

QUADERNS COMUNISME

*Revista editada pel
C.C. del P.S.U. de C.*

Sumari

DEU ANYS AL SERVEI DE LA CLASSE OBRERA I DE
CATALUNYA. - Manifest del C.C. del P.S.U. de C.

EDITORIAL

Juan COMORERA. El camarada MATAS, gran dirigent del P.S.U. de C.

Ramon SOLIVA. Certs aspectes d'organització i de lluita.

Josep MARLES. El P.S.U. de C. forja d'hérois.

Pere ARDIACA. El P.S.U. de C. i la lluita contra el trencament.

Lluís GARCIA-LAGO. Un programa.

Sebastià PIERA. Aportació militar del P.S.U. en la guerra d'alliberació dels pobles hispànics.

Emilia FABREGAS. La predicació dels militants del P.S.U. de C. en la gran guerra: pàtria dels pobles soviètics.

Tríes REVOLTOS. La lluita de les dones catalanes per la llibertat i la democràcia.

Josep RAVENTOS. L'aportació dels militants del P.S.U. de C. a la lluita per l'alliberació de França.

Evarist MASSIP. La reforma agrària: la pagesia i el P.S.U. de C.

Amadeu BERNADO. La primera vaga general a Espanya - IV.

I. TAIGUINE. L'impuls de la democràcia en els països d'Europa Oriental.

DOCUMENTS

Jordi DIMITROV. Discurs pronunciat a la Conferència Regional del P. Obrer (de la comunistes) de Sofia.

Número 5
Juliol - Agost
1946

QUADERNS DEL COMUNISME

REVISTA EDITADA PEL C. C. DEL P. S. U. DE CATALUNYA

NUMERO 5 JULIOL - AGOST 1946

SUMARI

DEU ANYS AL SERVEI DE LA CLASSE OBRERA I DE CATALUNYA

Manifest del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

EDITORIAL..... Contra Franco i contra les maniobres antidemocràtiques i profranquistes.

Joan COMORERA... El camarada MATAS, gran dirigent del P. S. U. de C.

Ramón SOLIYA..... Certs aspectes d'organització i de lluita.

Josep MARLES..... El P. S. U. de C. forja d'herois.

Pere ARDIACA..... El P. S. U. de C. i la lluita contra el trotsquisme.

Lluís GARCIA-LAGO. UN PROGRAMA. - Per l'alliberament i la reconstrucció de la Pàtria.

Sebastià PIERA..... Aportació militar del P. S. U. en la guerra d'alliberació dels pobles hispànics.

Emilià FABREGAS.... La participació dels militants del P. S. U. de C. en la gran guerra pàtria dels pobles soviètics.

Trini REVOLTOS.... La lluita de les dones catalanes per la llibertat i la democràcia.

Josep RAVENTOS.... L'aportació dels militants del P. S. U. de C. a la lluita per l'alliberació de França.

Evarist MASSIP..... La reforma agrària, la pagesia i el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Amadeu BERNADO.. La primera vaga general a Espanya.-IV.

I. TAIGUINE..... L'impuls de la democràcia en els països d'Europa Oriental.

DOCUMENTS..... El Secretariat del C. C. del P. S. U. de C. s'adreça A TOTS ELS CATALANS. El P. C. d'E. denuncia les maniobres contra LA UNITAT DE LES FORCES REPUBLICANES.

Jordi DIMITROV..... Discurs pronunciat a la Conferència Regional del Partit Obrer (dels comunistes) de Sofia.

**PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS,
UNIU - VOS!**

En aquest X.^e aniversari de la formació del P. E. U. de Gr, el Secretariat, el Comitè Central i tots els militants del Partit, retem homenajes d'admiració i dediquem una salutació fraternal al Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, DOLORES IBARRURI, a la gran dirigent de la lluita contra Franco Falange, pel recobriment de la República i les llibertats dels pobles hispànics.

MANIFEST DEL COMITE CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

DEU ANYS al servei de la classe obrera i de Catalunya

FA deu anys, els partits marxistes catalans acomplien l'acte històric de llur unificació dintre el P. S. U. de C. i donaven al poble i a la classe obrera de Catalunya una arma decisiva per a marxar segurs pel camí del combat antifrancista, pel camí de llur alliberament social i nacional.

Sorgit en el foc mateix de la lluita antifeixista, el Partit Socialista Unificat de Catalunya s'ha forjat i desenvolupat en el curs de deu anys de combats incessants, de proves duríssimes, assolint, d'aquesta manera, el tremp d'un veritable Partit Comunista, prometedora de les més grans i decisives victòries.

La nostra lluita ardent de trenta dos mesos de resistència als traidors i invasors, la prova duríssima de l'exili, la participació tènue en tots els fronts de lluita antifeixista i alliberadora, i, sobretot, el combat menat, en tant que força dirigent, a l'interior del país, palesen que el nostre P. S. U. de C. és ja una gran realització política, una força decisiva profundament nacional i revolucionària, amb la qual Catalunya i la seva classe obrera poden comptar en el desenvolupament progressiu i democràtic de la seva trajectòria històrica.

Hem estat fidels a la línia d'unitat combatent, que hem defensat amb tota conseqüència en el curs d'aquestes anyades. En aquest desè aniversari constatem amb satisfacció que la nostra posició

política està cada dia més atrelada en el si de les masses catalanes i antifrancquistes.

S'han fet i es fan progressos considerables, malgrat els obstacles que oposen els enemics del poble, en el camí de la unitat, però encara se n'han de fer molts més. I més decisius ?

S'han fet i es fan progressos en el camí de la lluita, puix que diàriament els nostres obrers i camperols, les nostres dones i els joves, els demòcrates progressius palesten, a l'interior del país, amb llurs accions guerrilleres, protestes, manifestacions i vagues polítiques i reivindicatives, llur indomable combativitat que el terror més cruel i desenfrenat d'un règim hitleria no podrà mai deturar.

A l'avantguarda d'aquesta lluita, com a força dirigent, ardida i generosa, marxa la combativa classe obrera, dirigida pel nostre Partit.

Conseqüència d'aquesta lluita ininterrompuda constatem, en el pla internacional, un reforçament de la solidaritat de tots els demòcrates, impulsada per l'acció dels partits comunistes i mobilitzada per la F. S. M.

En aquest desè aniversari i a la llum de tots els fets assenyalats, el P. S. U. C. reafirma, una vegada més, la seva fidelitat increbantable a la política d'unitat combatent. La sola política que ens portarà pel camí de la victòria ensems que assegurarà, per als nostres pobles, un règim veritablement democràtic i progressiu.

Saludem tots els herois del P. S. U. de C. i dels altres Partits i Organitzacions catalanes i espanyoles, caiguts en la lluita contra el nazi-feixisme-falangisme.

Saludem els companys del Partit que a l'interior del país dirigeixen la lluita del nostre poble contra la dictadura franquista.

Saludem els empresonats antifrancquistes en les ergàstules falangistes i que malgrat la repressió sanguinària dels gestapistes de Falange, mantenen enter llur esperit combatiu.

Saludem els militants del Partit que a Catalunya i escampats arreu del món mantenen llur fidelitat increbantable a la causa del Partit, de Catalunya i de la República.

Saludem els nostres germans obrers i pagesos de la U. G. T., C. N. T. i de la Unió de Rabassaires, els militants d'E. R. de C., Estat Català, Acció Catalana, Unió Democràtica de Catalunya i Partit Federal, la valenta J. S. U. de C., la Patriòtica Unió de Dones de Catalunya i els Partits i Organitzacions espanyoles que lluiten contra Franco i Falange i contra les maniobres reaccionàries, antidemocràtiques i antirepublicanes del « compromís » i que pretenen imposar-nos solucions d'un « franquisme sense Franco ».

Saludem el Govern de Catalunya, el qual volem que esde-

vingui un Govern d'autèntica unió nacional combatent format per la representació directa dels partits i organitzacions legals que varen defensar la República.

Saludem el Govern Basc i a través d'ell el poble d'Euzkadi, que lluita contra el franquisme i per la República.

Saludem el Govern de la República i el president doctor Giral, dirigent dels pobles hispànics en la lluita implacable contra Franco, la Falange i els claudicadors.

Saludem la classe obrera mundial, la qual, avui més que mai, palesa la seva solidaritat efectiva envers la nostra causa.

Saludem els demòcrates d'arreu del món per llur triomf contra el feixisme i l'ajut solidari a la República Espanyola i per llur fidelitat a la causa de la sobirania dels pobles.

Saludem els gloriosos combatents de les Brigades Internacionals, que amb llur solidaritat combatent van forjar les bases fonamentals de l'amistat dels pobles lliures amb els pobles d'Espanya, expressió gloriosa de la solidaritat dels pobles enfront del nazi-feixisme i de la reacció internacional.

Saludem els gloriosos pobles de la Unió Soviètica, el seu invencible Exèrcit Roig, el gran Partit Comunista Bolxevic i el cap de tots ells, el genial i guia clarivident el generadíssim Josep Stalin, factors decisius i determinants de la gran victòria antihitleriana, defensors conseqüents de la causa antifranguista.

Saludem els Partits Comunistes d'arreu del món, avançada combatent en lluita per la consolidació de la democràcia i impulsadors dels moviments de solidaritat envers la nostra causa.

Saludem el gran Partit Comunista Francès, el seu cap, Maurice Thorez, guia clarivident del poble i de la classe obrera, defensors conseqüents de la República i de les llibertats dels pobles hispànics.

Saludem el Partit Comunista d'Espanya, el seu Comitè Central, el seu Buró Politic i molt fraternalment el seu secretari general, camarada Dolores Ibarruri, dirigent indiscutible de la lluita d'Espanya per a la seva llibertat per la República i per la Federació Democràtica dels pobles hispànics.

En aquest desè aniversari el P. S. U. de C. reafirma la seva unitat política indestructible, la seva fidelitat als principis marxistes-leninistes-stalinistes, la seva ferma decisió de lluitar contra els enemics del Partit Unic del Proletariat català contra els enemics de Catalunya i de la República fins a l'anihilament total del monstruós règim nazi-falangista. Reafirma la seva voluntat increbantable d'aconseguir la unitat integral de la classe obrera, la unitat nacional combatent, la unitat combatent dels pobles hispànics.

Entorn del Secretariat, dirigit pel nostre volgut secretari general, company Joan COMORERA, el P. S. U. de C., dirigent conseqüent i indiscutible del nostre poble i classe obrera continuarà essent l'avantguarda abnegada en la lluita implacable contra Franco i Falange, contra els agents del compromís, per la República i per la Federació Democràtica dels pobles hispànics.

VISCA EL P. S. U. de C. !

VISCA CATALUNYA !

VISCA LA UNITAT COMBATENT DELS POBLES HISPANICS !

VISCA LA REPUBLICA !

El Comitè Central del P. S. U. de C.

Paris, 23 de juliol del 1946.

EDITORIAL

Contra Franco i contra les maniobres antidemocràtiques i profranquistes

Aquest desè aniversari del començament de la guerra patriòtica del nostre poble contra el feixisme indígena i internacional, desè aniversari també de la creació del nostre P.S.U. de C., coincideix amb el desenvolupament d'una maniobra franquista de gran volum contra la unitat de les forces republicanes.

Aquesta maniobra, que des del seu començament s'ha distingit sempre per l'anticomunisme, amb l'afany de separar del bloc antifranquista la força més conseqüentment combativa de totes, culmina avui amb una ofensiva contra el Govern del doctor Giral, contra el Govern de la República, l'organisme que, ultra haver estat reconegut per diversos Estats europeus i americans, és el que més ha assolit, en l'actualitat, la unitat de les forces republicanes del nostre país.

El propòsit d'aquesta maniobra és salvar Franco o el seu règim terrorista, cada dia més amenaçat de mort per llurs propis crims, per la lluita creixent del nostre poble i per l'accentuada solidaritat internacional envers el recobriment de la República i la llibertat dels pobles hispànics.

Els sostenedors de Franco —que són els cercles reaccionaris imperialistes i vaticanistes— no poden fer oblidar l'origen i les característiques hitlerianes del seu règim no poden passejar l'esponja sobre la sang dels milions de patriotes assassinats pel «caudillo» pel tal de servir millor els interessos del feixisme italo-alemany; no poden evitar les vagues de Manresa, Matarò, del Ferrol, d'arreu d'Espanya, ni la intensificació i eixampla-

ment de les activitats guerrilleres, i no poden impedir el poderós ajut que la Federació Sindical Mundial i els antifeixistes de tot el món presten a la causa antifranquista i republicana dels pobles hispànica.

Per altra banda, Franco i els seus esbirros falangistes ja no confien en els procediments hitlerians de terror que vénen emprant. Han vist que el nostre poble crea herois com Cristino Garcia, Ramon Via i Francesc Serrat, que són més forts que el terror, i que cada gota de llur sang és el germen de nous combatents antifranquistes. Franco i les seves desferres falangistes ja no confien en l'engany de la frase demagògica: «ni un hogar sin lumbré, ni una familia sin pan». Han vist que el poble, que els treballadors d'arreu d'Espanya s'aixequen amb vagues perquè ja tenen el cap massa ple de frases i la panxa massa buida de pa. Franco i els seus bandits falangistes ja no tenen prou confiança en la gobeliana propaganda anticomunista. Han vist que, malgrat tots els esforços, les masses populars no es deixen amarrar darrera el jou d'aquesta reaccionaria bandera, i per això, d'acord amb els cercles reaccionaris anglosaxons-vaticanistes, desenvolupen aquests dies la maniobra que, salvant o no personalment a Franco, permeti salvar les essències nazi-feixistes del seu règim.

Si la primera etapa d'aquest innoble pla ha estat l'ofensiva anticomunista per tal d'amputar del front antifranquista la força més combatent, avui, en la segona etapa, sense renunciar a l'anticomunisme —ans al contrari, intentant fer passar els comunistes com elements que es neguen a acceptar la «solució» pacífica al problema d'Espanya i per tant «factores» de guerra civil—, especulen amb la situació tràgica i de cansanci del nostre poble i amb el prolongat exili de la nombrosa emigració política per tal de forçar una sortida a l'actual descomposició del règim franquista que li permeti, si no afiançar-se definitivament, allargar al menys la seva miserable existència.

No cal dir que aquesta maniobra és enormement perillosa, perquè té aparences —no més que aparences— de tipus «humanitari», susceptibles de guanyar elements antifeixistes capaçs de no aprofitar l'exemple tràgic de Grècia i d'oblidar el savi adagi que no n'hi ha prou en canviar els collars, sinó que cal treure els gossos, i perquè l'al·ludida maniobra està dirigida y finançada pels cercles reaccionaris imperialistes i vaticanistes, interessats a frenar el desenvolupament de la democràcia i servits per trotsquistes, divisionistes i enemics de la unitat combatent antifranquista, als quals fan el joc alguns antifeixistes honrats, però vacil·lants.

Com es pot esclafar aquesta infecta maniobra que no té altre objectiu que apuntalar el podrit règim franquista? Com es pot lluitar pel ràpid anihilament de l'Estat nazi-falangista i el recobriment de la República i les llibertats dels pobles hispànics?

Per tal d'acabar amb els règims despòtics i tirànics els pobles no han conegut altre mitjà que la unitat combatent de totes les classes democràtiques i progressives de la societat. La història està plena d'exemples que palesen aquesta veritat incontrovertible. I en la nostra història contemporània s'ha palesat també que el feixisme no avançava allí on hi havia una sòlida unitat de les forces democràtiques i progressives, mentre es desenvolupava i triomfava allí on s'havia esquerdat el front antifeixista. La pujada de Mussolini i de Hitler al Poder, més que a l'ajut de la reacció imperialista interior i exterior es degué a la divisió de la classe obrera i dels demòcrates d'Itàlia i d'Alemanya,

A França, per exemple, en les jornades de febrer del 1934, es va poder fer cara victoriosament a la reacció i al feixisme perquè hi havia una sòlida unitat combatent antifeixista en el Front Popular, encapçalat per la classe obrera, pels comunistes, socialistes i la C.G.T. En canvi, la reacció i el feixisme francesos van poder imposar la pro-franquista política de «no intervenció» i la pro-hitleriana política de Munic, avançadeta de la «dròle de guerre», de la caiguda de França i de l'aigua hitleriana de Vichy, perquè abans els enemics del poble francès havien trencat la unitat obrera i democràtica i àdhuc posat fora de la llei el Partit Comunista, la força més combatent i que amb més heroisme defensava i defensava els patriòtics interessos de la nació francesa.

La nostra llarga i gloriosa lluita per la República és un alligador rosari d'aquests exemples. La caiguda de Primo de Rivera va ésser el triomf de la unitat combatent de la classe obrera i de les forces democràtiques. La caiguda de Berenguer va ésser el triomf de la unitat combatent de la classe obrera i de les forces democràtiques, QUE NO VAN VOLER ACCEPTAR LA MANIOBRA MONARQUICÒ BERENGUERISTA QUE INTENTAVA SALVAR LA MONARQUIA. I si després, instaurada la República per la unitat combatent de les forces populars, la reacció profeixista va poder donar un pas endavant durant el bienni negre fou perquè les forces obreres i democràtiques estaven dividides i es presentaren desunides a les eleccions del 1933, on es demostrà que els partits de la classe obrera i els republicans comptaven amb més vots que el conglomerat reaccionari Lerroux-Gil Robles.

Adhuc en les lluites desiguals que els pobles hispànics sosten-gueren en l'octubre del 1934 per la defensa de la Constitució republicana, atacada per Lerroux-Gil Robles, es demostraren les virtuts victorioses de la unitat combatent. Astúries, sola, va resistir durant deu dies i en canvi, Catalunya, que estava en millors condicions per a fer-ho, que tenia un Govern que volia resistir, que comptava amb força pública pròpia i amb un nombrós proletariat combatiu, no va resistir PERQUE EN EL SI DEL GOVERN CATALA EXISTIA LA TRAI-CIO I PERQUE EL PROLETARIAT ESTAVA DIVIDIT, FRACCIONAT I NO EXISTIA LA UNITAT NECESSARIA DE LES FORCES DEMOCRATIQUES.

I la gran victòria electoral del 16 de febrer del 1936 i tot el llarg de la nostra guerra palepen a bastament que allí on hi havia unitat antifeixista sòlida es triomfà, fou esclafada la sublevació militarista-falangista, i, mentre aquesta unitat es mantingué, la sort de la guerra va ésser favorable a la República. Fou necessària la infiltració d'agents franquistes en els rengles republicans que, units als hitlero-trotsquistes i altres «valents de cantonada», contribuïren a un clima mortal de divisió i de traïció que aprofitaren els agents casadistes de la reacció internacional per a deixar sol l'heroic Exèrcit de l'Ebre en la gloriosa batalla de Catalunya primer i consumir després l'assassinat de la República per l'esquena.

Aquesta unitat combatent antifeixista és el que temen Franco i el seus poderosos amics de dintre i fora d'Espanya i per això mantenen i alimenten la divisió en els rengles antifeixistes de Catalunya i dels altres pobles hispànics. Com no encertadament ha denunciat públicament el Partit Comunista d'Espanya el dia 4 d'agost, els cercles reaccionaris imperia-listes volen especular amb la divisió antifeixista i àdhuc intenten destruir la unitat republicana i el Govern Giral per tal de justificar per la divisió republicana el no prendre mesures enèrgiques de trencament amb Franco i d'ajut al poble espanyol en les pròximes reunions de l'O.N.U. on el problema franquista serà novament plantejat.

Es que nosaltres, les forces obreres i democràtiques catalanes, emprem totes les nostres energies combatents per tal d'aprofundir i ampliar la unitat antifeixista que ens permeti acabar amb les maniobres profranquistes i amb el mateix règim de Franco?

Hem de reconèixer que tot i havent-hi a l'interior de Cata-

lunya destacats nuclis d'obrers ugetistes i cenetistes organitzats que actuen d'acord amb el nostre Partit i que s'han distingit en declarar importants vagues a Barcelona i a altres ciutats catalanes, a la nostra Pàtria no existeix encara, com a la resta d'Espanya, un organisme d'unitat, a l'exemple del de l'Aliança de Forces Democràtiques, que ultra la classe obrera, aplegui també les altres forces antifranquistes. A Catalunya aquestes estan dispersades, i àdhuc un organisme com l'anomenat Consell Nacional de la Democràcia Catalana, està presidit per un element que passa legalment de França a Espanya amb passaport falangista, que fa vida normal y pública a Barcelona, Consell en el qual hi ha incrustats delatadors i provocadors trotsquistes.

Hem de constatar també que mentre el Govern de la República és un Govern representatiu, integrat per les forces obres i democràtiques, el Govern català només està format per personalitats, molt respectables algunes d'elles, però que només es representen elles mateixes. Es veritat que el nostre secretari general, Joan Comorera, té darrera d'ell tot el nostre Partit, tota la nostra força, però realment, el Govern català és un Govern únicament de personalitats.

Per què tanta inexplicable resistència per part del senyor Irla i determinats consellers a formar ja d'una vegada un Govern de concentració nacional de Catalunya, veritablement representatiu, integrat pels Partits i Organitzacions que lluitaren i lluiten per la República?

Tant el nostre Partit públicament, com Joan Comorera, en el si del Govern, han vingut defensant de manera conseqüent la necessitat, la urgència patriòtica de la formació d'un tal Govern. Sempre, però, o no s'ha respost a les nostres propostes o quan s'ha contestat s'ha fet amb uns «raonaments» tan fora de to, tan inconsistents, que no poden convèncer ningú. Per exemple, s'ha defensat el «punt de vista» que estant la C.N.T. dividida no es pot trobar un home que representi le seves tendències i que no figurant al Govern la C.N.T. no té perquè estar-hi la U.G.T.

Aquesta fugida no pot ésser més falsa: primer: perquè la U.G.T. no està lligada a la sort de cap Organització, i, perquè si s'acceptés aquesta «teoria», ni els senyors Rovira i Virgili i Pi Sunyer i fins el propi senyor Irla, no podrien ésser respectivament, consellers i president de la Generalitat, puix que l'Esquerra està tant o més dividida que la C.N.T. I el mateix podríem dir del senyor Pompeu Fabra, tota vegada que Acció Catalana està també fraccionada.

Aquesta manera d'oposar-se a la formació d'un Govern veritablement representatiu, integrat pels Partits i Organitzacions que lluitaren i lluiten per la República, no és gens lloable. Si

més no, es veu clarament una inconfessable ofensiva contra la classe obrera, que és la que més es distingi durant els trenta dos mesos de la nostra guerra i que és la que més es distingeix avui en la tràgica lluita il·legal contra el règim hitlerià de Franco i la Falange.

Es veritat que la presència del company Comorera al Govern de Catalunya fa que no sigui absent la classe obrera, però aquesta està minimitzada pel fet que mentre el Partit de la classe obrera hi té una sola personalitat, l'Esquerra en té tres i Acció Catalana dues.

Darrerament s'ha agreujat encara més aquesta ofensiva contra la classe obrera en ampliar el Govern amb un enemic seu, Serra i Moret, traïdor a Catalunya i al proletariat català; l'home que al Parlament de la República blasma —tot posant-se als peus de Lerroux-Gil Robles i mentre el Govern de la Generalitat estava a presidir—, la lluita patriòtica de Catalunya, l'octubre del 1934, lluita en defensa de la Constitució republicana i estatutària. I no sols es fa a Catalunya i a la classe obrera aquest greuge, sinó que, exposant els «raonaments» abans al·ludits, es deixa fora del Govern la U.G.T. i la C.N.T. i qui sap si encara l'entrada de Serra Moret al Govern no encobreix també la intenció de «fer dimitir» l'única personalitat que hi ha de la classe obrera.

Es que el proletariat català es mereix aquest tracte? Es que la U.G.T. i la C.N.T. només són dignes per a declarar vagues antifranquistes al nostre país i perquè llurs militants vessin llur sang? Es que al Govern de la Generalitat hi ha qui té la mateixa mentalitat que els imperialistes anglesos, que opinen que els indis han nascut per a sacrificar-se i els senyors per a recollir els fruits?

Es que la U.G.T., que ha tingut un conseller assassinat pels trotsquistes durant el putx de maig, quan anava a prendre possessió del seu càrrec, no mereix cap representació al Govern, mentre s'hi posa el trotsquista Serra i Moret?

No és aquesta la manera més eficaç per a portar a bon terme la lluita contra Franco i contra les maniobres antidemocràtiques i profranquistes. No és aquesta la manera més eficaç per a lluitar pel reobriment de la República i les nostres llibertats. Més aviat sembla —encara que no hi hagi la intenció— d'entorpir la unitat combatent de totes les forces antifeixistes i de retardar l'alliberament dels pobles hispànics.

El Secretariat del P.S.U. de C. ja ha fet pública la seva denúncia contra les maniobres profranquistes i la seva repulsa a l'actual ampliació del Govern de Catalunya, en dir «que no respon en absolut a les necessitats del nostre poble», i, urgeix, per tant, la formació d'un Govern integrat per totes les forces que lluitaren i lluiten en defensa de la República si vo-

lem veritablement desfer les maniobres profranquistes dels cercles imperialistes vaticanistes i alliberar la Pàtria esclavitzada.

Ja sabem que la solució del problema espanyol no resideix únicament en la formació d'un tal Govern a Catalunya, però aquest pas el considerem el suficientment important perquè, junt amb el de la unitat combatent de totes les forces antifranquistes catalanes, agermanades amb les de la resta d'Espanya i agrupades entorn del Govern de la República, faci menys difícils i costoses les etapes del camí de la victòria.

«Sense teoria revolucionària no pot haver-hi moviment revolucionari. Solament un Partit dirigit per una teoria d'avantguarda pot acomplir la seva missió de combatent d'avantguarda.»

(V. I. LENIN)

El Secretariat, el Comitè Central i tots els militants del P. S. U. de C., en aquest X.^e aniversari de la seva formació, dediquem una salutació de combat i d'estima al nostre Secretari General, company JOAN COMORERA, gran forjador del Partit, al capdavant del qual l'ha conduït i el condueix fermament a la victòria contra Franco i la Falange, pel recobriment de la República i de les llibertats de Catalunya.

El camarada Matas, gran dirigent del P. S. U. C.

En aquesta Galeria d'Herois del P.S.U. de C. no podia deixar de figurar el nom de Felip Guerrero, més conegut amb el de Matas, tant brillant i tant lligat a la vida del nostre Partit i a la història dels darrers vint anys de lluites de la classe obrera catalana.

Ningú de nosaltres no hauria pogut arribar a traçar la biografia i l'executòria del gran company perdut quan més falta ens feia, amb la força i l'emoció que ho va fer a Amèrica el nostre secretari general l'estimat Joan Comorera.

Deixem, doncs, i tota vegada que molts no la coneixen, que sigui un altre cop Joan Comorera i amb les mateixes paraules d'ahir, qui ens emocioní ens estimulí amb el record de la vida i l'acció del company Matas, tan plena de llum i de saludables exemples. (N. de la R.)

LUNY de nosaltres, sobtadament va morir el camarada Felip Matas, l'estimat i gran dirigent del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Ha mort a la seva trinxera de combat, fidel a la seva vida heroica i fecunda, dirigint, amb abnegació i competència, el treball fonamental del Partit. Amb la seva mort, Catalunya, la classe obrera catalana, han perdut un revolucionari conseqüent, un patriota exemplar.

Hem perdut el camarada Matas en l'hora crucial de la nostra lluita, quan la classe obrera catalana, el poble català, estretament units i agermanats amb tots els pobles hispànics, es preparen a donar el cop mortal a Franco i a la seva Falange d'assassins, quan sorgeixen a Catalunya organitza-

cions de resistència d'un treball perseverant, molt sovint heroïc, de camarades, de combatents sense parió. Aquesta és, en part, l'herència del camarada Matas, ja que ell donà el millor d'ell mateix per la realització d'aquestes tasques.

Amb la seva prematura desaparició, el camarada Matas deixa en els rengles i en la direcció del P.S.U. de C. un buit molt difícil d'omplir.

Ens queda, però l'exemple de la seva vida, de l'home fidel a la seva classe fins a la fi, de l'obrer que sabé forjar-se una cultura marxista i una personalitat revolucionària, en els curts moments de repòs del combat i en l'oci de les presons, per a millor servir el seu poble, el moviment obrer nacional i internacional.

Matas, lluitador proletari de Catalunya

Des de molt jove, el company Matas s'incorporà al moviment obrer de Catalunya. Com tants d'altres començà la seva vida revolucionària a les rengleres de la C.N.T. Estava en el seu punt culminant la dictadura de Primo de Rivera i les seves primeres passes en aquest període excepcional, tremparen la seva personalitat combatent. Com a militant de la C.N.T., com a líder a la fàbrica on treballava, el company Matas lluità contra la Dictadura, dirigí la vaga general a la seva fàbrica contra l'impost d'utilitats.

Per la seva tenacitat, per la seva abnegació, pel seu esperit combatiu, conquerí l'estimació i la confiança dels seus companys de fàbrica, que el varen elegir a la direcció d'una de les seccions del Sindicat Metallúrgic. Com a dirigent del Sindicat, el company Matas va fer front amb honor a la seva nova responsabilitat. Dirigí, el 1930, la vaga de la fàbrica «Làmparas Z», de Barcelona. La vaga es va perdre i el company Matas va ésser represaliat, sofí la terrible realitat de les «llistes negres», la venjança de la burgesia catalana. I va ésser precisament, en aquell període de vida dura, estoïcament resistida, que el company Matas trobà el seu veritable camí.

Compregué, per l'experiència viscuda, que la tàctica i l'organització de la C.N.T. no porta en la classe obrera a la victòria, ans al contrari, a desastres cada vegada majors, que amb una C.N.T. dirigida, monopolitzada per la F.A.I. era impossible l'emancipació econòmica i política de la classe obrera. La seva primera reacció fou la de lluitar contra l'hegemonia de la F.A.I. dintre de la C.N.T. Aquesta segona experiència, de més

curta durada que la primera, el portà definitivament al camp marxista. Comprengué que sense una teoria revolucionària justa, i sense un Partit que la desenvolupés fins a les seves màximes conseqüències, la força immensa de la classe obrera es perdria una i altra vegada en proves ridícules unes vegades, tràgiques altres, i que la força de la burgesia seria sempre més considerable per la qual cosa, el company Matas, revolucionari conseqüent, deixa la C.N.T. i ingressà a l'organització catalana del Partit Comunista d'Espanya.

No va arribar el company Matas al Partit Comunista d'Espanya en bon moment. En aquell període dirigien el gloriós Partit Comunista d'Espanya, la «pandilla» provocadora i trotsquista de Bullejos i Adame. L'apassionada i agitada vida interior del Partit espanyol creava un clima que no era molt propici per a la formació teòrica i l'orientació pràctica del nou militant. El company Matas, però, i això constitueix la prova de foc de la seva intel·ligència i de la seva honestetat revolucionària, no vacilla pas. Es va posar an front de la banda de Bullejos i Adame, i contribuï a la seva liquidació en tant que direcció i a la seva expulsió del Partit, a fer pujar a la seva direcció els millors militants, els camaradas de tremp com Josep Diaz i de Pasionària, els camaradas que varen fer del Partit, que no es desenvolupava degut al treball contrarevolucionari dels agents que hi havia dintre, l'organització potent del moviment obrer espanyol, un dels millors Partits de la Internacional Comunista.

En assimilar la teoria marxista-leninista-stalinista, l'estrategia i la tàctica revolucionàries, el company Matas comprengué, sense esforç, que a Catalunya no es podia aconseguir un potent moviment polític de classe, si el Partit dirigent no admetia i feia seu el problema nacional català, no considerava lligats fortament els problemes social i nacional. I el company Matas, nascut a Andalusia, aprengué a parlar i escriure el català, a lligar-se amb els obrers catalans, amb el poble català, i ara, amb la seva mort, és ben cert que Catalunya ha perdut un dels seus fills més preclars. No ens pot, doncs, estranyar, que el company Matas, en aplicar la línia nacional staliniana, l'útil per la transformació de la Federació Catalana Balear en un autèntic Partit Comunista de Catalunya, contra la política nacional, falsa i contrarevolucionària dels Bullejos i Adame. La constitució del Partit Comunista de Catalunya, tan volguda pel company Matas, fou un fet històric d'enorme transcendència, ja que amb aquest fet no sols el Partit Comunista es lligà més a la classe obrera, al poble català, sinó que va establir una de les premisses indispensables per arribar, anys després, a la creació del P.S.U. de C.

El company Matas, pel seu entusiasme en el treball, per la

seva fidelitat al Partit, prengué una part activa en les lluites que varen precedir i culminar en les d'octubre del 1934, com a dirigent de l'organització comunista de Barcelona. Lluità incansablement per la construcció d'una veritable aliança obrera i pagesa. Els seus esforços, com els de tots els veritables revolucionaris, no pogueren vèncer-los ni la petulància contrarevolucionària de la F.A.I. ni les provocacions trotsquistes. La classe obrera catalana, en les jornades revolucionàries d'octubre, estava dividida, sense cap connexió amb els camperols, sense cap lligam col·lectiu amb el Govern de la Generalitat, el qual va passar a ésser el màxim dirigent del moviment revolucionari amb les seves terribles falles combatents, derivades de la seva composició gairebé totalment petit-burguesa. En aquestes condicions, la desfeta de la classe obrera catalana, del poble català era inevitable.

Malgrat això, començada la lluita, el company Matas va complir amb el seu deure revolucionari. Lluità pels carrers de Barcelona amb el fusell a la mà. Fou detingut i empresonat amb altres milers d'antifeixistes a l'«Uruguay». Posat en llibertat el 1935, el company Matas va conèixer altre cop la misèria del represaliat.

El combat armat, la desfeta fulminant, l'empresonament, la misèria del represaliat, no minvaren la fortalesa combatent del company Matas. Ans al contrari. Foren aquests els factors determinants d'una major maduresa política, d'una més clarivident decisió revolucionària, la iniciació d'una nova etapa, en el curs de la qual es desenvolupà amb tota la seva plenitud la seva forta personalitat. El company Matas, no va lamentar la derrota l'anàliza, i d'aquest anàlisi va néixer la primera transcendental conclusió: la necessitat històrica de la unitat política i sindical de la classe obrera catalana. A la consecució d'aquests objectius dedicà el millor d'ell mateix i del seu temps, de la seva capacitat i de la seva influència com dirigent del Partit Comunista de Catalunya. Mentre treballava en la construcció del Front Popular, l'arma que ens va assegurar la victòria colossal del 16 de febrer de 1936, el company Matas, en un esforç paral·lel, fou un dels artisans principals de la constitució del Comitè d'Enllaç des quatre Partits Obrers, de la fusió dels Sindicats Metal·lúrgics de la U.G.T. i de la U.G.S.O. Les primeres passes pel camí de la Unitat política i sindical de la classe obrera catalana estaven donades. Passes transcendents perquè del Comitè d'Enllaç va néixer el P.S.U. de C., perquè la unificació de metal·lúrgics inicià la marxa vers una U.G.T. poderosa, creà la premissa necessària per arribar, amb el temps, a la Central sindical única.

Matas en la guerra per la independència d'Espanya i les llibertats de Catalunya

Els militars traïdors a sou de Hitler i Mussolini i de la reacció nacional es sublevaren. I un altre cop el company Matas prengué el fusell. Com en les jornades d'octubre, el company Matas prengué part personal en les batalles decisives de les jornades de juliol. A les places de Catalunya i de la Universitat, a les Drassanes, davant de la Capitania General, el company Matas lluità amb el seu heroisme habitual. Vençuts els militars i llurs auxiliars falangistes, el company Matas comprengué tot seguit la complexitat de la lluita començada, els perills immensos d'una situació controlada pels faistes i trotsquistes, d'una victòria militar que ens podia relliscar fàcilment de les mans a causa de l'«ultra-revolucionarisme» faïsta, per les provocacions i sabotatges dels incontrolats i trotsquistes, per l'ensorrament vertical de la Generalitat, per la dispersió dels partits polítics amb contingut marxista. Comprengué que només la constitució immediata del Partit Únic Marxista ens podria salvar de tants de perills mortals imminents, podria permetre'ns d'organitzar la reraguarda, crear paulatinament un veritable Exèrcit Regular Popular, incorporar Catalunya, amb tota la seva enorme riquesa econòmica i combatent, a la guerra gloriosa contra el feixisme, per la salvació de la República, per la independència d'Espanya, per les llibertats nacionals de Catalunya mateix. I en els tres dies que seguiren a la sublevació dels militars traïdors, el company Matas fou el principal col·laborador del company Valdés en els rengles del Partit Comunista de Catalunya, per a portar endavant la immediata unificació dels partits obrers. Així va ésser possible que en tres dies, mentre s'organitzaven febrilment les primeres columnes militars, mentre començaven els primer treballs per a l'expedició a Mallorca, les quatre direccions dels quatre partits obrers, deixant de costat els tràmits burocràtics i traves reglamentaristes, prengueren la decisió històrica de crear sobre la marxa el Partit Socialista Unificat de Catalunya. El company Matas va ésser nomenat membre del Comité Executiu del Partit Únic de la classe obrera catalana. I és així com fou complida una de les seves aspiracions fonamentals.

La guerra va posar de relleu les més altes qualitats del company Matas. Amb la guerra, la seva forta personalitat arribà a la seva maduresa definitiva. La guerra va demostrar que Matas era per damunt de tot un combatent, un dirigent que desenvolapava les seves facultats en la mateixa lluita, cos a cos amb l'enemic. En els primers mesos de la guerra el company Matas fou el delegat polític militar del Partit en l'expedició a Mallorca. Al costat des caps militars Bayo i López Tienda i del comissari Virgilio Llanos, el company Matas prengué una part principal en els episodis d'Eivissa i Menorca, del desembarcament a Mallorca i del felig reembarcament que va ordenar el funest senyor Prieto. Més tard, el company Matas tingué al seu càrrec la Secretaria Sindical del Partit, lloc de màxima responsabilitat perquè la U.G.T. es trobava en el seu període d'accelerat desenvolupament que no va poder deturar l'ofensiva terrorista de faistes, incontrollats i trotsquistes. El treball del company Matas, però eficient i perseverant, si bé satisfieia el Partit, no el satisfieia personalment. El company Matas volia servir el Partit, la classe obrera, el poble català, la República, el front. A la fi, Matas, en un moment de greu crisi militar, fou destinat al front, tal com ell, de forma obsessiónant demanava i volia. Va anar al front com a comissari de la gloriosa 27 Divisió, unitat combatent model, que fou en relació a l'exèrcit del front aragonès, allò que era el Cinquè Regiment en relació als exèrcits dels altres fronts. Des d'aquest moment, el company Matas fou un dels millors homes del Partit. La seva formidable capacitat política, el seu valor personal, la seva serenitat inalterable en les hores de més gran perill, la seva simpatia i cordialitat i la seva perfecta comprensió de la línia política del Partit, varen guanyar-li l'estimació dels combatents, la confiança dels organismes supremes militars de la República.

Per això, en formar-se el XVIIIè Cos d'Exèrcit, després de l'heroisme del Singra, del Segre, davant de Lleida, del cap de pont de Balaguer, en els dies negres de l'esfondrament del front de l'Est, el company Matas en fou nomenat comissari. Ascens que adquireix el seu just relleu si considerem que era ministre de Defensa el senyor Prieto, enemic del P. S. U. de C. i de tots els comunistes. Com a comissari del XVIII Cos, el company Matas prengué part en totes les ofensives del 1938, defensà pam a pam la terra catalana que tant estimava i passà la frontera amb les unitats formades. El company Matas es preparava a passar a la zona Centre Sud, amb altres camarades de la direcció, quan la traïció de Casado va posar una fi ignominiosa a la nostra guerra. El company Matas, que a les seves qualitats rellevants unia una comprensió clara de

la nostra línia política, de la naturalesa de la nostra guerra, va contribuir com el primer a la liquidació del període militar caòtic faista-trotsquista, a la creació a Catalunya de l'Exèrcit Popular Regular.

Perduda Catalunya, primer, i la República més tard, el company Matas fou reelegit membre del Comitè Executiu del Partit per Comitè Central, reunit vint dies després de la nostra desfeta militar, en terres franceses. Més tard quan les necessitats del treball a l'emigració imposaren una direcció més restringida, el company Matas en formà part també. La direcció del Partit a confiar al company Matas el seu treball fonamental: l'organització i la direcció del nostre treball al país.

Matas en la lluita contra els enemics del Partit i de Catalunya

A la vegada que el company Matas organitzava i ajudava a formar quadres dirigents de la lluita de la classe obrera catalana, del poble català contra els seus botxins Franco i la Falange, vetllava amb zel intransigent per la puresa ideològica i orgànica del P.S.U. de C., per l'aplicació incessant i sense vacil·lacions de la seva línia política. Estimava el P. S. U. de C. amb la màxima energia i entusiasme, puix que en el P.S.U. de C. veia la més transcendental conquesta històrica de la classe obrera catalana, del poble, i a la qual vinculava el present i el futur de Catalunya. Odiava, també, amb passió inextingible, els enemics del Partit i considerava com els seus pitjor enemics els elements corromputs que dintre el Partit treballaven per minar la seva unitat, impedir la seva bolxevització, trencar els llaços fraternals que ens uneixen al Partit Comunista d'Espanya, deformar la seva organització centralista democràtica, renegar del marxisme-leninisme-stalinisme, tacar la seva senyera internacionalista proletària amb desviacions nacionalistes petit-burgeses, desnaturalitzar la seva justa línia política amb les pràctiques i misèries d'elements guanyats per l'emigració, debilitar la fonamental unitat combatent de tots els pobles hispànics contra l'enemic comú. Dintre la direcció del Partit i a les reunions parcials o generals fou el fiscal implacable dels Serra Pàmies i Ferrer, dels Fronjosà i Del Barrio, dels Victor Colomer i Benejam, individus podrits per l'emigració i condemnats ja, per llur conducta i per llurs traïcions, a ésser emigrats permanents.

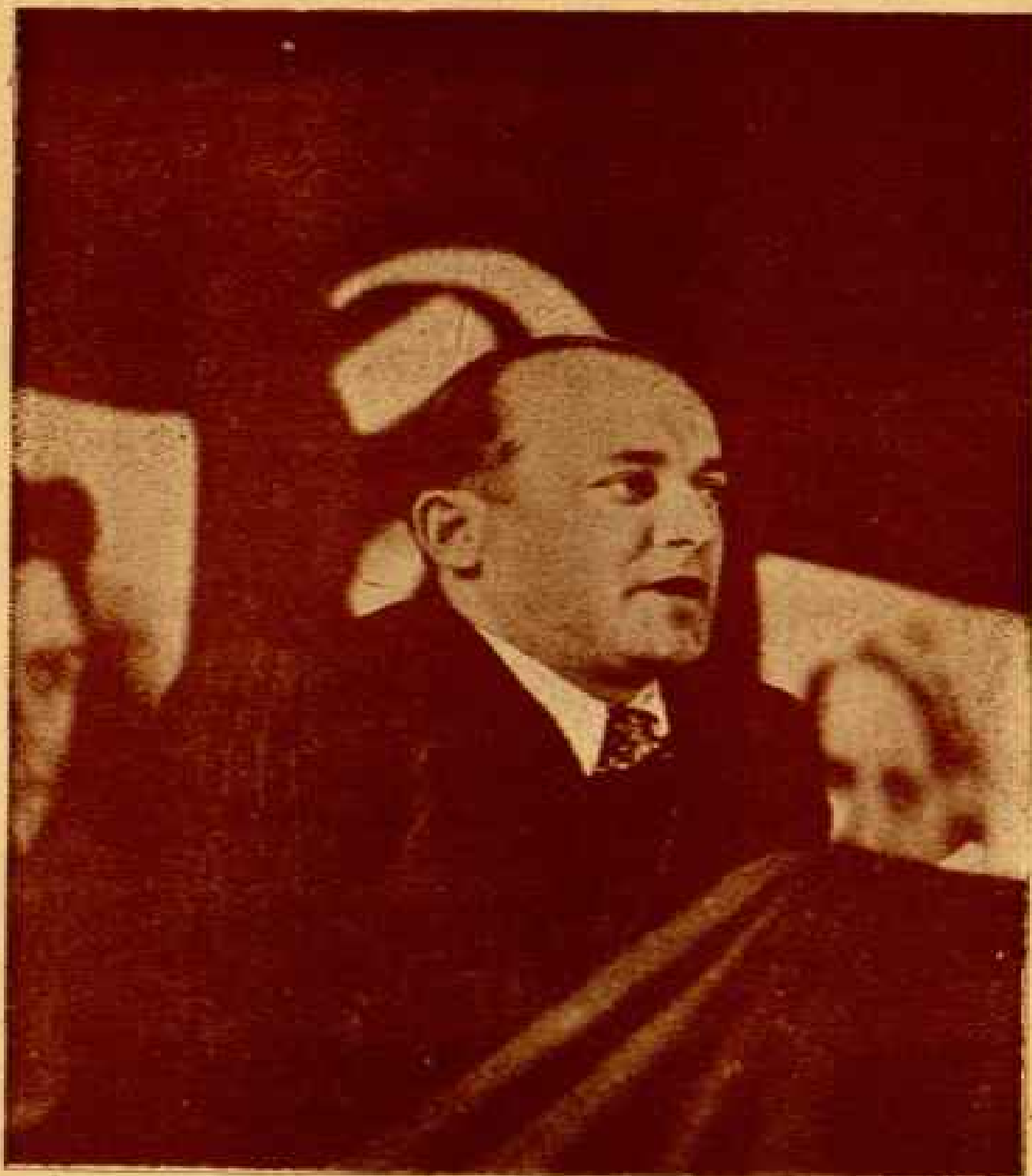
Els serveis del company Matas a la classe obrera catalana,

al poble català, al seu Partit, a la U.G.T., són incommensurables. Els camarades de Catalunya han conegut com nosaltres i amb el mateix dolor, la nova de la seva mort prematura. Ells, com nosaltres, sabran omplir el buit que ha deixat en les nostres rengleres un tan exemplar militant, un tan gran dirigent, amb la intensificació de la lluita, en consolidar encara més la unitat del Partit i la seva bolxevització, en capacitar-se encara més i millor per a ésser sempre els millors en els combats d'avui i de demà, per tal de fer de la classe obrera, columna vertebral de la nació, la força més combatent d'avantguarda, del seu Partit Unic, el més autèntic Partit Nacional de Catalunya.

Aquest serà el nostre millor homenatge al camarada Matas, allò que ell mateix ens demanaria.

Per l'extermini de Franco i de la Falange, per la restauració de la República, per la renaixença de les llibertats de Catalunya, per un P.S.U. de C. monolític, bolxevic, cada dia més sòlid i poderós, per la Central Sindical Unica, endavant tots, més fermes que ahir, més segurs de la victòria que ahir, pel camí de la lluita i de sacrificis que ens illumina la vida del camarada Matas.

RAMON SOLIVA, Secretari del P. S. U. de C.

Certs aspectes d'organització i de lluita

El nostre Partit, és el capdavanter en la lluita del poble de Catalunya contra el franquisme. Això, que és una realitat, cada dia confirmada, no es produeix casualment. Si la combativa classe obrera catalana per dret propi, encarnant el més progressiu, més avançat del nostre poble, porta el pes principal en la lluita a mort d'aquest contra el feixisme, forçosament, el nostre Partit, el PSU de C. destacament d'avantguarda de la classe obrera catalana, ha de trovar-se al front de la mateixa, en tots els combats en particular, en tota la lluita en general.

En tota batalla, l'experiència no s'ha cansat de demostrar-ho, el resultat de la mateixa depèn, en el temps i en l'espai, en primer lloc, de l'acció de l'avantguarda. El resultat victoriós és més decisiu, més immediat, en la mesura en que l'avantguarda amb el seu combat, anihilant les forces avançades enemigues, prepara les condicions pel combat del gros de les forces; en la mesura en que facilita l'acció de les mateixes en el lloc decisiu i en el moment més oportú; en la mesura en que conservant sempre la seva funció d'avantguarda, pràcticament, dirigeix fins al final victoriós, fins l'anihilament de l'adversari, el combat general.

D'aquí la conclusió, de que la victòria definitiva depèn directament de la fortalesa de l'avantguarda, de la seva combativitat. Fortalesa i combativitat que a la vegada depenen directament de la composició, organització, preparació, moral i cohesió de la mateixa.

Tot això ens diu, que el resultat victoriós de la lluita del nostre poble contra el franquisme serà més decisiu, més immediat, en la mesura en que l'avantguarda del gros de les seves forces, el PSU de C, sigui cada dia més forta, més combativa. I que aquesta major fortalesa i combativitat depenen, en primer lloc, de la composició, organització, preparació, moral i direcció del PSU de C.

D'aquí l'obligació patriòtica, el deure, de tot militant, quadre i dirigent del nostre Partit de contribuir amb totes les seves forces a augmentar la seva fortalesa i combativitat. A vetllar per

la seva composició en nombre i qualitat. A perfeccionar la seva organització. A augmentar la seva preparació política i combativa. A elevar la moral de combat de tots els seus components. A fer indestructible la seva cohesió i unitat.

Vetllar per la composició del Partit en nombre i qualitat

Es l'època històrica en que vivim, la classe obrera constitueix la columna vertebral de la nació. Perque és la classe ascendent, lligada a les formes més avançades de producció base del progrés de la societat. Per tant, amb els interessos de la classe obrera coincideixen els interessos generals de la societat, i de la nació. Inversement la classe explotadora, és la classe decadent, que frena el desenvolupament i el progrés de la societat. Per tant els seus interessos estan en contraposició als interessos de la societat, i de la nació.

Per això el nostre Partit, a l'ésser el veritable partit de la classe obrera catalana, és el partit més nacional de tots. Defensa els interessos de la classe obrera expressió màxima dels interessos generals de la nació.

Per això, la nostra tasca és la més patriòtica de totes. Enfortir continuament el Partit, fer-lo cada dia més capaç d'acomplir la seva missió, és una tasca patriòtica no sols dels militants del Partit, no sols de la classe obrera, sinó de tots els veritables patriotes.

Del mateix, tot intent de debilitar el PSU de C, de fet, va dirigit no sols contra el Partit, contra la classe obrera, prenent retardar el compliment de la seva missió històrica, sinó contra els interessos generals de la nació. Tot intent d'aquesta mena és no sols anti-comunista, anti-obrer sinó antipatriòtic.

En el nostre Partit tenen cabuda no sols els obrers. A ell posen i han de venir-hi els intel·lectuals, pagesos, menestrals, etc. honrats i conscients de les realitats històriques. Però, per això mateix, al venir al Partit, venen a realitzar la política de la classe obrera. La nostra obligació és estar sempre vigilants, per què en el nostre Partit no es puguin desenvolupar tendències petit burgeses, anarquistes, nacionalistes xovinistes, etc., que podrien desvirtuar el seu contingut i la seva política, imposibilitant-lo per a portar a cap la seva missió tant en el període de la lluita i liquidació del franquisme, com en el de la reconstrucció de la nostra Pàtria.

Tenint en compte la situació concreta de Catalunya, l'esforç principal de tot militant o quadre del Partit en particular, de tot el Partit en general, per atreure nous militants, ha d'anar

dirigit, a aconseguir l'ingrés en el mateix dels millors, més combatius, més conscients obrers de la UGT i de la CNT. En aquest aspecte, repetim una vegada més, que és precis acabar amb la concepció de que, un obrer de la CNT per ingressar al Partit, ha de deixar de pertanyer a la CNT. Al contrari, permaneixent en la mateixa, és com pot fer un millor treball polític tant per atraure nous militants al Partit, com per fer arribar a comprendre als demés militants de la CNT la justesa de la nostra línia política.

Treballant així, atraient a les nostres files a més, el més honrat, més conscient de les necessitats de Catalunya, de la pagesia, menestralia i intel·lectualitat del nostre poble, contribuïrem a enfortir, per la seva composició, al Partit.

Ara bé, vetllant per la composició del Partit en nombre i qualitat és precis recordar unes paraules del camarada J. Dimi-
trov, en el seu discurs en la Conferència Regional del Partit Obrer (dels comunistes) de Sofia; tenir-les presents en tota la nostra activitat: *«Si volem que el nostre Partit subsisteixi, fidel als interessos del poble, fins a la època de la construcció del comunisme, no ha d'haver-hi en les nostres files lloc per a car-
reres, per a gent que van en busca de càrrecs...»* «En el nostre Partit no es pot permetre cap classe de corrupció, res que pugui comprometre la seva activitat. En aquest aspecte, és necessari ésser severa, implacablement severa. Essent-ho el nostre Partit no sols no perdrà res, sinó que sortirà guanyant»

Vetllar per a perfeccionar la organització del Partit

En període de clandestinitat, com el que viu el Partit a Catalunya, un dels defectes pitjors en que podem caure és el de la «mecanització», en l'aplicació de les normes d'organització i de funcionament, tant de les organitzacions de base, com les locals, comarcals, etc., així com també, de les direccions de les mateixes. Pretendre per exemple una centralització exagerada significa dificultar la direcció, minvar la operativitat i augmentar els perills davant la provocació i represió franquistes. Una excessiva descentralització, si bé limita els perills, significa la impossibilitat de dirigir el Partit en conjunt, dispersa els esforços i no permet en un moment determinat, l'aplicació del principi clau de tot èxit de «*cocentració del màxim de forces en el lloc i direcció principals*». En aquest aspecte és precis recordar que el principi general que ha de regir les mesures de seguretat, és que aquestes tenen l'objectiu d'assegurar els militants i organitzacions del Partit, i de facilitar el seu treball i lluita. Les

mesures que per exagerades, impossibiliten aquest, condemnen a la inactivitat i impossibiliten el Partit d'acomplir la seva tasca patriòtica.

Tot militant del Partit és un organitzador. Allí on és trobi, ha d'ésser capaç de crear un grup, una cèl·lula, desenvolupar-la. Per això ha d'ésser en tot moment, i especialment en els més crítics i difícils, l'exemple pels demés. El que millor planteja els problemes polítics, que més aferrissadament defensa les reivindicacions particulars del obrers, de las masses del lloc on és troba. Que més combativitat demostra en les lluites d'aquests o aquestes. El que és més conseqüent en las vagues, etc. Amb un comportament així els obrers, el poble, tindrà confiança en ell, i per tant, l'autoritat del Partit creixerà cada dia.

L'opinió de que l'ahillament dels militants i organitzacions de base del Partit, augmenta la seva seguretat, és falsa i contraproduent. Els militants i organitzacions de base ahillats de les masses que els rodegen son inoperants, incapaces de lluitar contra la provocació i fàcil presa per l'enemic. Al contrari, les organitzacions del Partit ben incrustades en les masses, principalment en els llocs de treball, fàbriques, tallers, etc., son les que millor poden realitzar la seva tasca política i de combat, a l'ensens que les pròpies masses formen la cobertura que protegeix, les esmentades organitzacions contra la provocació i represió. Protecció que és major en la mesura en que pel seu comportament els nostres militants han sabut guanyar-se l'estima i la confiança dels que els rodegen.

En un lloc, la cèl·lula no serà convenient que tingui més de tres companys, el que vol dir que al desenvolupar-se ha de subdividir-se, en altres; podrà ésser més nombrosa d'acord amb la situació concreta. La direcció d'una fàbrica no podrà compondre-se més que de tres companys, una altra, en requerirà quatre... etc. El mateix és pot dire de les direccions comarcals, locals, etc.

Tot esgrà de direcció ha d'o tenir prevista la interrupció de les seves funcions per caiguda, per necessitat de guardar-se momentàniament etc., i tenir designats per endavant els companys que han de substituir-lo i que entren en funcions automàticament, al produir-se la interrupció.

Augmentar la preparació política i combativa del Partit

Les exigències de la lluita a mort dels pobles hispànics contra el franco-falangisme, son cada dia majors. El règim criminal irremissiblement condemnat a mort, fa l'impossible per perllongar

la seva vida miserable el màxim possible. Terror, provocació, demagogia, maniobres, falses solucions... etc. Per poder fer front a tot això, per accomplir amb la seva tasca patriòtica, el Partit, cada militant del mateix, ha d'augmentar cada dia la seva preparació política, la seva capacitat combativa.

En aquest aspecte es precisa recordar les paraules del nostre S. G. camarada Joan Comorera en la seva introducció al primer número de «Quaderns del Comunisme», quan diu: *«La superació política no és assolible per mitjants estrictes acadèmiques... La superació política i orgànica s'aconsegueix per l'estudi i per l'acció, indissociables, completant-se, influint-se d'una manera constant».*

La teoria deslligada de la pràctica, de la participació activa en el treball, en la lluita per tota la seva eficàcia, és converteix en empirisme. La pràctica, el treball, la lluita, sense teoria, són pràctica, treball i lluita sense perspectiva.

Per això els nostres militants, els nostres quadres, tot el Partit ha d'armonitzar aquests dos aspectes de la seva preparació. I tenir present, que el militant, el quadre, que no viu els problemes al dia, que no els analitza i estudia continuament, que no apliqui la teoria i actui d'acord amb la situació real acabarà per ésser incapaç de reaccionar oportunament davant els canvis inevitables en la situació, farà la seva obra estèril i serà el que s'en diu un «depassat», cada vegada menys útil al Partit i al nostre poble.

Per altra part, és precis acabar amb la teoria de que en període de clandestinitat no és pot estudiar, que no és possible millorar la preparació teòrica de cadascun. L'estudi individual i la discussió col·lectiva de materials és, salvant rares excepcions, sempre possible. El que és precis és comprendre la necessitat de fer-ho i imposar-se la voluntat de realitzar-lo.

Per facilitar l'estudi i la preparació teòrica, tota organització del Partit, tot militant, han de procurar la edició o reproducció, encara que sigui a cicloestil o a màquina, de les obres dels nostres grans mestres, Marx, Engels, Lenin i Stalin, dels documents i materials de la Direcció del Partit, de la Direcció del PC d'Espanya. Aquests materials, així com els articles de fons de «Treball», de «Lluita», de «Mundo Obrero», ben estudiats per cada militant, quadre i dirigent, discutits amb altres companys junt amb l'estudi i discussió a la llum dels mateixos fets i situació de cada dia, permetran que la preparació teòrica augmenti continuament, fent al Partit més capaç, més preparat per fer front a les necessitats cada dia majors de la lluita.

Aquestes exigències cada dia majors de la lluita comporten per a tot militant, quadre i dirigent del Partit, a més d'una major preparació teòrica, una preparació combativa continuament millorada.

Per aconseguir aquest millorament, és precis, en primer lloc tenir present, que els medis i formes de lluita no són una cosa

estàtica, sino en constant desenvolupament, variació; que medis i formes de lluita amb èxit aplicables en un lloc, en un moment determinat, són contraproduents en un lloc diferent o en un altre moment. Ara bé, si es tenen en compte les circumstàncies concretes de cada lloc, de cada moment determinat, les possibilitats reals de les nostres forces, les de l'enemic, els seus punts més debils, sempre podrem determinar les formes i mitjans més adients.

Tot militant del nostre Partit és un lluitador. Lluita en la fàbrica organitzant vagues, moviments de protesta, que d'acord amb la situació concreta en la mateixa, revistiran unes vegades caràcter reivindicatiu, altres polític. Lluita organitzant i dirigint grups de combat per castigar els botxins del nostre poble, els «jerarcas» de la Falange criminal, els capitosts dels «Indicats Verticals», els traidors i provocadors. Lluita a la caserna, descomposant les forces represives del franquisme. Lluita en el camp movilitzant els camperols a la protesta, a la lluita, contra les expoliacions de la Falange, organitzant, dirigint, grups de guerrillers que defensin els pagesos, que castiguin els criminals feixistes més destacats, que impossibilitin els desplaçaments dels destacaments de repressió de les forces franquistes, etc.

En segon lloc, és precis recordar que la lluita serà més efectiva en la mesura en que no marxarem a remolc de les situacions. En la mesura en que sabrem treure el màxim profit de la situació del moment, en que sabrem crear-ne de favorables i explotar-les convenientment. En una fàbrica, per exemple, està estesa la passivitat, els obrers estan desunits, els provocadors de la Falange tenen atemoritzats els obrers. És evident, que si no fem un treball polític preparatori, si no liquidem la passivitat, si no desenmascarem i lluitem castiguem els provocadors, enx serà molt difícil organitzar una vaga, encara que sigui de caràcter reivindicatiu. En aquest aspecte és molt alligonorador l'exemple de la fàbrica Hispano Olivetti de Barcelona. Quan els obrers desunits, havien intentat presentar reivindicacions de caràcter econòmic, havien estat derrotats, quan procedint un treball polític dels nostres companys, els obrers units van a la vaga que durarà set dies, malgrat les amenaces dels esbirros falangistes, els obrers obtenen un èxit, les seves reivindicacions son acceptades.

Amb això han adquirit consciència de la seva força, de les seves possibilitats i és evident que si els nostres companys saben treure profit d'aquesta situació, els obrers de la Hispano Olivetti seran capaçes també de lluitar encara més. Referint-nos concretament als grups de combat i als guerrillers, aquests han de tenir en compte, a més, els moments següents:

a) la seva actuació està lligada amb la situació concreta del lloc i del moment i té com objectiu debilitar al màxim l'enemic, demostrar que és pot lluitar amb èxit amb les armes a la mà,

atraure d'aquesta manera nous i nous patriotes a la lluita, desenvolupar sota la seva protecció, amples moviments de masses que conjuntament amb la lluita heròica dels grups de combat i guerrillers seràn els que en definitiva acabaran amb el franquisme i impossibilitaràn tota maniobra de claudicació, tota solució antipopular i antipatriòtica.

b) per poder aconseguir aquests objectius, és precis que els components dels grups i guerrillers, visquin el més estretament lligats possible amb el poble, que coneguin al dia l'estat d'ànim, la situació de les masses. Per això, és precis, en general, evitar el «professionalisme». Els grups combatents, els guerrillers, a la ciutat i al camp, es reuneixen per l'acció, pel combat, però, no deixen de treballar a la fàbrica, al taller, oficina, al camp. Això, farà que la seva acció pugui en tot moment ésser d'acord a les necessitats, augmentarà la seva seguretat. L'experiència demostra

que els grups combatents de la ciutat, en els quals no s'observa aquesta regla, els components del mateixos es desclassen fàcilment, perden les perspectives, es veuen obligats a buscar mitjans de subsistència irregularment i acaben per ésser presa de l'enemic. Inversament, allí on s'observa aquest principi els grups conserven tota la seva capacitat combativa, actuen sempre segons les necessitats de la situació política, no criden l'atenció per la seva forma de viure, burlen fàcilment l'enemic. L'experiència de la lluita guerrillera al camp demostra això mateix.

c) tot membre d'un grup de combat, tot guerriller ha de treballar per constituir nous grups, atraent a la lluita els patriotes més combatius. Això l'obliga a fer un treball polític constant, per realitzar el qual és necessari que cuidi continuament de la pròpia preparació política.

Eleva la moral de combat del Partit

Per incrementar la lluita, és precis acabar amb la passivitat arrelada encara en alguns sectors antifeixistes i per això és necessari liquidar-la i en primer lloc en les nostres rengles.

Franco i el seu règim estan interiorment i exterior en el moment més crític de la seva miserable existència.

Interiorment, és un fet que la situació del franquisme és cada dia més precària, perquè apart del fracàs absolut de la economia falangista la lluita dels nostres pobles continuament revesteix noves formes i adquireix més intensitat. Lluites de masses com les que es venen desenvolupant arreu d'Espanya i particularment a Catalunya. Accions dels heroics guerrillers a diari més freqüents. Protestes populars com a Mataró, etc.

Exteriorment constatem que el feixisme internacional ha estat derrotat encara que no anihilat. Que el puntal més ferm de

la democràcia, la Unió Soviètica és cada dia més forta. Que en l'actualitat a Polònia, Bulgària, Iugoslàvia, Txecoslovàquia, etc., existeixen règims veritablement democràtics. Que tant la Unió Soviètica com aquest pobles estan al costat dels pobles d'Espanya. Que altres pobles com, Mèxic, Venezuela, França, etc., han reconegut el Govern de la República uns, altres han truncat les relacions comercials amb Franco. Finalment, que la presió de la classe obrera encapçalada pels Partits Comunistes de tots els països, acabarà per fer variar l'actitud dels Governos que encara tenen debilitats amb el franquisme.

En tot combat, en tota lluita, el moment que millor contrasta amb las condicions morals, la fortalesa dels contrincants, és el moment en que la lluita, el combat entra en la seva fase decisiu. Es el moment característic, quan els dèbils vacilen més que mai i els forts perden en cert aspecte la consciència de les seves forces. Quan els vacilants veuen com insurmontables els obstacles que abans, mirats de més lluny, els semblaven de poca importància. Quan els audaços, es llancen amb més decisió que mai a buscar, a aconseguir, en el lloc més oportú la decisió del combat, de la lluita. Es el moment en que l'enemic que té consciència de la seva debilitat, que és veu irremissiblement perdut, que sap el seu anihilament immediat, fa esforços sobrehumans per tractar de retardar el desenllaç, empra els últims mitjans al seu abast per aconseguir aquest retard, fent la victòria de l'enemic el més costosa possible, que quedi tant debilitat que no pugui treure tot el profit d'ella.

Examinant objectivament l'estadi actual de la lluita dels pobles d'Espanya contra el franquisme veiem que estem en aquesta situació. La lluita ha entrat en la seva fase resolutiva. I ha entrat en aquesta fase no en una situació i correlació de forces favorables a Franco, sinó tot el contrari. No en un moment quan les nostres possibilitats son les menys, sinó les més. En el moment en que si sabem ésser forts, audaços, decidits, podem accelerar l'anihilament de l'enemic, fer estèrils els esforços desesperats que aquest faci per retardar la decisió de la lluita. Es evident, que en aquest moment la coalició nacional antifrancquista de tots els patriotes catalans juntament amb la dels demés pobles d'Espanya ens pot donar aquesta fortaleza, audàcia i decisió que no sols acabaria amb el franquisme i la capitulació sinó que a més seria la garantia de que la victòria s'obtidria en el termini mínim i amb menys sacrifici.

La comprensió d'aquesta realitat, acabarà amb la passivitat existent encara en alguns companys, permetrà combatre i liquidar-la en el demés sectors antifrancquistes i farà que en tot moment la moral de combat dels militants, quadres i dirigents del nostre Partit, correspongui a les necessitats de la lluita i al seu paper d'avantguarda.

Fer indestructible la cohesió i unitat del Partit

El franquisme centra els seus esforços rabiosos contra el PSU de C, contra el PC de Espanya, perquè veu en ells els seus més conseqüents, més irreductibles enemics i per tant, els més conseqüents, més irreductibles defensors dels interessos de Catalunya, d'Espanya. Centra els seus esforços contra ells, intentant impedir que puguin accomplir el seu paper d'avantguarda, de dirigents de la lluita.

L'experiència ens demostra, que ni els atacs brutals, ni la provocació han aconseguit debilitar el PSU de C, com no aconseguiren fer-ho amb el PC d'Espanya. Però, això no vol dir que l'enemic renunciï a lluitar amb aquest objectiu, tot el contrari, redobla els seus atacs els seus intents de provocació.

Això obliga a tot militant, quadre i dirigent del Partit a vetllar en tot moment, per la seguretat de les organitzacions del Partit, pel seu eficient funcionament, perquè pugui accomplir amb la seva tasca patriòtica. Hem de tenir sempre present, que per més que faci la bestia feixista, fracassarà i es trencarà les dents, si conservem y reforçem cada dia una fèrrea cohesió i indestructible unitat. La lluita contra el feixisme és a mort i en aquest aspecte no ens podem permetre cap debilitat. La vigilància constant de tots, ens ha de permetre descobrir immediatament el provocador que hagi pogut infiltrar-se en els nostres rengles i amb una acció ràpida i enèrgica impedir que pugui portar a cap la seva tasca miserable. Abusem de vegades del tòpic «és un provocador inconscient» el que fa que no es prenguin mesures amb ell, i actua com a tal, és precis considerar-lo tal, i com a tal tractar-lo.

Vetllant per la cohesió i unitat del Partit, és precis liquidar totes les tendències estranyes que en ell puguin aparèixer especialment les de caire nacionalista soviniista petit burguès.

Aquestes tendències de desarrotllar-se en el nostre Partit l'imposibilitarien per portar a cap la seva missió històrica. L'enemic de la classe obrera, dels pobles hispànics és comú a tots ells. Els objectius són comuns, un enemic comú a vèncer i un futur comú a construir. Per la seva història i per les realitats presents els pobles hispànics tenen els seus destins indisolublement lligats. Es evident doncs que perquè la classe obrera pugui portar a terme la seva missió, els Partits d'avantguarda, els Partits marxista-leninista-stalinistes d'arreu d'Espanya no poden tenir més que una sola línia política comuna a tots ells. Heus ací perquè el PSU de C i el PC d'E, tenen una línia política única. D'ací la necessitat de la unitat política indestructible entre els dos partits. Unitat política que recobra la pàtria es reforçarà encara més amb la unitat orgànica. La unitat amb el gloriós PC d'E, que tant encertadament dirigeix

la gran «Pasionaria», és una de les bases principals de la fortalesa del PSU de C., i a més d'ésser la garantia principal del triomf en la lluita contra el feixisme és imprescindible per construir una veritable democràcia a Espanya i donar satisfacció a les necessitats nacionals dels nostres pobles en la Federació Democràtica de Pobles Hispànics que preconitzem.

El P. S. U. de C. forja d'herois

EN el quadre d'honor dels milers d'herois que la classe obrera ha donat en la seva lluita emancipadora de classe i en la cruenta i dura batalla que els pobles han llurat i estant llurant encara per a destruir de socarrel el feixisme, per assegurar-se una pau duradora i l'existència d'un món millor, desenes de militants del nostre gloriós Partit hi han gravat els seus també gloriosos noms, xops de la sang del seu heroisme i sacrifici, exponent inesborrable d'una ferma convicció revolucionària i antifeixista.

Aquesta llista gloriosa, exemple de voluntat combatent i d'inescandible fidelitat a la causa del Partit i del poble de Catalunya : que cada dia es veu engorjorada amb el nom de nous herois caçuts, és la que està escrivint la història del nostre Partit, la història de les seves lluites. Tot el que el P. S. U. de C. representa en tant que Partit de la unificació marxista de la classe obrera catalana, en tant que avantguarda proletària combatent de la lluita alliberadora del nostre poble, en tant que Partit nacional català. Car la vida i la història del nostre Partit està indiscutiblement lligada a la vida i a la història de la classe obrera i de la nostra Pàtria en aquesta darrera dècada. Etapa que s'ha caracteritzat per ésser una de les més difícils i la més ensasada de perills que mai hagem viscut.

Fruit del pensament i de la voluntat unitària del proletariat català, va constituir-se el nostre P. S. U. de C., Partit nascut en el fragor de la batalla contra l'axecament feixista, Partit que té com ideologia i tàctica, la ideologia i la tàctica d'un Partit marxista-leninista-stalinista, profundament revolucionari, que educa els seus militants en el coneixement de les lleis que regeixen la vida i el desenvolupament de la societat, que educa els seus militants en la plena assimilació del principi revolucionari de la lluita de classes. Que els educa en l'esperit del combat i del sacrifici, en la defensa intransigent dels interessos preeminents de la classe obrera. Que educa els seus militants en l'esperit i exercici de l'internacionalisme proletari, de plena i efectiva solidaritat amb la classe obrera dels altres països per a l'assoliment dels mateixos objectius històrics.

I és aquest caràcter i contingut revolucionari del P. S. U., per la seva ideologia, per la seva unitat i disciplina i per la seva combativitat exemplar, el perquè el P. S. U. de C., des del primer moment de la seva existència, ocupà un lloc destacadíssim d'avant-

guarda en la lluita intransigent i a mort contra el feixisme indigena i internacional. El que feu possible que els seus militants, plenament conscients dels seus deures revolucionaris i antifeixistes, apliquessin en tots els fronts de combat de la nostra guerra nacional alliberadora, la consigna, « d'ésser els primers en avançar i els darrers en retrocedir ». Consigna que va il·ludada a vides tant precioses com les de Casadevall i Sesé, Lina Odena, Roldán Cortada, Arlandis i López Raimundo, encapçalant la llarga i gloriosa llista dels milers de militants i quadres caiguts en totes les terres hispàniques en defensa de la República i de les llibertats de Catalunya.

Tota la vida del P. S. U. de C. és una vida de lluita al servei de les masses treballadores. És una vida al servei de la causa universal de l'antifeixisme i per l'assoliment d'un món de pau i de progressiu benestar. És una vida dedicada al triomf de la causa del socialisme.

Pocs dies després d'haver-se perdut Catalunya i en el plè del Comitè Central d'Anvers, el nostre estimat Secretari General, camarada Joan COMORERA, va afirmar: « El P. S. U. de C. no serà mai un Partit d'emigrats, és i serà un Partit de combatents ». I aquest mot d'ordre, fill d'una clara visió política, d'una exemplar fidelitat al nostre poble i de plena conseqüència revolucionària, ha estat comprès i aplicat. El P. S. U., els militants del nostre Partit, sota el guiatge clarivident del seu Secretari General i del Comitè Central, han estat combatents. Han ocupat i ocupen en cada lloc on s'han trobat i es troben, la primera trinxera de combat en la lluita aferrissada i sense treva contra el nazifeixisme falangisme.

I l'han ocupada en els combats contra la reacció petainista i els invasors hitlerians, nodrint de combatents i d'herois les rengleres de la resistència francesa i del « maquis » francès i, com a símbol d'aquesta participació activa i revolucionària, sorgeix la figura gegant del nostre estimat Josep MIRET, membre del Comitè Central del nostre Partit, ex-conseller del Govern de Catalunya, heroi nascut de l'entranya de la classe obrera catalana, assassinat per les besties hitlerianes en un camp de concentració i de mort de l'Alemanya naz. Els noms de Conrad Miret, de Seros, de Ballester i de Fornós evocuen, junt amb el de Josep Miret, tota la contribució en esforç i sacrifici dels militants del P. S. U. a l'alliberament de França.

I l'han ocupada, en les terres fel·lises i florejents de la Unió Soviètica, el gran país del Socialisme, lluitant contra les bandes d'assassins hitlerians i feixistes de tota mena i de tots els llocs que havien gosat profanar el sòl i la vida tranquil·la i de pau, de creixent benestar dels pobles soviètics, tant savament conduïts pel gran dirigent de pobles, el camarada STALIN i pel gloriós Partit Comunista bolxevic de la U. R. S. S. Colze a colze amb els obrers, camperols i intel·lectuals soviètics, en els camps de batalla, en les guerrilles, en les fàbriques i en el camp, els militants del P. S. U. han complert amb el seu deure, plens d'amor per la gran Pàtria Soviètica, defensant, amb la seva vida i el seu treball productiu el país que més ha fet, que més ha donat per salvar a la humanitat de la barbàrie feixista. Fusimanya, Lloret, Boixo, Panchame, Bernal, Altés, Valdeperes, Soler, Xanco, Gasulla, són els nostres herois, són també els herois de la gran Pàtria Socialista, representen la contribució de sang del P. S. U., de la classe obrera catalana a

la guerra Pàtria, a la guerra alliberadora de pobles, menada a costa de tants sacrificis i de tants esforços pels pobles lliures de la gloriosa Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Altres terres, altres fronts de lluita han vist la presència activa dels militants del P. S. U. no escatimant esforços al servei de la lluita antifeixista i per la llibertat dels pobles hispànics. Arreu la seva voluntat i deure combatent s'ha destacat sense desmaís ni vacil·lacions. Molts han caigut en aquesta creuada, lluny de la seva Pàtria, i els noms volguts dels camarades Matas, Torrents, Cussó, Perramon i Picanyol són l'expressió vva d'aquesta exemplar conducta dels nostres militants.

El P. S. U. de C. ha estat i és un Partit de combatents; ho és per ideologia i per educació. Ho és, perquè en les seves rengleres hi milita la part més conscient i revolucionària del proletariat català i del nostre poble. Perquè es el Partit cridat a portar a la classe obrera, aliada amb la pagesia, al triomf, a accomplir la missió històrica d'implantar el socialisme a la nostra terra. Perquè és el Partit que dipositant tota la seva fe i confiança amb el nostre poble i la lluita que tant heroïcament aquest està menant, marxa a la capdaventura de la seva lluita, dirigint-la i organitzant-la.

En el nostre glorios Partit s'hi han forjat i s'hi forjen tants magnífics herois, perquè és un Partit revolucionari en el que hi tenen solament cabuda aquells que estan disposats a servir-lo plens d'abnegació i disposats a tota mena de sacrificis. El nostre Partit és la forja de tants herois, perquè és el Partit que no tolera en les seves rengleres l'existència de cap manifestació contrària als seus principis revolucionaris, ni res que pugui frenar ni debilitar la seva funció d'avantguarda organitzada i dirigent de la classe obrera catalana. Ho és, perquè en el seu si no hi té cabuda l'existència de cap símptoma de descoratjament ni de passivitat, orientant en cada moment els seus militants pel camí de la lluita, pel camí de la comprensió política de la necessitat d'aquesta lluita, portada a tots els terrenys de l'actuació revolucionària de classe i antifranquista.

El P. S. U. de C. ha donat i està donant a la causa de la República espanyola i de Catalunya tantes i tantes desenes d'herois, perquè junt amb el Partit germà, el Partit Comunista d'Espanya, sempre ha comprès i ha dit que el front fonamental del seu combat era a l'interior del país. Que l'alliberament dels pobles hispànics del jou terrorista que pateixen, havia d'ésser obra del nostre propi esforç essencialment, de l'esforç dels nostres pobles. I aquesta idea justa, tant conseqüentment aplicada pel nostre Partit, pels seus militants a través del seu treball polític i del seu esforç d'ari, és ja avui una prometedora realitat. S'ha fet carn en el pensament i en l'acció de la classe obrera catalana i del poble. És la raó del perquè de l'heroisme i sacrifici de camarades tant estimats com són: Girabau, Barbera, Roca i Pintat que encapçalen la llista de tants de camarades caiguts a Catalunya, exemple tots ells de fermesa antifeixista i patriòtica. És la raó del perquè cada militant del nostre Partit consideri una tasca d'honor combatre junt al nostre poble. És la raó de l'heroisme dels camarades que es troben avui emprisonats i sobre els quals pesa l'amenaça d'ésser assassinats pels bandits feixistes.

Es aquest concepte clar de la idea de la necessitat de la lluita

del que el Partit significa per aquesta lluita, per impulsar-la i fer-la cada dia més vigorosa i irressistible, el que explica el devassall d'heroisme que els nostres militants estant desplegant a l'interior del país, mobilitant les grans masses del poble en el combat a mort contra Franco; la seva Falange de pistolers, en les fàbriques i tallers, en les ciutats i viles, en el camp i les muntanyes de Catalunya, mitjançant la intensificació del moviment de vagues i les protestes en massa, l'acció de les guerrilles, la lluita dels camperols contra l'explotació i robatori de que són víctimes, aprofitant qualsevol factor de lluita que pugui representar un afebliment de la vida del règim franquista.

Es la idea que anima i té d'animar cada d'a més a tots els militants del P. S. U. a ésser més perseverants allà on ens trobem en l'aplicació de la nostra línia política d'unitat combatent dels catalans, en el nostre treball d'ajut econòmic a la lluita del país, a estar disposats a ocupar el lloc de combat que el Partit ens mani, conscients del nostre deure de militants del P. S. U. i d'antifeixistes.

Els marxistes sempre hem afirmat, que no «són els herois els que fan la història, sinó que és aquesta la que fa els herois, que no són els herois els que fan els pobles sinó que són els pobles els que fan els herois». I el nostre P. S. U. ha estat i és un Partit que forja herois perquè és un Partit sorgit de l'entranya de la classe obrera, del poble que treballa i sofreix i com una necessitat històrica pel benestar i la felicitat d'aquesta classe obrera i d'aquest poble. Perquè és un Partit que estretament vinculat al nostre poble, atent a la seva veu i necessitats és el millor defensor de la seva vida i dels seus interessos. El que éssent carn de la mateixa carn del nostre poble, i amb ell, està escrivint pàgines glorioses de la seva història en la lluita a mort contra el nazi-falangisme, per la seva llibertat i per un esdevenir feliç de vida socialista.

El P. S. U. de C. és la forja de tants herois perquè som fidels al nostre poble, perquè som combatents.

El P. S. U. i la lluita contra el trotsquisme

ES compleix aquest mes el Xè. aniversari del nostre gran P. S. U., esdeveniment històric que ha donat a la classe obrera de Catalunya l'instrument polític amb el qual convertir-se en centre aglutinant de les forces democràtiques catalanes i guiar cap al final victoriós la lluita conseqüent contra Franco i Falange. En aquesta lluita, el P. S. U. no solament ha de fer front a l'enemic declarat sinó, més a més, a la banda trotsquista d'agents de Franco i de la reacció internacional. És aquest l'aspecte que ens interessa desenrotllar.

El trotsquisme és l'agent preferit de la reacció per lluitar contra la classe obrera, infiltrar-se en ella i sembrar-hi la confusió. A Catalunya, la burgesia havia reeixit a fer-ne una corrent política que amb el nom de « B. O. C. » era utilitzada per atomitzar el moviment polític obrer i esmicolar el sindical.

Fou la lluita per la consolidació de la República i, sobretot, la dura experiència del 6 d'octubre, la que va alertar la classe obrera i va desvetllar ànsies profundes d'unitat, de tenir el propi instrument polític, únic i vigorós. Els trotsquistes, amb un maridatge infecte que va engendrar el P. O. U. M., volien capitalitzar en ell l'afany unitari de la classe obrera catalana i fer-ne un instrument de provocació que anés a atiar la discòrdia entre socialistes i comunistes espanyols.

Les sàbies orientacions del camarada COMORERA posant en guàrdia contra aquesta provocació amb les seves cartes des del penal de Puerto de Santa Maria, l'honestetat revolucionària de dirigents com Vidiella, Valdès i Cussó, que al front dels respectius partits lluitaven per assolir la veritable unitat del proletariat català, i els consells experimentats dels dirigents del Partit Comunista d'Espanya, particularment Pepe Díaz i Pasionaria, obtingueren fruit amb la creació del Comitè d'Enllaç dels quatre Partits catalans, allaren els trotsquistes i destruïren la seva maniobra reaccionària.

L'incest « B. O. C.-Esquerra Comunista » no solament no va augmentar la influència perrinosa dels trotsquistes entre els treballadors catalans, sinó que va obrir els ulls dels qui els seguien enganyats fins aleshores i els varen abandonar.

Privats de la base de treballadors que, bè que petta, els servia de camuflatge, furiosos davant la creació imminent del Partit Unit del Proletariat català, els bandits trotsquistes foren obligats a mani-

festar-se amb el seu veritable caràcter d'agents de la reacció, cinquena columna al servei de Franco.

L'experiència catalana confirmà la definició que el camarada STALIN va fer del trotsquisme en la reunió plenària del Comitè Central del Partit Comunista de la U. R. S. S., el 3 de març del 1937 :

« El trotsquisme dels nostres dies no és més una corrent polític de la classe obrera, sinó una banda sense principis i sense ideologia de sabotejadors, d'agents de diversió i informació, d'espies, d'assassins, una banda d'enemics juramentats de la classe obrera, una banda a sou dels serveis d'espionatge dels Estats estrangers ».

La necessitat d'esbandir el P. O. U. M. de la política catalana i de perseguir-lo com una agència de provocació i espionatge de l'enemic, per dissort, no va ésser tot seguit compresa per les demés forces democràtiques catalanes que, intimidades per la situació que seguí al 19 de juliol, arribaren a l'absurd d'exigir la seva presència en el Govern de Catalunya. Aquest fet va ésser aprofitat pels trotsquistes per desprestigiar la causa de la República amb mesures d'estridència rebuscada i contraproduent des de la Conselleria de Justícia, que detentaven. La seva presència al Consell era aprofitada per impedir l'entesa entre les organitzacions republicanes i l'adopció de mesures de conjunt. L'autoritat que aquell fet els conferia els servia per estimular i capitanejar tota mena de provocacions.

El partit hagué de menar una dura batalla contra les imposicions « collectivistes » als camperols i per salvaguardar els interessos dels estaments populars antifeixistes contra els assajos contrarevolucionaris de la provocació trotsqui-faista que minaven greument l'enardiment i la combativitat del poble català. L'esforç sistemàtic per organitzar Catalunya de cara a la guerra portat conjuntament pel P. S. U. i la U. G. T., per crear l'Exèrcit Popular i dotar el país d'indústria de guerra, assegurar l'ordre públic i ordenar l'economia, anà guanyant la simpatia i l'apoi dels més amplis sectors del nostre poble i, amb el suport d'aquest, el P. S. U. podé plantejar la crisi en el Govern de la Generalitat i foragitar-ne els provocadors trotsquistes.

S'havia guanyat una altra batalla contra la cinquena columna falangista. Exasperats, els agents trotsquistes de Franco començaren a preparar una nova provocació.

Aliant-se amb tota la gama d'aventurers que veien menguar llurs possibilitats, atrinxerant-se en la F. A. I., tapant-se darrera d'organitzacions que empraven i desprestigiaven l'anagrama de la C. N. T., els trotsquistes començaren una violenta campanya contra el P. S. U., contra la valuosa ajuda que la U. R. S. S. aportava als nostres pobles, contra la solidaritat democràtica mundial expressada per les gloriuses Brigades Internacionals. Volien crear un clima propici a la sublevació de tota la cinquena columna que, combinada amb una ofensiva franquista pel front de l'est, havia de lliurar Catalunya a l'enemic. La vigilència del P. S. U. i del poble alertat per aquell va poder fer avortar el pla criminal i el putsch del 3 de ma g evidencià de manera feiaent la infàmia trotsquista. Finalment varen ser presentats davant dels Tribunals i condemnats

per espies i assassins, per provocació i sublevació contra la República, al servei de Franco i del nazi-feixisme.

Per què avui tornem a topar amb aquesta banda en els nostres esforços per assolir la unitat antifeixista i derrocar a Franco i Falange?

Perquè el triomf circumstancial de Franco els salvà de l'anihilament total a que el poble els havia condemnat. Perquè Franco n'ha guardat alguns dins del país dedicats a la feina miserable de delators i provocadors i ha enviat els demés a barrejar-se amb l'emigració, a sembrar confusió en les organitzacions republicanes i impedir la unitat antifranquista. La dispersió que presenten en general les organitzacions de l'emigració, l'existència de bans oposats en elles són producte del treball de la reacció auxiliat per la provocació trotsquista que s'hi ha engrapat usant els més diversos camuflatges.

Solament els Partit Comunista d'Espanya i Partit Socialista Unificat de Catalunya, preparats teòricament per lluitar contra la penetració de l'enemic, vigilants contra els mètodes trosqui-feixistes de provocació, mantenen solidament la unitat dels seus rengles i la posició política conseqüent de lluita a mort contra el franquisme, d'unitat de tots els republicans anti-feixistes, pel triomf de la República Espanyola i la llibertat dels pobles que la integren. La vigoria del nostre P. S. U. explica igualment, com ho expressava Amaro del Rosal en el Congrés de la U. G. T. a França, la solidesa amb que s'ha mantingut la unitat dels ugetistes catalans.

Es cert que el treball dels trotsquistes és avui més difícil. El Procés de Moscou, que va netejar la Unió Soviètica de les últimes escorrialles d'aquella púrria, va descobrir davant la classe obrera mundial i de tots els demòcrates sincers la capacitat il·limitada dels trotsquistes per encarregar-se de les feines més baixes i indignes al servei dels feixistes alemanys i japonesos. El període d'ocupació nazi dels països europeus, particularment de França, ho ha confirmat. No foren les bandes del nazi-trotsquista Doriot les que més es distingiren perseguint i assassinant els patriotes francesos, infiltrant-se i denunciant les seves organitzacions de resistència, formant els grups de xoc de la « legió antibolxevic? ». Si, i els trotsquistes del P. O. U. M. els secundaven denunciant dins i fora dels camps de concentració els comunistes espanyols i com a « comunistoides » els patriotes que no es deixaven intimidar per la violència de la campanya anticomunista i romanien fidels a la causa republicana i partidaris de la unitat antifranquista.

Els seus crims són tants i tan evidents que no podrien pas seguir la seva obra nefasta si no es fessin oblidar com a trotsquistes i no procuressin presentar-se amb un trajo nou. Ara s'esforcen en fer sorgir els més variats « moviments » i « fronts ». El de la seva preferència és l'anomenat « moviment socialista català ». En ell s'han donat cita amb tota la gama de trinxeraires arribistes, covards, lladres i aventurers que ha calgut esbandir del P. S. U., els vells confreres fugitius de la nau trotsquista quan a Catalunya preveïen el triomf del poble i de la classe obrera, i que han tornat a embarcar-s'hi en l'emigració, quan pensaven que el feixisme consolidaria la seva dominació a Europa i, destruint a la Unió Soviètica, esdevindria l'amo de tot el món. Gent sense principis i sense escrúpols no reconeixen cap causa noble i no vacil·len

davant de cap infàmia. El pervindre d'aquests bandits novament junts estriba en ajudar a que Franco es mantingui en el poder o que la maniobra reaccionària, bevinésca, de compromís impedeixi el triomf de la República. La seva sort està lligada a la sort de Franco i de la reacció espanyola i és d'acord i a sou de Franco i de la reacció que persisteixen en la seva activitat traïdora.

Darrerament, han fet sortir també l'anonemat « Front de la Llibertat », per intentar enganyar els nostres compatriotes oferint-los-hi un títol més o menys enlluernador però, en definitiva s'hi apleguen algunes de les desferres de la nau trotsquista i s'esforcen, com els del « moviment », a posar obstacles en el camí de la Unitat Nacional Combatent; a propagar la passivitat defensant una solució qualsevulga dictada pels cercles reaccionaris de dins i de fora i encaminada a salvar si més no, les essències del franquisme. Formen part de la mateixa banda de delators i de provocadors que a l'interior del país treballen estretament lligats a la policia gestapista de Falange contra els patriotes combatents, mantenen relacions amb generals falangistes que van expressament a Barcelona a entrevistar-se amb ells. Per tant, tan vida legal, van i venen, surten i entren quan els convé i sempre per la porta gran.

Per això es posen de trasantó entre les organitzacions obreres i democràtiques aixecant-se com un obstacle a la unitat, de realitzar-se la qual s'asseguraria ràpid el triomf de la República. Especulen amb els recés que la campanya sistemàtica d'anticomunisme, hitleriana i franquista, ha disposat en alguns sectors o fraccions del moviment democràtic i s'esforcen per estimular-los i convertir-los en vehicle de la seva penetració.

Dins del país la seva activitat és més expeditiva i quan no poden trencar una posició honesta de lluita i unitat dels elements dirigents d'organitzacions antifranguistes, la delació covarda passa l'assumpte a la Falange que ho resol amb les seves normes i en conegudes de terror. Així ha passat ben recentment a Catalunya amb organismes dirigents de l'Esquerra i la C. N. T.

La reacció espanyola i internacional es llura actualment a una intensa maniobra de compromís amb l'intent d'evitar el triomf de la democràcia i de la República, d'oposar a la solució que aquesta exigeix una solució dictada pels interessos de la reacció espanyola i de l'imperialisme anglo-saxó. Paral·lelament, es produeix una intensificació general d'activitats dels agents trotsquistes de Franco i la reacció. S'accentuen les manobres amb l'intent d'aïllar el P. S. U. S'accentuen les provatures trotsquistes de penetrar en el nostre Partit i immobilitzar-lo.

Hem d'aguditzar extremadament la nostra vigilància. Anem a commemorar aquest mes els deu anys d'existència del P. S. U. Deu anys difícils de combat en les condicions més complicades. Deu anys durant els quals, guats per la mà mestra de Comorera, dins i fora de Catalunya, el P. S. U. ha apretat els rengles, s'ha superat políticament i ha elevat la capacitat combativa dels seus militants.

En « la Batalla de la Pau », el nostre Secretari General, camarada Joan COMORERA, presenta un balanç de les activitats del Partit en terres d'Amèrica. Demuestra com s'ha intensificat l'activitat del P. S. U. i millorat la seva aportació d'ajuda política i econòmica a Catalunya, i com això solament ha estat possible en la mesura que el Partit s'ha depurat de l'escòria trotsquista que tractava de con-

vertir-lo en « un partit de jugadors de domino, de tertúlies bizantines, d'emigrants en descomposició ». Després el nostre voigut i admirat Secretari General afegeix :

« Continuarem vetllant a la manera bolxevic per la salut del Partit, amb intransigència, afinant la vigilància revolucionària. Això és obligat perquè poguem fer front amb honor i amb èxit a la nostra responsabilitat històrica. Molt grans seran i molt complexes les situacions que haurem de resoldre. Les resoldrem si marxem amb més energia i ritme encara pel camí de la nostra bolxevització, si tots els nuclis del P. S. U. C. dispersos fora de Catalunya complixen amb l'urdeure : superació política constant i màxim ajut als combatents del país ».

A França hi tenim el nucli més important de tots els qui estan en l'emigració. El més important pel nombre de militants i per la proximitat geogràfica amb Catalunya.

La vigilància ha d'ésser més afinada encara car el franquisme ha d'haver-hi tingut i hi té un interès especial, major que amb qualsevolga altre nucli de l'emigració. I perquè les condicions especials del trànsit de ja il·legalitat a la reorganització pública i legal del Partit poden haver facilitat la infiltració i incrustat elements susceptibles de convertir-se en vehicle de la provocació.

El camarada COMORERA ens dona l'arma segura per descobrir i fer front als agents de l'enemic : « marxar amb més energia i ritme encara pel camí de la nostra bolxevització i complir amb el nostre deure : superació política constant i màxim ajut als combatents del país ».

Gulats pel nostre ferm afany de servir a Catalunya i reconquerir la República, d'acabar amb Franco i Falange, afinem la vigilància devers tot aquell que oposa obstacles i frena l'esforç col·lectiu per ajudar més als combatents del país i, sense haver fet res particularment, es queixa constantment que ja no pot fer més.

Capacitem-nos políticament amb la lectura conscienciosa dels materials del partit, especialment LLUITA, QUADERNS DEL COMUNISME i els opuscles que contenen els treballs dels nostres dirigents. Aprofundim l'estudi polític de cada aconteixement. Posem atenció als camarades que massa lleugerament es fan lliusions sobre afirmacions i promeses que no tenen res a veure amb la nostra línia de combat conseqüent per la única solució que pot admetre el nostre poble : el restabliment de la República.

Elevem fort, intransigent, l'esperit de Partit, del nostre gloriós P. S. U., que en les condicions més difícils ha arrelat i s'ha fet carn i sang de la classe obrera i del poble de Catalunya. No tol·lerem cap calúnnia ni cap insidia contra el Partit o la seva direcció, composta per homes d'honestedat ben provada i de tremp incorruptible com els camarades VIDIELLA, MOIX, SOLIVA i COLOMER i, al capdavant de tots, el camarada Joan COMORERA.

Cert que en alguns casos molt singulars pot ésser motivat per un retard polític i no per mala intenció una infracció a aquelles normes. En aquest cas la nostra vigilància esclarirà políticament qualsevolga incomprendió i evitarà que es reproduïxi. El que no es pot fer mai es deixar que això ocorri sense que ens cridi l'atenció i

prendre mesures per corregir-ho. No es pot no donar-hi importància car en aquests casos, sempre, o bé hi ha l'agent provocador infiltrat o, almenys, el canal fàcil per la penetració del veri trotsquista dins del partit.

No s'ha de vacillar en prendre en cada cas les mesures adequades que acabin el mal en sec. Això és tant més necessari puix que el nostre deure és no solament impedir la penetració trotsquista en el P. S. U., sinó, més a més, alertar a totes les organitzacions antifrquistes i al poble de Catalunya, sobre els mètodes d'aquests bandits i traidors, fer comprendre que acabar amb ells és una obra de sanejament nacional que cal dur a terme tots plegats, per facilitar i realitzar la unitat republicana i antifrquista i per intensificar la lluita i apropar el dia de la victòria.

Un programa. - Per l'alliberament i la reconstrucció de la Pàtria.

LA « Carta Oberta » que en Decembre del 1945 el Comité Central del P. S. U. de C. adreçà a tots els catalans, va ésser feta i projectada en circumstàncies particularment difícils per a Catalunya i per als pobles d'Espanya.

Mig any després de l'ensulcada hitleriana, Franco, tot conservant l'essència, l'estructura, l'orientació i els mètodes existents del seu règim, restava al Poder, mitjançant una « hàbil » maniobra de trànsit vers l'imperialisme anglo-saxó. En el camp de l'oposició republicana, dins i fora del país prevalia una divisió profunda. La política de « l'entreguisme », la del compromís, formulada impudicament en una de les sessions de Corts, feia prosèlts a l'emigració.

Cap d'aquests esdeveniments no podia sorprendre'ns. Assenyadament orientats per l'aferta que en abril del 45 ens fèu Joan COMORERA, sabíem perfectament a què atènyer-nos i com actuar. Atesa l'evolució dels fets i la seva dinàmica interna era elementalment dialèctic considerar que l'enfonsament d'Hitler no representaria, automàticament, la caiguda del titella espanyol. Creava evidentment, una de les condicions objectives. I era — i continua éssent-ho — pel moviment republicà i antifranquista, un emplaçament definitiu i indifugible a l'ur acció mancomunada i decisiva per l'alliberament de la Pàtria.

Es natural que davant aquesta situació, la primera reacció, adequada i enèrgica, fós la nostra. I és ben palès, ensems, que la « Carta Oberta », junt a l'informe de Dolors Ibàrruri en el Ple del P. C. de Tolosa, constitueixen, a més del seu estudi ben seriós, la proposició d'una sèrie de mesures per tal de fer-li front, la resposta; una resposta plena de claretat i justesa, als interrogants que sorgien de la pròpia situació esmentada. No s'escapa, dins els límits d'aquest treball, judicar la influència exercida per ambdós vigorosos documents en el curs posterior dels esdeveniments. Però és notòria aquesta en registrar únicament aquests fets: unitat de les forces de la resistència a l'interior d'Espanya; reorganització del Govern de la República; increment de la lluita dels pobles hispànics contra el règim franquista; desfermament, arreu d'Espanya, d'accions reivindicatives, obreres i patriòtiques, en una escala considerable.

A més de mig any de la « Carta Oberta », prop de catorze mesos després de l'acabament de la guerra, la situació, resta, igual-

ment, delicada. Amb tot i les febleses existents — ja conegudes — en el camp català (fins a quan el Govern de Catalunya d'àmplia formació nacional antifranquista que unifiqui i dirigeixi el combat de la resistència a casa nostra?) la veritat és que en el conjunt dels pobles hispànics s'han fet avenços força remarcables. Són, realment, els que corresponen a les exigències dels esdeveniments que s'albiran en l'horitzó del desavvenir hispànic? Creiem, sincerament, que no. Però passen, abastament, el marge de possibilitats que hi ha davant nostre.

El problema, doncs, considerat l'endarreriment cert en les tasques d'organització i direcció de la lluita contra Franco i Falange és de clarividència política, d'empenta combatent, d'abnegació i fiurament patriòtics. Tanmateix és un problema de ritme. Un problema d'agilitat i d'energia per fondre el combat interior i l'acció exterior, que recolzi, impulsi, i coordini l'esforç múltiple contra el règim franquista, forma, la millor, la única, per neutralitzar i liquidar la política dels « no-intervencionistes » d'ara amb la seva estel·la de maniobres i tòpics del caire més abominablement antidemocràtic.

EN les condicions de la lluita per l'enderrocament de Franco i contra tota man'obra tendent a salvar les essències del seu règim, el programa exposat per la nostra Direcció en la « Carta Oberta » resta d'una inqüestionable actualitat. Està constituït per un conjunt harmònic de propostes susceptibles de convertir-se en una base de discussió de la qual sorgís la més àmplia entesa antifranquista.

De quina mena de programa es tracta? Quina és la seva significació? Es, potser, el programa típicament socialista el que el P. S. U. C. posa a la consideració i discussió dels seus aliats en la lluita per l'anorreament del règim de Franco i Falange?

El darrer dels interrogants conté, implícada, una resposta negativa. Naturalment, no es tracta, com diu la mateixa « Carta Oberta », « del programa del Partit marxista-leninista-stalinista de Catalunya ». És quelcom més viable, però extraordinàriament ambiciós i d'exigència històrica indiscutable per arribar a la síntesi del qual en el seu doble aspecte — eminentment combatent i de perspectiva immediata per la reconstrucció del país — el Partit no fa cap sacrifici de principis ni suggereix cap transacció oportunista.

El programa del P. S. U. respon a les exigències d'una realitat històrica determinada i vol ésser l'expressió del conjunt d'interessos per donar satisfacció als quals cal assolir en Espanya dues qüestions essencials: l'anihilament del règim terrorista de Franco i l'establiment d'una situació autènticament democràtica damunt fonaments de sobirania política i econòmica efectives. Es, doncs, el caràcter, la naturalesa dels problemes que hem de resoldre i els aliats naturals en aquesta etapa històrica, els que actuen com

factor determinant, els que han inspirat el nostre programa. La nostra posició, per tant, expressa una correcta posició de principis.

En termes més definits, encara : Com que d'allò que es tracta és d'impulsar el procés de la revolució democràtica, frenat pel triomf de la sublevació militar-feixista i la intervenció estrangera, les bases de la intel·ligència entre totes les forces interessades en fer via al recobriment nacional dels pobles d'Espanya, han de respondre fidelment als objectius que es circuen. El programa de la gran coalició antifranquista, ha d'ésser, doncs, un programa eminentment nacional i democràtic. Amb tot, és un programa substantivament revolucionari, car, en les circumstàncies presents, no hi ha ni pot haver-hi, una aspiració més sentida i més patròtica, que la que es concentra en la idea de foragitar Franco d'Espanya, impedir el reeiximent de qualsevol maniobra dirigida a salvar els seus interessos, i facilitar als nostres pobles el retrobament de llur destí.

SOVINT, encara que de molt mala fe, hem sentit parlar de que tota la nostra línia d'unitat nacional és pura i simple maniobra, l'estratègia de la qual implica una política de proselitisme per tal d'engroixar les nostres rengleres. El « pensament » és barroer, ridícul. I vol amagar, sense aconseguir-ho, un corrent antiumitari, la cortina de fum del qual « vol teixir amb les intencions dolentes... dels « altres ». Cap Partit com el nostre pot vantar-se de tantes proves i esforços unitaris, sincerament unitaris. La disposició és constant perquè no són neguits purament sentimentals sinó patriòtics els que la inspiren. Com en el cas del programa, que respon, als interessos no solament de la classe obrera, sinó als de tot el poble de Catalunya.

El que passa és que amb freqüència hem estat nosaltres seriosament intransigents en qüestions que considerem cabdals, irrenunciables, des d'un punt de vista estrictament republicà, patriòtic i per l'alliberament de la Pàtria. I fermament insubornables davant conductes i posicions que de reeixir, impediria la lluita contra Franco. Ha estat aquesta la poma de la discòrdia encara que no s'hagi tngut el valor de confessar el fons polític de les actituds que s'atribueixen als « altres », es a dir, a nosaltres. Però és claríssim que és en aquestes circumstàncies quan hem estat més ferventment unitaris que mai, si això és possible. Perquè la unitat no és un esquema de mots fraternals o una formació qualsevol, sinó el producte d'una entesa de principis encara que mínims i comuns a les forces que la subscriuen. En el nostre cas, sobirania i llibertat són fórmules inseparables. Vaj a dir República autènticament democràtica, veritablement popular.

MB referència al programa de lluita, la « Carta Obrera », diu :

« Dirigir i recolzar amb tot el seu poder la lluita dels patriotes a l'interior de Catalunya; mobilitzar tots els catalans de l'exterior i les masses democràtiques del món en ajut del nostre poble en la lluita contra Franco, la Falange i la capitulació; refermar els llaços d'unitat combatent amb els demés pobles hispànics, recolzant el Govern central d'àmplia concentració i col·laborant fraternament amb el Govern Basc; reforçar la més àmplia unitat nacional cridant tots els patriotes sense distinció d'idees polítiques i religioses que vulguin lluitar junt a nosaltres pel més ràpid enderrocament del règim terrorista falangista... ».

Que és la síntesi d'una estratègia de conflicte nacional i peninsular que hem vingut preconitzant, davant les invocacions més sentidament republicanes i nacionalistes, com la més poderosa de les qüestions prèvies que tenim plantejades, car, mentre no siguem capaços de forjar la més sòlida intel·ligència de combat — i és palès que encara no ho hem assolit — estarem mancats de l'instrument essencial per aixafar Franco. L'experiència ens diu, — i els esdeveniments més recents amb motiu de les discussions de la O. N. U. són, en aquest sentit, extraordinàriament allconadors — que tota il·lusió posada en les decisions de determinades Cancelleries com solució pel nostre poble, són... això. Il·lusions, puix que si bé és cert que la causa de la República defensada en primer lloc pel Govern Soviètic — que vetlla conseqüentment per la democràcia i per la llibertat dels pobles — i apoiada particularment pels Governos de Mèxic, França i Polònia, n'hi ha d'altres, en canvi, l'esment dels quals no fem per un acte de decència pública, que han adoptat una posició ben decidida i contrària, impossible o molt difícil de fer modificar, són... és mitjançant una pressió a fons dels seus pobles i la mobilització universal més profunda per impulsar les quals la nostra acció ferma i heroica a l'interior del país fonamentalment ha d'actuar com un poderós factor determinant.

En aquest sentit, la conseqüència de la nostra posició política és definitiva. I la seva justesa absoluta. En passar, l'any 39, la frontera del Pirineu, el Partit ho va dir amb tota claretat i responsabilitat : « Hem estat derrotats però no vençuts ». « La lluita continua en condicions diferents ». « Cal reagrupar-se, unir-se, organitzar l'acció ». « El combat i la unitat són els factors essencials de la victòria. I els hem de bastir nosaltres ».

El nostre poble i els demés pobles d'Espanya, amb la seva lluita continua contra el règim terrorista de Franco, fan cada dia més precària i més difícil la seva situació i ens han donat i ens donen la raó. Les il·lusions dels que sempre pensen en l'esforç allè, no posen el propi, i que tant contribuïren a desarmar-nos, han estat derrotades. « La caiguda de Hitler », « la victòria dels laboristes », « la reparació que les Cancelleries de Londres i Washington ens havien d'atorgar », « San Francisco »... passaren i Franco subsisteix.

encara Terrible lliçó! Què ho seria menys si hagués estat definitivament assimilada.

«...creació d'una Federació democràtica dels pobles hispànics, amb drets iguals i cadascú dels quals conservi les més àmplies facultats polítiques, econòmiques, culturals i d'altre ordre, per reconstruir, sobre noves bases, la seva idea nacional, per contribuir, amb el propi renaixement, a la creació d'un estat espanyol poderós i indestructible en tant que fill de la seva voluntat lliurement expressada; reforma agrària seguint les línies generals de les lleis aprovades els anys 1934-36-37 i 38; nacionalització dels monopolis, de les grans banques i de les assegurances, de les mines i de les indústries bàsiques, dels serveis públics, del transport i de l'energia elèctrica i del gas; organització de les assegurances socials en forma tal, que els ciutadans estiguin garantitzats contra toda mena de contingències; elevació del nivell de vida mitjançant una legislació que assegurí als catalans una remuneració justa i el dret al treball, al repòs i a la cultura; organització cooperativa del consum, de la producció i operacions de compra i venda agràries, de la menestralia i petit comerç; llibertat d'organització i expressió pels creients i no creients; indemnitzacions justes en tots els casos de nacionalització; confiscació dels bens dels falangistes i de tots aquells que amb la seva complicitat han contribuït a allargar aquest règim criminal i dels que actualment recolzen la maniobra de capitulació ».

L'esquema de la part programàtica dedicada al període de la reconstrucció del país, i que hem copiat literalment de la « Carta Oberta », expressa profundes preocupacions i una molt conseqüent actitud tàctica. La nostra línia d'unitat nacional no constitueix una posició per avui. És una conducta de perspectiva. La solució apuntada a problemes essencials d'estructura política i d'organització econòmica, entranya un intent meditat per resoldre en comú amb els al·lots naturals d'avui, els problemes del demà. Nova resposta al subjectivisme de la « maniobra ».

La proposició d'aquesta part del programa és el producte, per altra banda, d'una experiència anterior massa trista que cal tenir en compte. Per absència de sentit històric i de l'energia necessària, la democràcia hispànica registra, en les seves institucions depúbliques, els fracassos i les conseqüències dels quals estem pagant tan cars.

Una República triomfant, reinstaurada, ha de liquidar, sense contemplacions, amb nocó clara de les exigències més elementals per a la seva consolidació i desenvolupament, les bases econòmiques i socials de la reacció. Ha de cancel·lar, superar, mitjançant l'aplicació d'una sèrie de mesures, el període semifeudal que caracteritza el desenvolupament d'Espanya, transformant les relacions de propietat, particularment les de la terra; atribuint a l'Estat un paper modern, que tot donant llibertat als pobles que l'integren, permeti a la nació ésser la mestressa de les seves fonts de riquesa, dels seus serveis fonamentals, dotant la seva instrumentació i el seu aparell de l'eficiència i l'aptitud que la coloquin en condicions d'anar a les anades

mateixes en la solució dels problemes. Forçant, ja d'una vegada, l'Exèrcit democràtic braç armat dels autèntics interessos de la nació i resolent de soca i arrel « l'eterna » qüestió de l'Església el paper de la qual cal reduir a la seva missió estrictament espiritual.

El 14 d'abril del 31 i el 16 de febrer del 36 representaren grans esclats populars. Els pobles hispànics demanaven que els problemes fonamentals inherents a la revolució democràtic-burguesa fossin abordats i resolts enèrgicament. No es va fer així. Doncs bé. Si l'enderrocament de Franco no representés la solució efectiva de les qüestions que acabem d'esmentar, si els monopolis no són liquidats; si la banca, les assegurances, les indústries bàsiques i els serveis públics no són nacionalitzats; si la producció, la distribució i el consum no són organitzats com cal, i un esforç seriós per elevar el « standard » de la vida del poble no es portat a terme; si les llibertats essencials no constitueixen un patrimoni efectiu i constant en el gaudi ciutadà, altra volta la victòria de la democràcia seria incompleta. Possibilitant la tornada a èpoques de regressió veritablement criminals, que, com la del règim franquista, ha enlionsat els nostres pobles en l'esclavatge medieval i per sortir de les quals calen riudes de sang, sacrificis immensos.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya conseqüent amb els seus principis aspira i actuarà sempre a favor del Socialisme i d'un règim comunista fita màxima i ambiciosa encara que més llunyana. No són, a Espanya, els problemes del Socialisme, els que estan a l'ordre del dia. Tenim davant nostre l'etapa a la qual el programa esboçat en la « Carta Oberta » tracta de fer front, a les realitzacions ulteriors. Dels seus punts centrals, el de l'organització dels pobles d'Espanya en Federació democràtica ha estat abastament i anterior considerat per nosaltres. Tornarem a fer-ho quantes vegades ho considerem necessari. I hem de tornar-hi, ensems, al més profund anàlisi i divulgació dels principis i solucions que s'apunten per plantar cara als problemes de l'esdevenidor, d'un esdevenidor potser immediat. Cada una de les grans qüestions abordables exigeixen i mereixen el seu estudi més acurat, particularment en la seva projecció a Catalunya, tot que en el quadre de conjunt en el qual han estat fonamentades. Perquè el programa ha d'ésser un mitja eficaç en l'entesa antifranquista i en la mobilització del poble.

EN l'acció pel restabliment de la República i després de l'ensorrament del règim de tirania que avui té sotmesos als nostres pobles, es preveu una etapa intermitja força delicada. Correspon a l'endemà de la victòria. El programa la recull així :

« ...restablir la llibertat i els drets democràtics, alliberar incondicionalment tots els empresonats, subvenir el retorn dels exilats i anullar totes les sancions, restriccions, processos i confinaments decretats contra els patriotes, foragitar de tots els òrgans polítics, administratius, econòmics, culturals, forces armades i institucions de tota mena els falangistes i els seus còmplices; exigir la més severa responsabilitat als elements components i servidors del règim franco-falangista; justícia popular, implacable, contra els botxins de la nostra Patria; indemnitzar degudament totes les víctimes del règim i reposar en els seus llocs de treball i de propietat tots els represaliats, obrers,

pagesos, empleats, funcionaris públics, menestralia; expropiar i confiscar els bens i les fortunes dels falangistes i de tots quants s'hagin enriquit indegudament amb la misèria del poble ».

Pel caràcter de les mesures proposades es copsa desseguida l'objectiu : reinstaurar la democràcia, fer justícia als afectats per la dictadura terrorista de Franco, practicar-la amb rigor damunt tots els elements que hagin incorregut en responsabilitats, depurar l'aparell de l'Estat. Es a dir, establir les condicions que permetin totseguir consultar el poble amb les garanties democràtiques elementals.

Aquesta qüestió cabdal, el Partit l'ha plantejada amb tota claretat :

Som partidaris de la consulta al poble en caire constituent i una vegada aquest s'hagi manifestat i sigui coneguda la voluntat nacional, el Govern haurà d'assegurar el compliment de la decisió per la qual el poble s'hagi pronunciat. I no hi ha dubte, que els arrelats sentiments repúblicans del nostre poble ajudaran al restabliment de la República i amb ella, la democràcia serà impulsada endavant per les forces populars dels pobles hispànics i en primer lloc per la classe obrera.

En la lluita per llurs llibertats, els pobles d'Espanya s'enfronten amb un enemic comú; Franco i la Falange i només el seu enderrocament i la restauració de la República democràtica, podrà assegurar el lliure determini de Catalunya i dels demés pobles d'Espanya, únic camí que pot portar-nos a la unió fraternal de tots els pobles hispànics en una Federació que es sinònim d'al·lança voluntària i de drets iguals per als pobles federats.

Som partidaris de la unitat hispànica en la Federació perquè és aquest el tombant històric modern, el de la Federació Democràtica, establerta pacíficament, i la que donarà a Catalunya satisfacció en els seus drets. Per això el nostre poble està interessat en el desenvolupament de la democràcia a Espanya. I és per això, també, que Catalunya participa, en magnífica fraternitat d'armes, amb els pobles germans, pel triomf de la República, la reinstauració de la qual fora difícil de comprendre sense la nostra aportació més decidida i entusiasta.

La teoria de «superar» els elements oportunistes mitjançant la lluita ideològica lliurada dins del Partit, la teoria de «liquidar» aquets elements en el marc d'un sol Partit és una teoria podrida i perillosa, que amenaça en condemnar el Partit a la paràlisi i al malestar crònic, que amenaça en sacrificar el Partit en profit de l'oportunisme, que amenaça en privar el proletariat del seu Partit revolucionari, que amenaça en desposseir el proletariat de la seva arma principal en la lluita contra l'imperialisme. El nostre Partit no hauria pogut trobar el seu camí, no hauria pogut prendre el Poder i organitzar la dictadura del proletariat, no hauria pogut sortir victoriós de la guerra civil, si hagués conservat en les seves rengleres els Martov i els Dan, els Petresov i els Axelrov. Si el nostre Partit ha aconseguit forjar dins de les seves rengles una unitat interior i una cohesió mai vista es deu, principalment, al fet de que ha sapigut netejar-se a temps de l'escòria de l'oportunisme, foragitar del Partit els liquidadors i menxevics. Per desenvolupar i consolidar els partits proletaris han de depurar-se llurs rengles d'oportunistes i reformistes, de social-imperialistes i social-xovinistes, de social-patriotes i social-pacifistes. **EL PARTIT S'ENFORTEIX DEPURANT-SE DELS ELEMENTS OPORTUNISTES.**

J. STALIN

Aportació militar del P. S. U. en la guerra d'alliberació dels pobles hispànics

No hi ha dubte que quan avui en el seu Xé. aniversari, analitzem el camí recorregut pel P. S. U. de C. deixem endarrera un passat que reflexa una de les característiques més acusades del nostre Partit : la seva combativitat.

Va néixer quan la lluita antifeixista, desfermada i ardent dels nostres obrers i camperols, exigien més que mai una direcció que assegurés l'èxit futur, que tingués visió clara d'on estàvem i on volíem anar, que canalitzés l'entusiasme popular amb formes precises i que es plantegés objectius assequibles. Catalunya en lluita contra el feixisme, enemic irreconciliable de les llibertats dels pobles, trobà en el nostre Partit la seva avantguarda combativa, el guia il·luminós que el propi procés de desenvolupament històric havia forjat a través de les lluites llurades per la classe obrera catalana i per la seva experiència acumulada.

La voluntat del P. S. U. de C. era la voluntat de Catalunya : vèncer el feixisme, primer obstacle que s'aixeca en el lliure desenvolupament dels pobles en el seu camí històricament indeturable. Es per aquesta raó que davant d'una guerra imposada pel feixisme internacional al qual s'aliaren els Ducs d'Alba, Calvo Sotelo, Mateu, Ventosa amb la missió d'ofegar amb sang el creixement irresistible d'una democràcia renovada per l'impuls del moviment obrer i de crear bases per l'hitlerisme, que el nostre Partit tingué clar des del primer moment que l'essencial per l'existència de Catalunya i els altres pobles ibèrics era l'organització de la lluita armada contra Franco i Falange.

La Catalunya industrial i avançada havia de jugar un paper decisiu en la lluita que lluraven tots els pobles d'Espanya. Les seves riqueses, la gran experiència revolucionària de la classe obrera catalana, les tradicions combatives dels nostres camperols, no podien perdre's per la manca de perspectives. Recloure's dintre les fronteres catalanes una vegada aixafada la reacció nacional hauria significat traïr la causa de tots els pobles hispànics, agermanats per les lluites comunes de la classe obrera, ensems que signor llur pròpia sentència de mort. Fou per això que el nostre Partit mirava lluny i amb l'organització de la primera columna que sortia cap a

terres aragoneses, forjava amb la sang dels seus millors combatents, un principi que no abandonaria mai més: l'internacionalisme, que trobava llur primera expressió en les lluites de Barbastro, Osca, Cosp i Tardienta.

La preparació de l'aixecament feixista de juliol fou una preparació essencialment militar i amb tots els mitjans guerrers. El fet mateix de la traïció al poble i la gran estima que aquest sent per la llibertat, feien creure a la reacció que la batalla no seria fàcil.

Des de feia temps, el feixisme internacional bellugava els nòts que s'ofrien a fer de botxins del poble i preparava febrilment el trasllat de material i d'homes. I de fet, amb les batalles de les Drassanes de Barcelona i Quartel de la Muntanya de Madrid s'inicia la gran guerra popular contra el feixisme, provocada per les bandes imperialistes internacionals més lladres i estretament lligades als objectius polítics i econòmics dels reaccionaris espanyols. D'aquí que el caràcter de la nostra guerra traspassava les nostres fronteres i es convertia en un dels primers actes de la segona guerra mundial.

Fou a Espanya on per primera vegada el feixisme topà amb la decisió ferma de tots els pobles hispànics de no doblegar-se i defensar amb braó les conquestes democràtiques essencials que asseguraven el lliure desenvolupament dels pobles.

Una concepció precisa i científica de la nostra lluita va permetre al P. S. U. C. trobar l'eix que havia de determinar les victòries futures del nostre poble. Tot per la guerra! Tot per l'aixecament de l'enemic! I això significa — i no ha perdut en absolut actualitat — el primer pas per la consolidació de la República Democràtica, de la qual la classe obrera n'és bastió i factor determinant.

Tots els assaigs revolucionaris, totes les ànsies socials honradament sentides per àmplies masses, quedaven reduïdes a res, mentre i tant no quedés assegurada la victòria damunt l'enemic. Les experiències d'Europa una vegada el feixisme aplàstat, donen més llum encara al nostre problema.

Per portar a terme l'aixecament del feixisme es feia, com avui, indispensable la més estreta unitat combatent de totes les forces anti-feixistes.

L'espontaneïtat predominant en els primers temps de Milícies, era insuficient per sumar, en un tot, l'esforç, l'entusiasme i l'esperit de sacrifici de tot el poble. Les Milícies si bé eren organitzacions armades de caràcter popular i indispensables en els períodes insurreccionals — en el cas del 19 de juliol indispensables per l'aixecament de la insurrecció feixista — resultaven insuficients militarment quan es tractava de fer front en camp obert a un Exèrcit modern i amb quadres de comandament preparats.

Si bé els factors morals d'un Exèrcit i en particular l'objectiu de la seva lluita són sempre determinats, no hi ha dubte, que si no van acompanyats de totes aquelles característiques materials i tècniques com comandament únic, armes, instrucció dels soldats, disciplina, etc., que són les que li donen cohesió i força, la combativitat efectiva que proporciona victòries damunt l'enemic no s'assoleix. La història reconeixerà sempre el braó de les milícies, i llurs gestes heroïques seran associades als fets més brillants de les lluites del nostre poble per les seves llibertats. Però la lluita, que pren'a ja tot el caire d'una guerra, exigia en aquesta nova fase i sense perdre temps la

creació d'un Exèrcit Popular Regular que agrupés la dispersió combativa de les milícies, grups armats de cada organització i de cada partit mantés vegades al serveix exclusiu dels mateixos.

Els interessos democràtics de la nostra lluita exigien que s'acabés amb aquell front d'Aragó dividit en mil trossos i sectors independents, guarnit per columnes, grups i grupets i on la desorganització portava a una passivitat que posava en perill la victòria.

El front descohesionat, i « enfeïnada » la reraguarda en els assaigs revolucionaris, no eren pas el reflex dels interessos suprems que plantejava la lluita contra el feixisme. L'organització militar de cada partit al front no podia pas pel seu compte assolir la victòria. Calia un front únic de tot el poble, de tots els anti-feixistes, una sola organització militar, una sola voluntat reflex del que era el Front Popular en l'ordre polític.

Malgrat els crits estrangers del trotsquisme, l'agència falangista del POUM, rebutjada i ferida de mort el 4 de maig pel poble català i per la legalitat republicana, no pogué aconseguir la seva obra criminal, encomanada per Berlin : impedir la unitat combatent antifeixista i, en primer lloc, de la classe obrera, arma fonamental de la victòria.

A la consigna d'Exèrcit Obrer i Camperol, que tenia per missió aïllar la classe obrera de la resta dels antifeixistes i reduir per tant la potència militar dels defensors de la República, el nostre P. S. U. C. opoïava la consigna d'Exèrcit de tot el poble, que responia als interessos dels obrers, dels camperols, dels mestres, dels estudiants progressius i de totes les capes socials interessades en la consolidació de la victòria del Front Popular del 16 de Febrer de 1936 i en la consolidació de la República democràtica.

I en aquesta obra, el P. S. U. de C., al·lçonat per les experiències magnífiques del Cinquè Regiment de Madrid, creació del Partit Comunista d'Espanya, hi dedicà tot l'esforç i tots els seus millors militants. La Divisió « Carles Marx » fou la primera unitat militar del Front d'Aragó enquadrada en Brigades i Batallons, artellada per una disciplina de ferro, la influència de la qual havia d'irradiar a tots els grups confederals veïns, predisposats a la lluita intransigent contra el feixisme, frenats, però, en gran mesura per les reserves ideològiques de l'anarquisme.

A la situació caòtica de la reraguarda calia respondre amb energia; l'esforç de guerra havia de multiplicar-se. L'entusiasme del poble no podia de créixer. I fou el P. S. U. de C., l'orientador incansable de les masses catalanes, que trobà la solució de tots els problemes que la guerra plantejava en la font inesgotable del poble quan defensa la seva causa: organització de la producció vers l'interès del front; mobilització a Catalunya del Partit i de tots els antifeixistes per portar a l'ànim de tots els ciutadans que la guerra d'independència nacional exigia un ordre a la reraguarda i un Exèrcit Regular al front ben dirigit i ben enquadrat militarment. Culminació d'aquesta aportació essencial que féu el nostre Partit a la gran lluita de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya contra el feixisme, fou la setmana pro-Exèrcit Popular sentida amb escalf extraordinari per tot el poble i que havia de contribuir poderosament en el desenvolupament de la guerra i que fou coronada amb el Jurament al front dels millors contingents del Partit.

Un fet d'una gran importància política i militar havia de cloure aquesta etapa de milícies, coberta amb molt d'entusiasme, però mancada de l'efectivitat i de l'aportació militar que Catalunya podia i havia de donar: La participació dels catalans a la defensa de Madrid, que pel P. S. U. de C. i la classe obrera catalana significava la comunitat de destí de tots els pobles d'Espanya, el mateix interès de totes les nacionalitats ibèriques en defensar la capital de la República, símbol de tots. Foren els Batallons gallecs, dirigits per un fill indòmit, sortit de les entranyes de la Galícia popular, per Santiago Alvarez, els quals junt amb els combatents catalans de l'« Engels », de la « Llibertat », del « Jaume Graells » i la « Durruti » i colze a colze amb les milícies basques i units per la sang antifeixista amb les companyies d'Acer del Cinquè Regiment, formades per madrilenys, andalusos, astremenys i valencians, els que defensaren el Madrid heroic i popular.

I és la Catalunya proletària i progressiva que a través de la seva història odia el Madrid de les castes reaccionàries i imposives, aliades dels carques catalans, que no dubta gens a enviar els seus millors combatents a defensar el Madrid popular i se sent solidària i identificada amb l'epopeia del poble madrileny que defensà amb més braó que ningú les llibertats catalanes. Correspongué als combatents del P. S. U. de C. segellar amb sang un nou camí de fraternitat entre Catalunya i els demés pobles d'Espanya, comú en la lluita contra el feixisme, dirigit per la classe obrera i historicament invencible.

Madrid significava, per sempre més, la liquidació de fases historicament superades en quant a les relacions entre els pobles hispànics. Els antagonismes alimentats per la reacció, aliena als interessos populars, seran enterrats amb la reacció matrixa, representada per Franco i la Falange, perquè si quelcom hi ha d'antagònic entre les nacionalitats ibèriques es troba precisament en llur pròpia reacció, no pas en la classe obrera, en els camperols i en les capes progressives. Els interessos d'aquestes classes socials comuns a totes les nacionalitats estan fermament defensats pel Partit Comunista d'Espanya i pel P. S. U. de C., inspirats en els principis científics de la doctrina marxista-leninista-stalinista sobre la qüestió nacional. És per això que el xovinisme centralista d'un costat i el nacionalisme-separatista, esquifit, limitat i reaccionari, d'un altre tenen d'existència el que durerà Franco, Falange i la reacció que en definitiva en són les causes essencials.

I l'Exèrcit Popular, malgrat les incomprensions, els sabotatges ministerials i la resistència d'algunes organitzacions, fou un fet perquè la voluntat popular era aquesta i perquè el Partit Comunista d'Espanya i el P. S. U. de C., guies fermes i indiscutibles del poble, no regatejaren en aquesta obra els esforços més grans.

De seguida, a Catalunya, les unitats del P. S. U. de C. i en gran manera l'heroica 27 Divisió, destacaren per llur organització, per llur disciplina i per llur combativitat. La pròpia concepció del Partit, la nostra unitat ideològica i orgànica, conjugada amb la línia política que imposava el caràcter popular anti-feixista de la nostra guerra, feia que els militants del nostre Partit s'adaptessin amb facilitat a la vida militar, imbuïts d'un gran sentit de responsabilitat.

El P. S. U. de C. tingué en compte que per guanyar batalles

calia quicòm més que l'entusiasme dels nostres soldats i és per això que col·laborà incansablement per constituir i organitzar l'Escola Popular de Guerra, d'on havien de sortir els oficials que havien de conduir al combat els nostres braus combatents que s'en-caraven amb l'enemic.

L'esforç dels Comissaris, institució que donava el veritable caràcter polític de guerra antifeixista, dia a dia penetrava en la consciència del soldat, el tremp polític del qual féu possible l'epopeia de l'Ebre, batalla en la qual es concretava el gran esforç de Catalunya per la victòria i a la qual participaren un crescut percentatge de catalans, que de nou es trobaven colze a colze amb els combatents dels altres pobles d'Espanya enquadrats a l'Exèrcit Popular, organisme magnífic que féu que la sang vessada pels catalans en terres llevantines, del centre i d'Extremadura, no fos mai oblidada per homes i pobles d'arreu de la península, de la mateixa manera que Catalunya no oblidarà mai els castellans, andalusos, valencians, estremenyis, calguts a l'Ebre i al Segre, en defensa de les llibertats catalanes.

La solera comunista en la qual s'apoiava el nostre Exèrcit, es féu sentir a l'Ebre com s'havia fet sentir abans a Madrid, al Jarama, a Terol, a Belchite, a l'Alt Aragó i al Segre. Els militants del nostre Partit es trobaven sempre a primera fila, i l'abnegació i llur amor a Catalunya els feien creditors de l'estima i el respecte del nostre poble. Qui no recorda les rebudes entusiastes que els pagesos de l'Urgell dispensaven a la 27 Divisió? Qui no sent encara avui l'escalf de les Delegacions obreres de Barcelona en llurs visites al front? El poble estimava l'Exèrcit perquè era seu, perquè defensava els seus interessos.

No hi ha cap dubte que la nostra guerra, ultra l'heroisme dels combatents, creà noves relacions entre els homes, conseqüència d'una identificació comú que tenia per exponent la lluita contra el feixisme. D'aquí la disciplina conscient dels nostres combatents, inspiradora de les grans gestes.

Els homes de tipus nou, educats pel Partit, mostraven amb la més gran elevació els virtuoses costums del nostre poble, encarnats en la classe obrera i feien possible destacar amb fets heroics, homes que uns ja caigueren per sempre i altres que segueixen sense defallença la lluita contra Franco. La convicció que la nostra causa era justa va fer possible que es realitzés aquell atac nocturn moribund del Batalló Roig de Xoc a l'Ermida de Santa Quitèria, la resistència a prova de tones de plom a Singra i a l'Ebre i aquesta mateixa convicció amurada d'entusiasme acompanyava a la mort a Mancilla i tants d'altres.

El nostre Partit forjà caps militars del tremp i de la capacitat de Soliva, Usatorre, Carrion, M. Perez Cortés « Astúrias », Vilella, Valverde, Comissaris abnegats i guies polítics del nostre Exèrcit de la categoria i el prestigi de Mates, Fusimanya, Girabau, Ramon Farré, Escotti, Boixó, Lloret, Blázquez (Cesar) i tants d'altres.

El nostre P. S. U. de C. enlairà la bandera de lluita contra Franco des de 1936. Deu anys de lluita constant contra el feixisme sense defallença, de superació política dels nostres militants, i que es projecta en un augment de llur combativitat. L'afecte al Partit i la comprensió que la seva línia política de lluita contra el feixisme és justa ha fet possible la participació de milers de catalans en el « maquis » francès i en els guerrillers soviètics; ha fet ferma

com la roca l'actitud digna dels nostres companys torturats pel franquisme i ha fet possible la continuació decidida de la lluita pels que a Catalunya són bons hereus de les tradicions combatives i patriòtiques del nostre poble.

El nostre Partit s'ha enfortit en la lluita i, liure d'escòria i atapeït d'experiències combatives, s'ha convertit en el veritable Partit nacional que el nostre poble necessita, forjat en el combat, intransigent en els principis i dotat de la perspectiva històrica clarivident que dóna la teoria marxista.

No serem mai un partit d'emigrats — digué el nostre volgut Secretari General, Joan COMORERA. — Aquest pensament profund ens obliga a molt i de la seva comprensió depèn que el nostre Partit es faci cada dia més fort, més combatiu i estigui sempre present amb més intensitat en les lluites que lliuren a l'interior del país tots els pobles d'Espanya.

La lluita a mort contra Franco i la Falange obliga els nostres militants que tota l'experiència militar i política aconseguida en les dures batalles contra el feixisme, sigui posada al servei de la causa antifrquista.

Molta ha estat la sang vessada pel nostre Partit, gloriós és el camí recorregut i difícil la tasca d'enderrocar Franco; però el record dels caiguts i dels que sofreixen a Catalunya ens obliga a sentir-nos cada dia més disposats a omplenar el buit dels companys que cada dia cauen assassinats per les bales franquistes. Tal és el deure dels militants del P. S. U. de Catalunya; fer honor a la magnífica tradició combativa del nostre Partit i aspirar a ocupar un lloc en l'avantguarda de la lluita que mena el nostre poble. I serà així com orgullosos d'haver aconpleït la nostra tasca històrica podrem dir a la nostra classe obrera i a Catalunya: **Hem estat el Partit de la lluita implacable contra el feixisme, som el Partit de la Victòria.**

WENCESLAU COLOMER, Secretari del P. S. U. de C.

La participaciô dels militants del P. S. U. de C. en la gran guerra pàtria dels pobles soviéticos.

A CCEPTANT l'oferta d'hospitalitat del Govern Soviética, un grup de catalans, junt amb fills d'altres pobles d'Espanya, marxà vers la U. R. S. S.

Impregnats d'un fort sentiment d'agraïment i admiració per l'actitud que aquest gran país havia mantingut durant la lluita del nostre poble i rodejats de l'estima i l'ajut dels obrers soviéticos i de llur Govern, tots els companys nostres s'incorporaren a la producció.

Eren els dies en què el feixisme alemany, després d'haver col·locat un punyal a l'espatlla de França, provocava la Polònia de Bek i amenaçava encendre la guerra mundial.

L'avanç del feixisme preocupava seriosament el poble soviètic i les seves fàbriques responien a la insolència hitleriana augmentant constantment la producció. La premsa, el cinema, les cartell·leres dels tallers i les cançons anunciaven noves gestes dels obrers soviéticos. Els rècords de producció eren depassats i milers de nous « stajànovistes » es destacaven.

Els nostres companys, que, foragitats de la nostra Pàtria pel triomf que la reacció internacional preparà a Franco, odaven profundament el feixisme, s'incorporaven a aquest gran moviment d'entusiasme antifeixista del poble soviètic i ben aviat, després d'un breu període de readaptació, noms de compatriotes nostres començaven a destacar-se.

MATEU OLIVER, aparegué en la premsa de Rostov junt amb la seva fotografia. Havia sobrepassat les normes en 5 vegades i es col·locà al cap del seu taller. Fou elegit membre del Comitè Sindical del taller. PERE PANCHAME, treballant de rematxador en una fàbrica de material agrícola de Rostov i sobrepassat les normes de 3 i 4 vegades, el nomenaren cap de la brigada premiant-lo en diferents ocasions. A la fàbrica STALIN de Moscú es destacà el nostre camarada GROS com un dels seus millors obrers. En tots

els centres industrials més importants de la U. R. S. S. es destacaven noms de companys nostres que honoraven Catalunya, fent-se estimar del poble soviètic.

Els obrers soviètics copsaven el sentit dels esforços dels nostres companys i compregueren que l'esforç d'aquell grapat d'homes i dones, catalans, castellans, bascos, gallecs, etc. que havien recollit en llur terra, era un exponent de la gran confiança i agraïment que els pobles hispànics sentien pel país del socialisme. Els lligams d'amistat establerts en el transcurs de la nostra guerra entre els dos pobles s'estrenyeren encara més. Homes i dones, joves i vells russos, ucranians, georgians, fills de tots els pobles de la U.R.S.S. es disputaven la companyia dels espanyols i rivalitzaven per demostrar-los llur afecció. Les constants proves d'afecte que els nostres companys rebien dels obrers soviètics i de llurs organitzacions encenen encara més llur entusiasme.

Mentrestant, l'Alemanya hitleriana, després d'inviar una sèrie de petites nacions, havia assaltat França i arribava a París. L'angoixa s'apoderava dels pobles amants de la llibertat que no es sentien amb prou forces per a fer front al feixisme. La màquina hitleriana avançava sense a penes resistència, destruint al mateix temps les conquestes més preuades de la civilització contemporània.

La guerra s'apropava a les portes de la U. R. S. S. i el poble soviètic pressentia l'agressió hitleriana. Calia preparar-se per a fer-li front. Era necessari treballar més, produir més.

El Govern soviètic acordà perllongar la jornada de treball, reduir els dies de descans i augmentar les normes de treball. Els obrers soviètics deixaren de treballar 7 hores i de descansar cada 5 dies. S'implantà la jornada de 8 hores i el descans cada 6 dies. En reunions a les fàbriques, els obrers discutien com millorar i augmentar la producció, elevaven resolucions al Govern aprovant les seves mesures i revisaven els contractes d'emulació. Les paraules defectuoses, però emocionades, que els nostres companys pronunciaven en aquestes reunions per a exposar llurs iniciatives i llur disposició a donar-ho tot per la lluita contra el feixisme, eren escoltades amb profund respecte i admiració; i era natural. Parlaven homes d'un poble heroi, l'únic que fins aquells moments havia demostrat com s'havia de combatre el feixisme.

Els resultats no es feren esperar i un nou allau d'estajanovistes i obrers de xoc inundava les cartelleres de les fàbriques i dels periòdics. Nous mètodes de treball eren descoberts pels obrers i perfeccionats pels enginyers soviètics. Els « index » de producció pujaven de forma considerable. El perill encenia encara més el patriotisme dels homes soviètics, que no sabien odiar altres pobles, però que sentien un amor il·limitat per llur terra, llur història, llur cultura, llur Estat Socialista.

L'entusiasme del poble soviètic era extraordinàriament contagiós, i els nostres companys avançaven al mateix ritme que tot el poble, col·locant-se en els destacaments més avançats. Noms de companys nostres apareixien barrejats amb els d'aquells herois de la producció. PURA GONZALEZ, es col·locà entre els millors « stajanovistes » de la fàbrica de costura de Rostov. OBDULIA IMBERT, es destacava a la fàbrica de maquinària pesada de Kermatork depassant les normes en un 300 i 400 %. VALLDEPERES,

XANCO, GASULLA, ROGELI SOLER, PERE ALTES i BERNAL s'incorporaren també al moviment « stajanovista ». Per Catalunya, per Espanya, per la Unió Soviètica, estaven disposats a fer els majors sacrificis.

Mentrestant, el perill de l'agressió feixista cada dia es feia més patent. Hitler volia dominar el món i això era impossible assolir-ho sense abatre la U. R. S. S. Els pobles soviètics pressentien l'atac, i treballant, amb serenitat; conscients de llur força, segurs que llur Govern no els trairia i sense fer res que pogués justificar l'agressió hitleriana, esperaven el moment en què STALIN els cridaria a defensar la Pàtria.

I aquest moment arribà. El 22 de Juny del 1941, la màquina hitleriana colpejava les fronteres de la U. R. S. S. S'havia passejat per l'Europa dels « muniquesos » i la velocitat l'havia emborratxat. En dos mesos volia arribar als Urals, dispersant l'Exèrcit Roig, i sotmetre un Estat socialista de 180 milions d'habitants.

La batalla decisiva entre les forces feixistes i les forces democràtiques començava. La gent amant de la llibertat esperava amb ansietat la resposta de l'Exèrcit Roig a l'« invencible » exèrcit alemany. La Unió Soviètica era la última esperança. Si sucumbia, el món seria propietat dels bàrbars hitlerians. Per tant, la sort de la humanitat estava en mans del poble que sota el tzarisme havia estat el gendarme d'Europa.

Començà la gran apoteia. STALIN cridà els pobles soviètics. 170 divisions alemanyes atacaven brutalment, i malgrat l'heroica resistència de l'Exèrcit Roig, l'enemic avançava i amenaçava els centres més importants de la U. R. S. S. Calia copsar tota la gravetat de la situació i convertir el país en un campament militar. Els hitlerians volien restaurar el poder dels terratinents, destruir la cultura soviètica i la independència dels pobles de la U. R. S. S. Volien robar les riqueses del país del socialisme. Era la guerra a mort de tot el poble soviètic contra les tropes feixistes alemanyes. Calia parar l'enemic !

El poble soviètic respongué unànimement a la crida del seu Cap i resistí l'embestida alemanya. La fera hitleriana arribà a les portes de Moscou i Leningrad, amb la llengua lora i sense dents. L'Exèrcit Roig es barallava amb un enemic superior en experiència, quantitat de material i d'homes. Però el seu amor a la Pàtria Socialista el mantingué i li féu escriure pàgines de glòria en la història de la civilització humana. La capacitat de sacrifici, la força de voluntat i l'amor a la llibertat dels homes soviètics desconcertà els enemics i àdhuc amics que, convençuts de la invencibilitat de l'Exèrcit Roig, allargaven o escurçaven els terminis de vida del Règim Soviètic.

I en aquestes hores decisives per la U. R. S. S. i per tota la Humanitat, homes nostres, homes del P. S. U. de C., esaven presents en les primeres files de combat i en els llocs més decisius de la lluita. Per l'història de lluita i pel comportament a la producció s'havien fet mereixedors d'aquest honor. Enrolats com a voluntaris en les rengleres de l'Exèrcit Roig participaren a les grans batalles que provocaren l'admiració del món.

En els dies difícils de la defensa de Moscou, quan l'enemic es trobava a pocs quilòmetres de la capital i amenaçava assaltar-la, homes nostres, catalans, membres del nostre gloriós Partit, junt

amb castellans, gallecs, bascos, fills de tots els pobles hispànics, estaven encarregats de participar a la defensa dels accessos immediats del Kremlin. L'himne català de l'Exèrcit Popular ressonava pels carrers de Moscou, desfilant davant del mausoleu de l'immortal LENIN. Catalunya estava representada en la defensa de la capital soviètica, i homes sens, lluitant al front i a la reraguarda dels alemanys, conquistaren l'honor d'ésser condecorats personalment pel President de la U. R. S. S., MIHAIL KALININ.

La medalla de la defensa de Moscou està en possessió d'un grapat de catalans que, educats en les files del P. S. U. de C., posaren molt alt el nom de Catalunya.

I quan els exèrcits alemanys, després del fracàs de la guerra « llampec », avançaren vers Stalingrad i el Caucas amb el propòsit de rodejar Moscou pujant pel Volga, i d'apoderar-se del petroli de Grozni i de Bakú, de nou un grapat de catalans tingueren ocasió de cobrir-se el pit amb una nova condecoració. La Medalla per la Defensa del Caucas està també en poder d'homes militants del P. S. U. de C.

En la reraguarda, treballant per l'Exèrcit Roig, cooperant en les gestes magnífiques dels obrers soviètics, gent nostra, que per diversos motius no havien pogut incorporar-se a l'exèrcit, salvant les nombroses dificultats, plens d'abnegació i sacrifici, fent honor a llur condició de comunistes, es comportaven com a veritables patriotes. La nostra companya SANTAULÀLIA arribà a ésser la primera « stajanovista » de la República de l'Uzbekistan en la confecció de robes per l'Exèrcit.

El període de la resistència heroica s'acabà. A Stalingrad es disparà el darrer obús de la resistència i començà l'expulsió en massa de l'exèrcit hitlerià. Havia començat el període de les grans ofensives, l'etapa de les grans operacions envoltants que havien de destruir l'exèrcit mercenari de Hitler. La vella tàctica de « a l'enemic que fuig pont de plata » no era acceptada per la tàctica Staliniana.

I novament noms de companys nostres apareixen lligats amb les gestes més importants de l'Exèrcit Roig en la seva ofensiva vers Alemanya. Homes provats, valents, amb fort esperit de sacrifici i amb un amor il·limitat a la causa de la llibertat eren necessaris per a ésser utilitzats en les difícils operacions de diversió que havien d'impedir la retirada de l'enemic que fugia. I els nostres compatriotes foren escollits entre els millors.

JOSEP GROS, JOSEP FLOREJACHS, la nostra companya AFRICA i altres molts companys es cobriren de glòria fent de « diversants » i guerrillers, conquistant les més altes condecoracions de la U. R. S. S.

Llançats a la reraguarda de l'enemic en petits grups, provocaven el desconcert de l'enemic, tallaven les carreteres, volaven els ponts, atacaven les columnes en retirada, i menant combats furiosos, avançaren amb l'Exèrcit Roig fins a Berlín, deixant nel camí companys molt estimats, militants molt apreciats del Partit, fills dignes de Catalunya que morien amb el seu nom als llavis.

En els camps de Crimea acabaren llur vida gloriosa de lluitadors de la llibertat els companys FUSIMANYA, BOIXO i PANCHAME. A les immediacions de l'heroic Leningrad caigueren heroïcament LLORET, BERNAL i PERE ALTES. En les batalles del

Kuban vàrem perdre ROGELI SOLER, GASULLA, PINEDA, XANCO i VALLDEPERES. En els combats per Berlín fou abatut l'avió que pilotava el company MACAYA.

Aquests homes que tants sacrificis feren i tant de valor prodigaren en la lluita contra el feixisme no varen poder veure la victòria. Llurs noms figuren a les llistes d'honor d'herois caiguts en defensa de la llibertat i de l'amistat dels pobles. Amb llur sang generosa, han segellat l'amistat indestructible del nostre poble amb la gran Unió Soviètica. Ells descansen en terres lliures junt amb els homes soviètics.

Aquesta fou l'actuació d'uns homes, que, forjats en les lluites del nostre poble i dirigits i educats pel nostre gloriós Partit Socialista Unificat de Catalunya, sabien que treballar pel país del socialisme, lluitar per la Unió Soviètica, era lluitar per Espanya, era lluitar per Catalunya.

Aquests catalans varen passejar la nostra senyera per les posicions més avançades, i tant a les fàbriques com als camps de batalla, continuaren sense treva la lluita que el nostre poble no donà mai per acabada. I avui, després, de recollir les grans experiències que el titànic esforç del poble soviètic els ha ofert i d'haver enfortit llur tremp de lluitadors a través del contacte amb els homes soviètics, segueixen el combat treballant per l'ulterior enfortiment de la U. R. S. S., baluard de les llibertats i de l'amistat entre els pobles amants de la pau, amic conseqüent del nostre poble.

Naturalment que el patriotisme dels comunistes no és idèntic al patriotisme de la gran burgesia i dels representants dels trusts. El patriotisme d'aquets, consisteix en que els treballadors acceptin sense protesta, i en nom dels sagrats dividents i interessos, la misèria, la guerra d'agressió, la hipoteca de la pàtria i els règims antidemocràtics i antinacionals.

Per als comunistes el patriotisme significa defensa dels interessos de les masses treballadores; organització de la vida econòmica nacional sense privilegis de classe o casta; defensa del drets democràtics; defensa del règim que el poble ha elegit i defensa de la integritat de la pàtria quan aquesta és agredida injustament.

DOLORES IBARRURI
S. G. del P. C. d'E.

La lluita de les dones catalanes per la llibertat i la democràcia

ESTUDIAR la història de la societat en totes les etapes al marge de l'acció de la dona en el si de la mateixa, seria impossible. El seu paper social de primer ordre en tots els règims i formacions polític-socials ha estat decisiu de la mateixa manera que en les grans convulsions històriques dels pobles. En la societat primitiva durant el període del patriarcat, la seva influència fou determinant.

En els fets històrics i heroics de la lluita per la llibertat, sempre hi trovem les dones del poble a l'avantguarda en totes les grans gestes nacionals. I això no és casual. És conseqüència de la seva funció i del seu paper en la primera entitat social —la família— que l'obliga a sentir més directament que ningú les injustícies, les desigualtats desorbitants i la misèria dels règims antipopulars i la porta junt amb el poble en les grans batalles per la llibertat i la democràcia.

Una gran cadena de fets i de proeses teixida amb la sang de grans patriotes s'estén en la història de les lluites que Catalunya ha lliurat per recórrer amb tots els pobles hispànics un règim democràtic que assegurí a la dona la plena emancipació política i econòmica deslligant-la de l'endarreriment i la incultura.

Però, mai com durant el període actual, les nostres dones havien sofert tant i havien expressat amb tant vigor i violentment el seu odi a un règim com el franco-falangista que per boca de Pilar Primo de Rivera les redueix a la simple funció pro-creadora i les encadena a una llar miserable, inculta i privada d'horitzons. Però les nostres dones que han conegut dies millors i que han gaudit de drets en l'ordre polític, econòmic i jurídic concedits per la República i especialment durant la nostra guerra, no es conformen a viure en

un règim que les degrada i les priva de tots els drets més elementals.

I en contra del terror sagnant que plana damunt Catalunya i demès pobles d'Espanya s'aixeca el clam unànim i rebel de les nostres dones. Deu anys de terror i de misèria, de guerra i de sofriments no han pogut ofegar l'esp-rit orgullós i combatiu de les dones catalanes ni el seu amor a la llibertat i a la democràcia.

Les dones de la Catalunya laboriosa, al lluitar contra el règim franco-falangista, al expressar l'odi pregò que senten contra els que trepitgen i deshonoren la nostra terra, no fan més que seguir les petjades d'un passat que les dones han asseyalat en les tradicions populars i revolucionàries del nostre poble.

Les patriotes catalanes d'avui en llur lluita contra Franco són les descendentes directes d'aquelles dones catalanes que quan l'encerclament de Barcelona per les tropes mercenàries de Felipe V, cridaven a la resistència i a la lluita contra els tirans de dins i de fora per defensar drets i costums conquistats pel poble català en llargues lluites. Abrandades d'entusiasme, alentaven els braços combatents barcelonins que dirigits per un gran català, per Rafael de Casanovas havien d'escriure amb sang generosa una de las pàgines més glòries de la Història de Catalunya. Llor exemple, llur fe en el poble, palesen el seu amor a la Pàtria i a la llibertat.

..

Pero, quan més decisiva havia d'ésser la participació de les dones en la lluita per llurs reivindicacions havia d'ésser quan la classe obrera catalana, esdevenia dintre la nació, el nucli social més important i que més influència havia d'exercir en el futur del nostre poble. És aleshores quan la dona del poble adquireix consciència per instint de classe, de que llurs aspiracions i el seu avenir està lligat essencialment als destins de la classe obrera i de llurs lluites econòmiques i polítiques. I comencen a ingressar als sindicats i amenaçadores recorren les barriades de Barcelona exigint més pa per als seus fills, accés lliure a tota mena d'institucions, salari igual al dels homes i drets iguals. Les obreres tèxtils es troven a l'avantguarda del combat per llurs reivindicacions.

I son també les dones catalanes les que el 1909, s'oposen a la campanya imperialista i vergonyant del Marroc que sacrifica en profit de les castes reaccionàries la flor de la joventut catalana i de tots els pobles hispànics, i no vacil·len

en creuar-se damunt les vies del tren, per impedir la sortida dels convois plens de fills del poble amb la pretensió d'utilitzar-los com carn de canó en una guerra d'extermini i de dominació que només havia de donar beneficis i glòria a una militarada de casta que odiava els sentiments fraternals del poble català.

Aquesta acció heroica de les dones catalanes sintetitzava la solidaritat de Catalunya vers un altre poble oprimat per una oligarquia financera i reaccionària que esclavitza des de temps a tots els pobles hispànics.

I quan esclata la primera guerra imperialista, quan els grans fabricants i comerciants catalans, estretament lligats a l'imperialisme internacional, especulen amb la fam de tot Europa i condemnen a les classes laborioses catalanes a la fam per manca de pa i a les llars obreres sense escalf per manca de carbó, per tal d'exportar i fer negocis a costa de la misèria del poble, son de nou les dones catalanes les que expressen vigorosament la seva protesta contra l'ordre injust dels grans magnats de la Banca i de la Indústria i son elles les que violentment assalten el Govern Civil i deixen malparat el governador i funcionaris «lacais». Les protestes i manifestacions ininterrompudes de les dones catalanes culminen amb una gran vaga general de 24 hores per part de la U.G.T.-C. N.T. arreu d'Espanya com a prova de solidaritat de tot el poble.

I en aquest període que està marcat pel negre predomini repressiu de Martínez Anido i Arlegui a Barcelona, son els noms de dues dones que destaquen per llurs accions organitzadores contra el terror. Son Rosario Dolcet i Llibertat Rodenas, ambdues de la C.N.T. les que mantenen viu l'esperit rebel de la dona, manifestant-se en tots els fets socials del nostre poble.

Aquestes lluites de les dones catalanes formen en el conjunt de les lluites portades a cap per assolir la solució dels grans problemes que la revolució democràtico-burguesa planteja als pobles hispànics, el desenvolupament dels quals s'enfronta amb una forta base feudal, reaccionària, traidora al poble, però disposada a mantenir els privilegis d'una classe vençuda històricament i cridada a desaparèixer.

∴

EN la mesura que els pobles hispànics, amb llur lluita avancen progressivament pel camí de la democràcia, més dura i més obstinada és la resistència de la reacció que no vacilla en emprar mètodes brutals i en suprimir les lli-

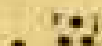
bertats més elementals, per tal d'impedir l'empenta revolucionària i en primer lloc de la classe obrera.

Però no és pot impedir el desenvolupament dels pobles, ja que aquests històricament han de sobrepassar fets caducs i classes velles que obstaculitzen i frenen aquest desenvolupament.

Es aquesta la raó per la qual el nostre poble es donà la República en 1931, per que era incompatible amb la monarquia, forma estatal reaccionària i representant de les velles castes reaccionàries, disposades a sobreviure i a realitzar tota mena d'aventures.

La manca d'energia de la República que deixava íntegre el vell aparell monàrquic de l'estat, havia de permetre i possibilitar la «sanjurjada», exponent de la classe caduca i que odia les conquestes del poble.

Espanya sota la influència del moviment obrer havia entrat en el període de l'assoliment progressiu de les llibertats democràtiques. Tot el poble i al seu davant la classe obrera, malgrat el flux i reflux de tot moviment revolucionari, marxava decididament ver la democratització del país. I en aquesta fase decisiva pel futur dels pobles hispànics, no hi podia mancar l'aportació decidida de les dones en la gran batalla que és lliurava a l'entorn del triomf dels principis democràtics que havien de consolidar una República popular i avançada, que satisfés totes les aspiracions de les àmplies masses femenines del nostre país. En la seva consecució, les dones catalanes fent us del dret de vot concedit per la República, varen contribuir d'una manera considerable al triomf democràtic del 16 de febrer, fita històrica i batalla guanyada a la reacció i al feixisme.

La victòria del Front Popular significava per totes les dones catalanes i en primer lloc per a les dones obretes, la consolidació de drets i millores socials conquerides i l'eixamplament consecutiu d'altres, camí d'una vida fàcil i plena d'afalagadores perspectives. Les famílies del poble anaven esvandint mica a mica, l'amargor del passat i l'alegria d'omplir il·lusions i de satisfer aspiracions culturals, professionals, etc., es feia cada vegada més sentit i més real.

Es treballava per lliurar a les companyes obreres del tèxtil de la injustícia de salaris desiguals, de condicions de treball desavantatjoses i es marxava depressa vers l'emancipació econòmica de la dona, camí que l'havia d'emancipar també d'influències polítiques perniciosos.

Progressivament es produïa el desvetllament polític i la in-

fluència de les dones als sindicats i als partits polítics era cada vegada major, com també era cada vegada més gran la participació activa de les nostres dones a les vagues, a les manifestacions, etc.

El desenvolupament naixent de la democràcia al nostre país és sincronitzava amb el moviment democràtic d'altres països que topaven amb una altra força diametralment oposada; el feixisme internacional. El xoc era inevitable i la batalla decisiva entre feixisme i democràcia entrava en una fase culminant. Totes les conquestes democràtiques del nostre poble i amb elles les aconseguïdes per les masses femenines estaven en perill. Entre els defensors de la democràcia i de la pàtria s'hi troben les dones catalanes i en els xocs inicials de 19 de juliol per tot arreu, podien veure's les nostres companyes, no sent nosa, sinó combatent i ajudant. Difícilment ningú podria descriure cap batalla de les que es lliuraren pels carrers de Barcelona el 19 juliol sense remarcar la presència alentadora de la dona antifeixista i que tant va contribuir a esclafar la sublevació primer i el desenvolupament de la nostra guerra després.

LENGRANATGE complicat de la nostra reraguarda durant trenta dos mesos de guerra, difícilment hauria pogut moure's sense el concurs entusiasta i heroic de les nostres dones. La producció fou testimoni de l'abnegació i de l'esperit de sacrifici amb que les nostres companyes esgotades i mal alimentades, treballaven incansablement per proporcionar al front tot el necessari als nostres combatents. Amb preocupació maternal és cuidava els nostres infants i encara avui, hom recorda l'obra magnífica que sota la iniciativa del nostre estimat Secretari General Joan Comorera, és portà a cap i que va completar-se amb aquells magnífics menjadors infantils i guarderies, apadrinades per les unitats de l'Exèrcit Popular i que albiraven un futur de felicitat pel nostre poble. I quan la República, durant el mes de març del 1937 estava amenaçada per la traïció, era Barcelona i les seves dones les que preferien veure la capital catalana enrunada, abans que capítular, manifestant-se coratjoses sota els bombardejos de l'aviació enemiga, per tal d'impedir la claudicació dels que mai no han tingut fe en la força creadora, patriòtica i antifeixista dels pobles hispànics.

Interminable resultaria l'enumeració dels fets que varen acreditar i acreditar la fidelitat de les dones catalanes a la causa de la llibertat i de la democràcia. Noms simbòlics de

companyes figuren al costat dels herois de la nostra guerra. Els noms de Lina Odena i Obdulia Imberg signifiquen l'heroisme i l'esperit de sacrifici de la dona catalana sortida de l'entranya del poble i de la seva classe obrera.

I quan la traïció i el complot internacional varen entregar Espanya a Franco, foren milers i milers les dones que valentment abandonaven els éssers més volguts i s'enfrontaren amb les dificultats de l'exili, per tal de no sofrir la vergonya i el deshonori de la Falange. Per primera vegada en la història del nostre poble es produïa un exode massiu en el qual les dones en constituïen una gran part. I la realitat és que no emigrarem per oblidar la Pàtria, sinó per lluitar pel seu recobriment.

Amb el desencadenament de la segona guerra mundial, amb la lluita a mort contra el feixisme invasor, contra l'hitlerisme, a l'emigració republicana se l'hi proporcionava una ocasió magnífica per lluitar contra el feixisme i per ajudar a l'alliberació del nostre poble. I justament pot dir-se en el balanç victoriós d'aquesta segona guerra, que els catalans i tots els fills dels demés pobles hispànics han aconseguit amb el deure de veterans lluitadors antifeixistes. No hi ha hagut lloc de lluita on no hi hagi hagut catalans i difícilment s'han aconseguit èxits esclatants en la batalla volcànica de la clandestinitat sense el concurs i l'ajut de les dones que sense defallença actuaven com enllaços i com organitzadors. La lluita clandestina no pot portar-se a cap amb èxit sense la fermesa política que dona la convicció de que és lluita per una causa justa i en la qual s'hi juguen els destins dels pobles. I les nostres companyes en la lluita contra els nazis demostraren la seva maduresa política i varen comprendre que és jugava el destí de Catalunya, de tots els pobles hispànics i de tota la humanitat. I al capdavant de totes elles les més conscients, les més abnegades, han estat les militants del nostre P.S.U. de C. i les del Partit germà, del gran Partit Comunista d'Espanya, Partits d'avantguarda dels pobles en la lluita contra el feixisme, les que han estat educades en la ideologia i en els mètodes del nostre Partit.

PERO, un resum de la lluita democràtica que menen les dones del nostre poble seria incomplet sense tenir en compte l'esforç remarcable que recau damunt les companyes de l'interior, que dia darrera dia, obsessionades per la fe en la victòria antifeixista dels pobles hispànics, treballen incansablement per l'enderrocament del franco-falangisme. Llurs lluites i manifestacions antifranquistes demostren com saben

odiar els enemics més irreconciliables de Catalunya i com estimen la llibertat. Els seus sacrificis i esforços són estimats i valoritzats per tots els antifeixistes com una contribució heroica i abnegada en la gran batalla que lliura Catalunya i tots els pobles hispànics.

En cada acte antifranquista, en cada protesta contra el racionament de fam, en les manifestacions contra el règim, en la solidaritat envers els perseguits per la policia i empresonats, en l'ajuda als grups guerrillers, les dones asseguren en llurs lluites i amargors d'avui, un felicitat demà per a elles i per a llurs fills.

Es per això que augmenta la responsabilitat de les dones de l'exili davant llurs germanes de l'interior. A totes les antifeixistes i en primer lloc a les que militen en les rengles del nostre Partit, recau la feixuga tasca de marxar a un ritme cada vegada més accelerat i més conscient de les que heroicament per ciutats i contrades plenes de coratge forgen la victòria. S'ens planteja a totes les dones antifeixistes de l'emigració una qüestió de responsabilitat i de dignitat: estar a l'altura de les que lluiten a l'interior, amb l'aportació del nostre esforç i la nostra constant i creixent capacitat.

Un deure inexcusable de totes les dones que militen en els rengles del nostre P.S.U. de C. es trencar definitivament la resistència de moltes companyes a intervenir activament en tota la diversitat d'aspectes de l'activitat del Partit. L'estudi de la teoria marxista, el coneixement dels fonaments ideològics del Partit d'avantguarda de la classe obrera, l'assimilació de la línia política del Partit i els mètodes per aplicar-la, són elements indispensables per esdevenir veritables dirigents de la classe obrera catalana i en particular, dels grans centres d'obreres que treballen en les grans fàbriques i tallers.

Les necessitats de la lluita, el creixement del nostre Partit en quantitat i en qualitat de la mateixa manera que l'augment de la seva influència, exigeixen de les nostres companyes un major ritme en la capacitat política, una major identificació amb els principis del Partit, fins aconseguir que cada militant estingui a la capdavantera de la lluita, sobresurti per la seva fidelitat al poble i esdevingui una militant activa i abnegada disposada als sacrificis més grans.

En la gran lluita per la democràcia que mena el nostre poble agermanat a tots els pobles hispànics, i en el camí de la superació i de la perfecció, com a militants del nostre Partit, ens guia l'exemple de la gran lluitadora, de la gran dona símbol de totes i de tots els antifeixistes, de la gran patriota i de la gran mare: Dolores IBARRURI.

«Més units que mai el P. S. U. de C. i el P. C. d'E. continuarem la nostra lluita contra Franco i la Falange, contra els enemics emboscats en el moviment obrer, per la independència d'Espanya, per les reivindicacions nacionals de Catalunya, per una Espanya recobrada sota el signe de la unitat orgànica, política i sindical de la classe obrera. Contra la nostra unitat monolítica, res hi valdrà.

JOAN COMORERA
S. G. del P. S. U. de C.

JOSEP MOX, Secretari del P. S. U. de C.

L'aportació dels militants del P. S. U. de C. a la lluita per l'alliberació de França

UNA de les característiques essencials i que més honoren els militants del P. S. U. de C. és l'ur esperit combatiu. Combativitat que és la continuïtat gloriosa dels inicis del nostre Partit, de la seva creació efectuada, com tothom sap, quan encara Barcelona i tot Catalunya estaven commogudes per les jornades de lluita heroica i ardent que havien permès l'esclafament, en poques hores, de la criminal sublevació feixista.

La nostra guerra, nacional i revolucionària, segellà amb la sang de milers dels nostres millors quadres i militants, la combativitat del nostre jove, però heroic P. S. U. de C. La seva aportació importantíssima en la lluita de tots els pobles hispànics contra els traïdors i invasors, ho palesen a bastament.

A França, arreu del món, però fonamentalment a l'interior del país, hem mantingut la mateixa línia de combat, l'hem vigoritzada, l'hem feta encara més contundent i decisiva.

I, avui, després de 10 llargues anyades d'activitat creixent al servei de la classe obrera i de tot el nostre poble, el Partit pot reafirmar i subratllar en celebrar el seu gloriós Xè. aniversari, les justes paraules pronunciades pel nostre volgut secretari general company, JOAN COMORERA, en la conferència que donà a Mèxic el 29 d'abril del 1946 :

« Els nostres companys han sortit enfortits d'una prova que va enfonsar altres emigracions, i ha descompost grans sectors d'emigrats aliats nostres en la guerra. La nostra experiència d'ara ha trencat la vella experiència. Passava abans que, a mesura que el temps transcorria, l'emigració es disgregava, es desfeta, no salvant-se de la catàstrofe, de vegades, veterans partits comunistes. I a nosaltres ens ha succeït exactament el contrari : a mesura que el temps ha anat passant, el nostre Partit s'ha anat consolidant, la moral dels militants s'ha cimentat més i la seva educació política ha crescut. Diguèrem en sortir de Catalunya : **MAI NO SEREM UN PARTIT D'EMIGRATS, MAI NO DEIXAREM D'ESSER UN PARTIT COMBATENT !** I hem complert el nostre deure revolucionari, patriòtic ».

En efecte, hem estat un Partit de combatents, car no hem mancat en cap dels fronts de la lluita alliberadora, antifeixista...

A França, l'aportació dels militants del P. S. U. de C. a la causa del poble francès ha estat molt important. Colze a colze amb patriotes de tots els pobles hispànics, hem ocupat el nostre lloc de combat, fermament, coratjosament, pensant en Catalunya, lluitant per Catalunya i per la República.

La lluita contra els ocupants nazis i els vichystes

Des del primer moment de la lluita, els militants del P. S. U. de C., estiguérem al costat dels patriotes francesos. Amb ells, amb els millors fills de la classe obrera, compartirem les doloroses jornades del 1939. L'odi dels muniquesos, dels que apunyalaren la República amb la vergonyosa i cinica « no intervenció », dels sabotejadors de la pau, dels enemics de la democràcia, dels agents hitlerians que lluraren França a Hitler, s'abatia implacable, en una mateixa mesura, contra nosaltres i contra els més abnegats i conseqüents defensors dels interessos de la nació francesa. Els camps de concentració, les ergàstules de Colfure, els sornals del Sahara i altres floes de càstig, agermanaren, encara més, desenes i desenes dels nostres quadres i militants amb els combatents democràtics de França.

Ocupada França pels hitlerians, venuda, escarnida i traïda pels Pétain, Laval, Dèat, Doriot i altres repugnants lacais del nazi-feixisme, proseguirem el combat.

Més que mai, la causa del poble francès esdevenia la nostra pròpia causa. Els mateixos enemics que havien combatut a les trinxeres de la República els retrobàvem victoriosos i plens d'orgull davant nostre. Els Martiris de Madrid, Barcelona, Guernica, Tarragona, Màlaga, Sagunto, Granollers, Santa Coloma de Queralt, Tortosa, ens donaven noves forces, impulsava, encara més, la nostra acció antihitleriana.

Els nuclis de militants del Partit, funcionant conjuntament amb els del P. C. d'Espanya, assenyalaven el camí a seguir, car érem la sola força organitzada. Les organitzacions il·legals treballaven valentment per tot arreu. Presons, camps de concentració, companyies de treball, fàbriques, mines, camps... enlloc no mancà la veu del Partit donant orientacions, animant la lluita, demostrant que no es podia desesperar, dient que la victòria seria nostra, car, malgrat tot, políticament — raó fonamental ! — la causa dels pobles hispànics, la causa de tots els pobles lliures, era justa !

« Sabotejar », « treballar menys i pitjor », « escapar-se dels camps de la Todt », « no produir per als nazis »... heus ací les consignes patriòtiques i revolucionàries que els militants del P. S. U. de C. feren penetrar, gràcies a un treball polític constant, audaç, abnegat, en el si de les masses exiliades, orles d'orientació i, moltes d'elles, mancades de perspectiva...

I fou així com la lluita prengué majors proporcions. Del sabotatge individual, temorenc, indecis, es passà a l'acció col·lectiva, plena d'audàcia, ardida. Del senzill trencament d'un pic o una pala, es passà a la paralització de grans maquinàries, a la destrucció de

valuosos materials. La nostra línia política s'anava infiltrant progressivament i assolí cada vegada resultats més positius.

El procés combatiu s'anava desenvolupant a ritme accelerat. Els esdeveniments en tots els fronts de lluita creaven noves condicions a la reraguarda nazi-feixista. L'organització de la lluita armada esdevingué necessària en els dos aspectes: defensiu i ofensiu. Amb agilitat, forta de l'experiència de trenta-dos mesos de guerra, si bé en una altra situació, els militants del P.S.U. de C. estigueren nombrosos en els primers grups d'acció. I cap l'honor al nostre Partit de comptar en les seves rengleres, entre els seus herois més abnegats caiguts en el combat, un dels primers caps dels grups d'acció estrangers en territori francès: el nostre malaguanyat i sempre recordat CONRAD MIRET, germà d'un altre heroi del nostre Partit, JOSEP MIRET, membre del Comitè Central, ex-conseller del Govern català, Comissari de Divisió i Comissari General de Tancs de l'Exèrcit Popular de la República.

Les persecucions ininterrompudes, les deportacions massives vers l'Alemanya hitleriana, la necessitat de canalitzar organitzadament els anhels combatius de gran nombre d'antifeixistes, van provocar la creació dels « maquis ». Zones senceres del territori ocupat per la Wehrmacht es convertiren en perilloses concentracions de lluitadors anti-nazis. Al costat dels « Francs Tireurs et Partisans Français » i altres formacions de les Forces Franceses de l'Interior, es trobaven els grups de guerrillers catalans i espanyols, els quals representen en el si de la gloriosa « Aprupació de Guerrillers » « RECONQUESTA D'ESPANYA », les gestes legendàries dels Pere Joan Sala, Bach de Roda, Timbaler del Bruch, Empecinado, Espoz i Mina i el capellà Merino.

Les muntanyes d'Auvergne i del Limousin, les del Savoie i de Cevennes, els Pirineus i la Muntanya Negra, les ciutats de l'Ariège i del Tarn, del Gers i de l'Alber, de la Dordogne i de l'Hérault, d'Haute-Garonne i del Sèine amb la seva combativa capital; les XV i I Divisions, la IV i la XXVI, les VII i I Brigades i altres Unitats de Guerrillers, coneixen l'heroisme, l'esperit de sacrifici, el patriotisme, la combativitat dels militants del Partit Socialista Unificat de Catalunya, lluitant colze a colze amb els companys del Partit Comunista d'Espanya, amb patriotes de totes les ideologies.

Els militants del P. S. U. de C. han estat presents en totes les accions contra hitlerians i vichystes. Hom els ha trobat en els combats sagnants de Rimont i Saint Giron (Ariège), en el moment de l'alliberació de la capital d'aquell departament, Foix, i on es capturaren més de 3.000 nazis. Hom els ha trobat junt amb militants del P. C. d'E. en l'assalt del « Rempart Saint Etienne » de Tolosa on estaven detinguts destacats quadres del Partit Comunista. Hom els ha trobat en les operacions ofensives dels « maquis » de la Madeleine, a les barricades de París, a la presa de Montluçon (Allier), al costat de Vitini, Cap de la IV Divisió, en les accions que alliberaren bona part dels departaments del Tarn i de l'Aveyron.

No era gens fàcil lluitar contra els S.S., milicians i altres assassins feixistes. Les primeres armes s'aconseguien a cops de bastó, a cops de ganivet. S'aconseguien gràcies a l'audàcia i temeritat dels grups d'acció i guerrillers. Més tard serviren per fer-se

amb fusells, metralladores, bombes i altre material que feia estralls en les files dels ocupants i dels traïdors vichystes.

Les pàgines més glorioses foren escrites amb sang dels millors militants del nostre Partit i dels millors fills de Catalunya i dels fills més abnegats de tots els pobles hispànics.

L'acció armada a França, ultra les característiques de combatents incansables palissades pels companys i companyes del P. S. U. de C., posà de relleu llur capacitat, el perfecte domini de la tècnica guerrillera. I és així com, al costat de l'inoblidable CONRAD MIRET, trobem els companys JOAN BLAZQUEZ (César) General, Cap de l'Estat Major de l'Agrupació de Guerrillers; EDUARD SEGRIA, JOAQUIM YUFERA (Pablo), FRANCESC SERRAT (Cisquet) i tants altres magnífics quadres de les Unitats guerrilleres.

Els militants del P. S. U. de C. hem participat a les lluites de la classe obrera francesa. Hem organitzat protestes contra els preus miserables de 0'50 francs, amb els quals els muniquessos ens pagaven volent enfrontar-nos amb els treballadors de França. Les vagues reivindicatives i polítiques del proletariat francès han trobat el nostre més decidit suport. Recordem, si més no, la vaga declarada a la « Société Métallurgique » de Gerzat (Puy-de-Dôme), el 17 de setembre del 1943, en plena ocupació hitleriana, amb motiu de la commemoració de la victòria francesa a Valmy. Un dia complet sense treballar i cinc altres jornades amb la producció paralitzada parcialment. D'aquesta acció, els nostres militants, junt amb els companys del P. C. d'Espanya i del P. C. Francès, en foren uns coratjosos animadors. En aquella ocasió, el paper del Comité d'Unitat Nacional clandestí d'aquella localitat, i que agrupava patriotes del P. S. U. de C., del P. C. d'Espanya, P. S. O. E., C. N. T., U. G. T. i republicans, fou extraordinàriament exemplar.

A les presons, camps de concentració i de càstig, els nostres companys i companyes s'han mantingut fermes. Ni les tortures més terribles, ni els tractes més inhumans han pogut doblegar els militants del P. S. U. de C., llurs conviccions patriòtiques i revolucionàries.

Un fet que demostrà la fermesa combatent dels homes del P. S. U. de C., fou la revolta dels empresonats de la « Maison Centrale » d'Eysses i en la qual, junt amb antifeixistes francesos i d'altres nacionalitats, van caure assassinats pels esbirros de Darnand, els nostres camarades SEROS i SERVETO.

El P. S. U. de C., campió de la unitat nacional combatent antifranquista

Al costat d'aquesta activitat combativa no descuidàvem el treball d'unitat. Pot dir-se que marxava sempre paral·lelament, car el nostre objectiu era interessar els altres compatriotes a la lluita activa contra els hitlerians i vichystes. Per això els demostràvem que el combat conjunt, unit, era sempre més eficaç, més decisiu.

Poc a poc la nostra línia d'unitat combatent anava guanyant masses i més masses de patriotes. Els primers contactes foren difícils, puix la provocació, els enemics irreductibles de la unitat,

estaven manes vegades al servei de la Gestapo o dels Serveis Especials de Vichy. Malgrat tot, els primers Comitès d'Unitat s'organitzaren en diferents llocs de França i es perfilà en potència un vast moviment d'Aliança Nacional de Catalunya que s'anà concretant en dinàmics Comitès, vitalitzats per la nostra acció i capacitat combativa. Patriotes de la C. N. T., U. G. T., E. R. de C., E. C., U. de R., d'A. C. i del P. S. U. de C. es trobaren aplegats moguts per un mateix objectiu: **AJUDAR EL POBLE FRANCÈS EN LA SEVA LLUITA QUE HAVIA ESDEVINGUT LA NOSTRA.** La maduresa política dels catalans exiliats — de nuclis nombrosos de catalans — cospà en gran mesura aquella realitat combativa.

En aquest camí de combat el P. S. U. de C. ha vist clarejar les seves rengleres. Molts companys i companyes no podran veure el nostre poble, la classe obrera catalana, gaudint d'un benestar que ells han ajudat a forjar amb llur sacrifici.

I en recordar els nostres herois hem d'esmentar en primer lloc un dels companys que ha sabut mantenir-se ferm, complint dignament el seu paper de militant i de dirigent: **JOSEP MIRET**, membre del C. C. del Partit, deportat a Alemanya i assassinat salvatjament pels SS. El poble francès recordarà amb emoció aquest « ministre de la Catalogne mort pour la France ! » **MIRET** fou un dels animadors de la resistència contra els nazis i traïdors. No pretenem ací glosar el que ha estat **JOSEP MIRET**, el que ha fet, com lluità. El nostre millor homenatge, serà el de prosseguir amb tot entusiasme la tasca per la qual ell donà la seva vida ardent i generosa.

Al costat de **JOSEP MIRET**, tenim el seu germà **CONRAD**, altre heroi del nostre Partit. Tenim a **SEROS**, **SERVETO**, **ANTONI MARCOS**, **JOSEP BALLESTER**, **MIQUEL LOPEZ**, **FORNOS**, **MASSA**, assassinats per la Gestapo. **ANGEL LLURBA**, **JOSEP BARO**, **MANUEL GOMEZ**, **LLUIS SOLL**, caiguts amb tants altres en els combats que precediren l'alliberació i en el curs de les jornades alliberadores d'Agost del 1944.

Heus ací, a grans trets, l'aportació del P. S. U. de C. a la causa del poble francès. Malgrat les falles i defectes haguts, podem constatar amb satisfacció que hem estat d'ignes dels esforços i sacrificis del nostre poble, hem estat dignes del nostre Partit.

Nosaltres, no podiem fer altrament. Entrats a França, reagrupats de nou, el P. S. U. de C. no podia quedar estancat en una passivitat suïcida, car hauria estat una traïció al nostre poble, a la nostra classe.

Les mateixes característiques del nostre Partit fan d'aquest una força essencialment combativa. Som dels Partits que el gran **JORDI DIMITROV** qualifica de « **PARTITS HISTORICS** », un Partit que, com el Partit Obrer (deis comunistes) de Bulgària: « **VA NEIXER EN LA LLUITA, ES CREA, DESENROTLLA I CREIX EN LA LLUITA** ».

El nostre internacionalisme ens feia solidaris dels obrers de la Unió Soviètica, de França, de Iugoslàvia, de Polònia, de Txecoslovàquia, de tots els pobles que lluitaven aferrissadament contra el nazi-feixisme.

Ajudàvem el poble francès perquè nosaltres ens sentíem lligats amb els patriotes francesos per la sang dels gloriosos combatents de les Brigades Internacionals caiguts a casa nostra. Des del primer

moment, i sortint al pas de campanyes encaminades a crear la confusió, vam dir que no es podia confondre la França de Pétain, Laval i altres traïdors i muniquesos, amb la França de la Revolució del 1789, amb la França de les lluites proletàries de la Comuna de París. Nosaltres no vinculàvem el poble francès a les bandes feixistes de Doriot, de Bacard i dels « cagoulards », car de les entranyes d'aquell poble n'havien sortit dirigents tan genials i admirats com Maurice Thorez, patriotes i lluitadors tan íntegres com André Marty, Coronels « Fabien » i Rol-Tanguy, antifeixistes com Dumont, Rebière, Camphin, Janin... i tants i tants altres que havien combatut, moguts per una clara i justa perspectiva de llurs deures nacionals, al costat dels pobles hispànics, per la independència de la nostra Pàtria i per la seguretat de França. Ells sabien que una Espanya feixista, llurada a l'Alemanya hitleriana, imperialista i tradicionalment enemiga de França, significava « la mosca al clotell », que, verinosa i provocadora, amenaçaria la pau i l'esdevenidor progressiu del poble francès.

Ajudant França, nosaltres sabiem que ajudàvem el nostre poble en la seva lluita gloriosa contra Franco i la Falange. Cada cop donat als hitlerians i llurs lacais, era un cop contra el franquisme. Debilitant Hitler, Mussolini, Pétain i altres nazis, feiem frontollar el règim franquista. Minàvem la base on ell, fonamentalment, trobava el seu suport. Complirem, doncs, amb un deure inspirat en el més profund sentit nacional. Defensàrem, com ningú, els veritables interessos del nostre poble.

Una de les raons essencials del comportament heròic dels militants del P. S. U. de C. ha estat la de no haver perdut mai la perspectiva del país. Pot dir-se que ha estat el que més vigoritzava la nostra acció. En tot moment hem estat vinculats, estretament vinculats, a les lluites dels nostres obrers, dels nostres camperols, de les nostres dones, dels nostres joves. Hem sentit llurs sofrències, llurs anhels de llibertat i de democràcia.

Avui, en commemorar el Xè. aniversari de la creació del nostre P. S. U. de C., no podem fer altra cosa que prosseguir pel mateix camí del combat intransigent. La nostra lluita d'ahir en els « maquis », en la resistència francesa, creà les condicions d'una solidaritat efectiva del poble francès vers la nostra causa. La lluita d'avui de tots els pobles hispànics consolidarà i crearà noves condicions d'ajut efectiu de tots els pobles lliures del món.

Davant nostre tenim encara tasques enormes que hem de portar a terme. El règim criminal franco-falangista, ajudat descaradament per la reacció internacional, continua en peu. Les nostres tasques combatents són les mateixes i hem de vigoritzar-les amb l'aportació de tota la nostra « experiència assolida » en el curs d'aquests anys de lluita contra el nazi-feixisme.

Fent-ho així reafirmarem les dues experiències que el nostre Secretari General, company JOAN COMORERA, extreu del comportament i combativitat dels militants del nostre Partit, tant a l'interior del país com a l'exili :

« Totes dues experiències, camarades, demostren que el P. S. U. de C. és ja un objectiu assolit; que el P. S. U. de C. no és, ja un assaig sinó una gloriosa realitat, una incommo-

vible força homogènia, bolxevic, leninista-stalinista. El P.S.U. de C. està de ple en l'etapa de les grans realitzacions nacionals, perquè ja és l'autèntic Partit nacional de Catalunya ».

A l'ensens ens sentirem més enfortits, més estimulats per portar a cap :

« la prova definitiva de la nostra epopèica existència : la prova de la conducció, organització i mobilització de la classe obrera, dels pagesos, de tot el poble català en l'assoliment del triomf dels nostres ideals nacionals, democràtics i republicans ». (Carta Oberta del nostre Comitè Central a tots els Catalans).

«Tènim un enemic comú a vèncer i un futur comú a construir. S'ha d'acabar la teoria de l'enemic, divisionista, arrelada en molts sectors i segons la qual «és el poble de Castella el que oprimeix Catalunya» o bé que «són els catalans i els bascos que exploten Castella i Galicia». No són el poble castellà, ni el català, ni el basc o el gallec. Són una oligarquia, un grup, format per allò que hi ha de més reaccionari de Castella, de Catalunya, de Basconia, de Galicia els que exploten, oprimeixen i assassinen els nostres pobles. El feixisme a Espanya és la dictadura terrorista de la part més reaccionària dels grans financers, terratinents, generals i bisbes de Castella, de Galicia, de Catalunya, etc.»

Ramón SOLIVA
Secretari del P. S. U. de C.

La Reforma Agrària, la pagesia i el Partit Socialista Unificat de Catalunya

Molt sovint hem pogut escoltar per boca de catalans declaracions que, si hom és deïés guiar per elles, arribaria a la conclusió que a Catalunya no existeix problema agrari.

«Es troba tan distribuïda la terra—afirmen—que, pràcticament la reforma agrària a Catalunya no té objecte ni aplicació».

Si l'expressió de semblant criteri era incorrecta en temps de la monarquia i durant la República, avui sota el domini franquista esdevé no solament inconvenient, sinó una traïció. Expressa un desconeixement absolut de la situació del camp català, una mentalitat xovinista, negativa, i en moltes ocasions una idea interessada en desdibuixar la tragèdia de la qual en son actors la immensa majoria dels nostres pagesos. Tantmateix, totes elles igualment perjudicials i perilloses, car, de prosperar, conduïrien a allunyar amplis sectors de la pròpia pagesia, de la classe obrera i altres capes democràtiques, de la lluita i de la preocupació per tal que siguin resolts els problemes del camp d'acord amb les exigències de la nova etapa històrica que hem començat a viure després de la destrucció militar del nazi-feixisme mundial.

Es precis afirmar que la necessitat de la reforma agrària a Catalunya és fa sentir amb caràcters extremadament dramàtics, que per tal que sigui satisfeta reclama la contribució personal i política de tots els catalans que vulguin pel nostre poble una República veritablement democràtica socialment i nacional.

Evidentment, el problema agrari a Catalunya és presenta sota matisos diferents de la resta dels pobles hispànics. Hem de convenir, tantmateix, que donant-se com és donen totes les condicions que defineixen Catalunya amb personalitat nacional, és inevitable que una d'aquestes condicions sigui el que es presenti sota formes pròpies el problema agrari. Cal doncs, no desdibuixar-lo, sinó destacar-lo amb tot el seu relleu i profunditat i mobilitzar en torn d'ell les grans masses de pagesos con-

tra els botxins de Falange i la reacció, car ara, com sempre, és precisament del camp d'on pretenen fer-ne el darrer reducte de la seva bestial represió contra el nostres pobles.

El règim de Franco, format per feudalisme, vaticanisme, imperialisme, nazi-feixisme-falangisme, és enemic per naturalesa i propòsits de tot quan significa progrés; i no solament ha pretès paralitzar les rodes de la història pàtria tancant-la amb pany i clau, sinó que ha pretès fer-les retrocedir als temps més salvatges de la inquisició clerical.

No és en va que el sinistre titella en cadascuna de les seves exhibicions és vanti de que «nuestro Movimiento ha venido a corregir los errores cometidos durante cien años».

Es clar per a tots que si temporalment ha reeixit, històricament i a breu termini està condemnat a mort, a una mort com la d'aquell personatge que, éssent enemic de l'electricitat va voler destruir-la arrapant-se amb les mans als fils conductors d'energia. Va morir cremat com una desferra d'un pasat que ja no podia perviure.

Però, que aquest termini sigui més o menys llarg es un problema actiu i no passiu, de mobilització ràpida i vigorosa que commogui les capes de més fonda emoció patriòtica del país, fent que els nostres pobles, esdevinguts energia i com en el cable de l'exemple, sense misericòrdia facin cendres del sanguinari botxi i de tot el que ell representa, es indispensable per tal de que és reobrin les portes de la història, per tal de que els nostres pobles puguin fer via vers el seu destí; per tal que els pagesos, com els obrers, trobin compensació justa a llurs esforços diaris en la seva funció de creadors de riquesa, base de la fortitut i grandesa nacionals.

Existeix problema agrari a Catalunya

PODRIEM mirar el quadre sinòptic de com està distribuïda la terra a Catalunya i tindriem el panorama social que ens ofereix. Veuriem com a tot l'ample del nostre territori s'hi troben marcades zones de superfície considerable, les quals no son altra cosa que taques, sobrevivents de feudalisme; «finques» que al llarg del temps s'han mantingut intactes en la seva extensió i invariables en el règim de treball i fesomia social llurs. Res no ha canviat. «L'hereu», per mitjà del «majordom» ha tingut cura d'aplicar la dita «així ho hem tobat així ho hem de deixar». I en trobem a totes les vegueries, a totes les comarques.

Per no incórrer en errors ni en oblids, deixem de registrar dades il·lustratives, car no tenim a mà el material de consulta

necessari. Recomanem però que hom recordi com està distribuïda la terra al poble i comarca respectivament i estem segurs que podrà afirmar les nostres asseveracions.

Existeix altre tipus de propietari. És la «casa» que posseeix varies «finques» l'extensió i qualitat de les quals, en conjunt, formen una unitat econòmica equivalent i en molts casos superiors a les primeres. Casaments, hereuatsges, hipoteques vençudes i no pagades, han ajudat a aquesta concentració.

Trohem un tercer sector de propietari, pagès de classe mitjana, econòmicament emancipat però, no tant pels beneficis obtinguts en el conreu de la terra com per haver conjugat aquest amb activitats de petit comerç o de petita indústria.

Désprés, ja resta l'immens estol de petits propietaris i de pagesos sense terra, socialment i econòmicament dependents de la gran propietat i de la usura, en forma d'arrendataris, aparcers, masovers, jornalers, etc. La totalitat de la mà d'obra del nostre camp. La veritable pagesia de Catalunya.

La «independència» d'aquests pagesos, proclamada per ingenus o malintencionats, consisteix en que s'els hi «permet» pagar per arrendament anyal, un preu que oscil·la entre el 15 i el 20 per cent del valor total de la terra; la meitat o el terç de les collites, segons els canons, sempre calculat d'acord amb el «dret» i la «necessitat» del propietari. Arriba tant enllà la «independència» de que disposen, que fins s'els «tolera» pel treball de la terra, l'aportació integral en animals, ferramentes, mitjans de transport, mà d'obra llogada, fer plantacions, camins, obres de rec i... endentar-se fins el coll en mans de la usura, que mantes vegades coincideix en l'esperit caritatiu del mateix propietari.

Si és tracta de jornalers, són també «lliures» de treballar per 12 o per 10 pessetes diàries. «Lliures», uns i altres, de treballar jornades sense límit, no ja de sol a sol, sinó d'estels a estels, sense una festa, sense un esbarjo, sense una mínima comoditat, desnutrits, mal vestits, sense la més elemental instrucció pels seus fills que treballen des dels 10 anys.

Tanmateix, és precis que facin un bon ús d'aquestes «llibertats», sinó el propietari d'acord amb la Falange local té el recurs de decretar un deshauci o un confinament «per desafecció al glorioso Movimiento» i en molt casos, una detenció «por actividades contra la seguridad del Estado».

Conseqüències immediates d'aquesta «independència»: despoblació del camp; sobre població de la ciutat; atur en aquestes; manca de mà d'obra als primers; desequilibri general de l'economia del país.

La República i la Generalitat davant del problema agrari

«**V**ENIMOS con las manos limpias de sangre y de codicia», va proclamar solemnement D. Nicet, primer president de la segona República espanyola en fer-se càrrec de les seves funcions davant les Corts Constituents. Els aplaudiments amb els que fou saludada aital declaració constituïen, evidentment, no solament el segell que havia d'avaluar la fe de naixença, sinó també el salconduit pel trajecte que havien de recórrer les noves institucions.

A més ho abonava la fina ironia que un dels novells ministres, el seràfic Marcell·li Domingo, feia amb els gràfies de les primeres desfílades hitlerianes per les ciutats alemanyes, assegurant molt seriós que Espanya era immune a una intoxicació d'aquella naturalesa. Aquesta ironia va conduir a Marcell·li Domingo a declarar en públic l'endemà de la «sanjurjada», que no havia pogut conciliar el son, preocupat en que tal vegada la República es veuria obligada a matar el primer traïdor descobert que tenia, renunciant, tantmateix a un xic de blancor de les seves mans immaculades «de sang i de codícia».

Sanjurjo fou salvat i Marcell·li Domingo i tots els ministres varen poguer dormir tranquils.

Amb la mateixa puresa d'origen i de propòsit va prendre forma la Generalitat de Catalunya.

Una i altra, la República i la Generalitat, varen resistir la prova a la qual foren sotmeses amb la promulgació de la llei de la Reforma Agrària i de l'Estatut de Catalunya. S'havia arribat a la fi d'una etapa, que no era res més que el començament d'una altra. S'havien alçat les cortines de la història deixant entreveure perspectives de justícia social i de llibertat nacional pels pobles hispànics sense una gota de sang vessada, sense un interès legítim perjudicat. Podien, per tant, fer via, ostentant triomfalment llur integritat de conducta «davant del món», d'un món incapaç de sentir vers elles agraiment, ni respecte, ni admiració. «D'un món» que les guaitava amb mirades de feïllonia ho i preparant el moment de befar-les i esquarterar-les, com més tard va fer. Però, això no comptava. Qui sab, després de tot —pensaven— si son il·lusions de malpensats. Calia viure invariablement confiades encara que la seva seguretat no tingués altra escut de defensa que el de la seva honestetat. I així, ignorant

o volent ignorar les amenaces que les envoltaven de cobdiciosos i de malvats, menyspreuant amb impropï orgull els consells d'amics lleials, obrers i pagesos els primers, varen endinçar-se vacil·lants pels complicats passadissos d'un recinte dins dels quals restaven enunciat, clamant urgent atenció, tots el problema que per estar insolubles des de segles correcaven la vida nacional.

Un dels més apremiants era la Reforma Agrària.

Amb l'Estatut i el seu Parlament a les mans, Catalunya es va disposar a aplicar-la promulgant la llei de Contractes de Conreus.

Es just que diem que aquesta llei seria allò que fos capaç de fer en contingut i efectivitat Esquerra Republicana de Catalunya. En les seves mans estava no solament la responsabilitat de la seva elaboració, també la de la seva aplicació. Disposava de tots els resorts de Govern necessaris. Des del President de la Generalitat fins el més modest alcalde de poble o de barri. Jutjats de primera Instància, jutjats municipals, Parlament, Govern. Figures tan senyeres i prestigiades com Francesc Macià i Lluís Companys. Mai cap Partit ha trobat el camp nacional tan net d'obstacles per aplicar un programa nacional.

La Llei de Contractes de Conreus fou promulgada sota el signe de la «netedat de cobdicia».

Preveia la disminució del preu d'arrendament en diners i en parts de fruits; l'estabilitat a la terra dels seus conreadors; l'accés a la terra a títol de propietat quan determinades condicions es donguessin en els seus conreadors; l'inventari i pagament de millores, etc., etc.; tots factors importants, positius. No era la solució que mereixia i necessitava la pagesia i Catalunya mateixa. Però va ésser acceptada lleialment. Refrendada en una manifestació memorable de mig milió de catalans. Es veia en ella un principi de justícia social, de reconeixement nacional. No posava res en perill d'ésser capgirat. Els «drets imprescriptibles» de la propietat restaven salvaguardats per la pròpia llei. Els pagesos varen disposar-se a aplicar-la.

Amb tot, la Llei de Contractes de Conreus va sofrir una crisi greu i no pas per culpa de la pagesia.

Confeccionades unes «normes» i constituïdes unes Juntes Arbitrals per aplicar-la, el complicat i espés «teixit» de les «normes» va envoltar les «juntetes» en la seva interpretació, preocupades, sobretot, en aparèixer «netes de cobdicia»... davant dels propietaris.

Mentre i tant, les demandes de revisió de contractes fetes i justificades pels pagesos, anaven acumulant-se primer, arreconant-se més tard, esperant... que els agents de Gil Robles

i Lerroux fessin d'elles «paper mullat». Aquella llei que havia d'haver estat mantinguda a l'alt nivell que mereix un instrument de defensa nacional i social, va convertir-se per obra dels qui havien de manejar-la, en factor de pleits de la més lamentable condició entre propietaris i parcers.

El que fou la «Isidrada»

No incorrerem pas en la ingenuïtat de presentar la «isidrada» com un simple alçament de les dretes catalanes contra la Llei de Contractes de Coureu. Ni pel contingut, ni per l'us que se n'havia fet, justificava una agressió semblant. Els primers en saber-ho eren els propis agresors.

La «isidrada», com la «sanjurjada» abans, eren els primers efectes d'un experiment que es venia practicant en el cas nacional d'Espanya i de Catalunya, al qual se li administraven «prudentment» dosis d'un producte importat conegut per *nacisme alemany*, amb perdó dels senyors ministres que feien ironia davant de les desfilades hitlerianes, fiats en la immunitat del nostre país i dormien tranquils sabent-se que, a desgrat de tot, conservaven llurs mans netes de sang... no proletària.

Gil Robles i Lerroux podien sense grans temors, anar més lluny i contractaren la importació a l'engros d'aïtal producte...

Calia un reactiu per provar els efectes de la vacuna i, evidentment, cap altre més a l'abast a Catalunya que la Llei de Contractes de Coureu i d'ell va fer ús la mà que teixia la xarxa. Però, simplement com a reactiu. La ponzonya nazi havia estat injectada en tals proporcions que estimulada pels grans terratinents, financers, «jerarcas» de l'exèrcit, alts dignataris de l'església, als elements convenients i convinguts, va fer possible formar la «isidrada» i traslladar-la a Madrid amb plany de verge ofesa que fugia de Catalunya on el Govern de la Generalitat i els pagesos volien violar-la i seqüestrar-la, per lliurar-se a mans de Lerroux el qual li oferia generosa protecció.

La classe obrera de Madrid, amb la seva fina percepció va comprendre tota l'amplitut i profunditat del fet. D'entremig del tuf agro-pecuari del ramat encabritat que s'apropava, va descobrir la flaire feixista que portava i amb un exemple inolidable de solidaritat proletària i democràtica va disposar-se a negar-li el pa i la sal, els elements de descans i els de transport per aquest bestiar durant la seva estada ofensiva a la capital de la República. En defensa de la Llei de Con-

tractes de Conreu? Evidentment, sí; però sobre tot en defensa de les institucions republicanes i catalanes; dels drets dels pobles hispànics a forjar el sistema de viure que millor els plagui; de la independència del país amenaçada, quina demostració palesa n'era inqüestionablement la «isidrada».

Aquest fet significava el desfermament de la reacció feixista contra Catalunya, punt vital de la República que havia escapat a les ungles dels que havien assaltat el poder per falsejar les millors essències del nostre règim democràtic. L'acabament d'aquest episodi tindria lloc el 6 d'Octubre del 1934.

Presència i acció del P. S. U. en el camp de Catalunya

L Es rodes de la història reemprenent el seu camí el febrer del 1936. Empenyudes, ara per una nova energia democràtica. Per una nova saba popular.

La classe obrera, alligada pel «bieni negre» i pels antecedents que el varen precedir, es trobà neguitosa per fer la seva unitat política. Es sent ja major d'edat, ha adquirit plena consciència de la seva responsabilitat davant del destí del nostre poble, vol trobar la forma de fer-hi front i s'esforça per trobar-la...

La classe obrera i la pagesia, enfront dels militars i falangistes sublevats, s'han adonat que llurs interessos de classe coincideixen de ple amb els interessos de Catalunya, de la República i de la independència del país; que la seva sort com a classe obrera no pot destriar-se de la seva sort de patriotes; que els enemics dels obrers i dels pagesos són alhora els enemics de la democràcia i de la nació. Un nou concepte del deure vers la pàtria sorgeix en les masses populars. El destí de la democràcia i de la nació està en les seves mans, car elles han esdevingut la democràcia i la nació mateixes.

Sota aquest signe i aquesta exigència històrica va néixer a la vida catalana el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Sota les seves banderes, que eren les de Catalunya i de la República reivindicades, va mobilitzar-se la gran lleva nacional per abatre el feixisme que havia profanat les nostres institucions.

La pagesia catalana tot seguit va veure en ell el Partit capaç de revivir les més glorioses tradicions de patriotisme dels catalans, el Partit Nacional de Catalunya, el Partit que Catalunya necessitava i volia per la nova hora que estava vivint.

Es per això que els pagesos de la Federació de Treballadors de la Terra i els de la Unió de Rabassaires s'incorporen als seus rengles. Saben que serà el Partit que els hi exigirà tot per a la guerra. Tanmateix, que aquest es l'únic camí que pot fer possible la satisfacció de llurs drets de pagesos, de catalans i de demòcrates conseqüents.

Es per això també que el gran estol de pagesos professionalment inorganitzats, amb els de la F. de T. de la T. i els de la U. de R. formen un bloc polític i patriòtic entorn del Partit a la immensa majoria de les viles i comarques de Catalunya. Perque el saben impermeable al derrotisme de la Falange sincronitzat per la provocació trotsquista i de la E.A.I. Perque veuen en els militants del Partit els que amb més fermesa planten cara a tot atropell contra la pagesia, a tot incantació improcedent, a tot intent de saqueig d'inconfessables finalitats. Per que veuen en el Partit el conseqüent i incansable propagador d'un ordre de guerra i que és capaç de construir-lo. Per que veuen en els seus dirigents i al front de tots, el seu Secretari General, Joan Comorera, els que disputen pam a pam el terreny a l'enemic els que arribat el moment, serem els darrers a sortir de Catalunya, sense, però, abandonar-la mai. Per que veuen en el P.S.U. de C. el Partit capdavanter de la reconquesta i de la pau constructiva de demà. Aquest era el seu Partit. Que hi fa que molts d'ells en fossin militants en el sentit material del mot. Fos com fos, aquell era el Partit per ells respectat, admirat i estimat.

Els pagesos endevinen l'acció i l'influència del Partit en tot quan els afavoreix. Saben que no es casual que el Govern de Catalunya aprovi d'un sol cop l'aplicació de la Llei de Contractes de Conreu que els pagesos, sense capgirar res, sense perjudicar cap dret alié, en forma ponderada, responsable, amb seny català, amb voluntat de col·laboració, havien ja establert. Ja tenen assegurada la rebaixa del preu d'arrendament; la percepció d'una part major de fruit; l'estabilitat a la terra que conreen; les possibilitats de posseir a títol propi les terres que des de molts anys venent conreant; les procedents d'incaptacions a feixistes condemnats o fugitius; el cobrament de les millores; etc.

Tot just havia començat la reforma agrària a Catalunya. Amb l'ajut i participació del Partit al Govern de la Generalitat, al Consell d'Agricultura, als Ajuntaments, als Sindicats Agrícoles Cooperatius i a les seves Federacions comarcals i nacional.

A Espanya sota la iniciativa del Partit Comunista, expressada en decrets del Ministeri d'Agricultura al front del qual s'hi trobava el camarada Vicens Uribe, estimat per tots els cam-

perols espanyols, els quals, recordant-lo, diuen d'ell que era el primer camperol d'Espanya.

Havia de prosseguir la reforma agrària i prosseguirà sota l'impuls del Partit, ajudat per tots els partits i patriotes de Catalunya i d'Espanya.

Es precis revisar a fons la funció social i nacional que compleix la gran propietat de la terra.

Posar a to amb els interessos de la pagesia i de la nació, les formes d'explotació de la gran propietat de la terra.

Garantitzar als pagesos a títol perpetu el dret a posseir i treballar la terra i junt amb aquesta garantia fornir la pagesia dels elements necessaris a l'explotació moderna de l'agricultura, de les seves rames complementàries, l'avicultura i la ramaderia; industrialitzant-les al màxim. Vetllar per una explotació correcta de la riquesa forestal que assegurí alhora la seva conservació i creixement.

Fomentar i ajudar el sistema de treball col·lectiu de la terra, respectant i defensant el dret dels pagesos a treballar-la pel sistema individual. Fomentar i ajudar el sistema cooperatiu del comerç agrícola, respectant i defensant el dret dels pagesos a vendre lliurement els productes del seu treball.

Posar al seu abast fertilizants químics i llavors sanes, garantia de bones collites, màquines simples i combinades per la collida i transformació de productes; crèdits barats i a llarg termini per noves plantacions, obres de rec, camins, per resistir sense acudir a la usura les males anyades conseqüència d'accidents atmosfèrics, plagues del camp o altres calamitats.

Tot això és realitzable dins d'una República democràtica. És, tantmateix, necessari per assegurar l'estabilitat i el caràcter progressiu de la República democràtica que amb la contribució de tots hem d'instaurar.

Son precises, però, dues condicions essencialment prèvies.

1.—Unitat pagesa i aliança indestructible de la pagesia amb la classe obrera per forjar el nucli medular de la resistència contra el franquisme i la reacció fins al seu anorreament.

2.—Manteniment de l'aliança obrera i pagesa, com a nervi vital de la reconstrucció nacional, vençuts que siguin el franquisme i la reacció.

Sense aliança obrera i pagesa no hi ha República Democràtica assegurada, no hi ha la reforma agrària ampliada i profunda a la que té dret la pagesia, la que necessita el país independent i sobirà.

Ha d'ésser clar per a tots això.

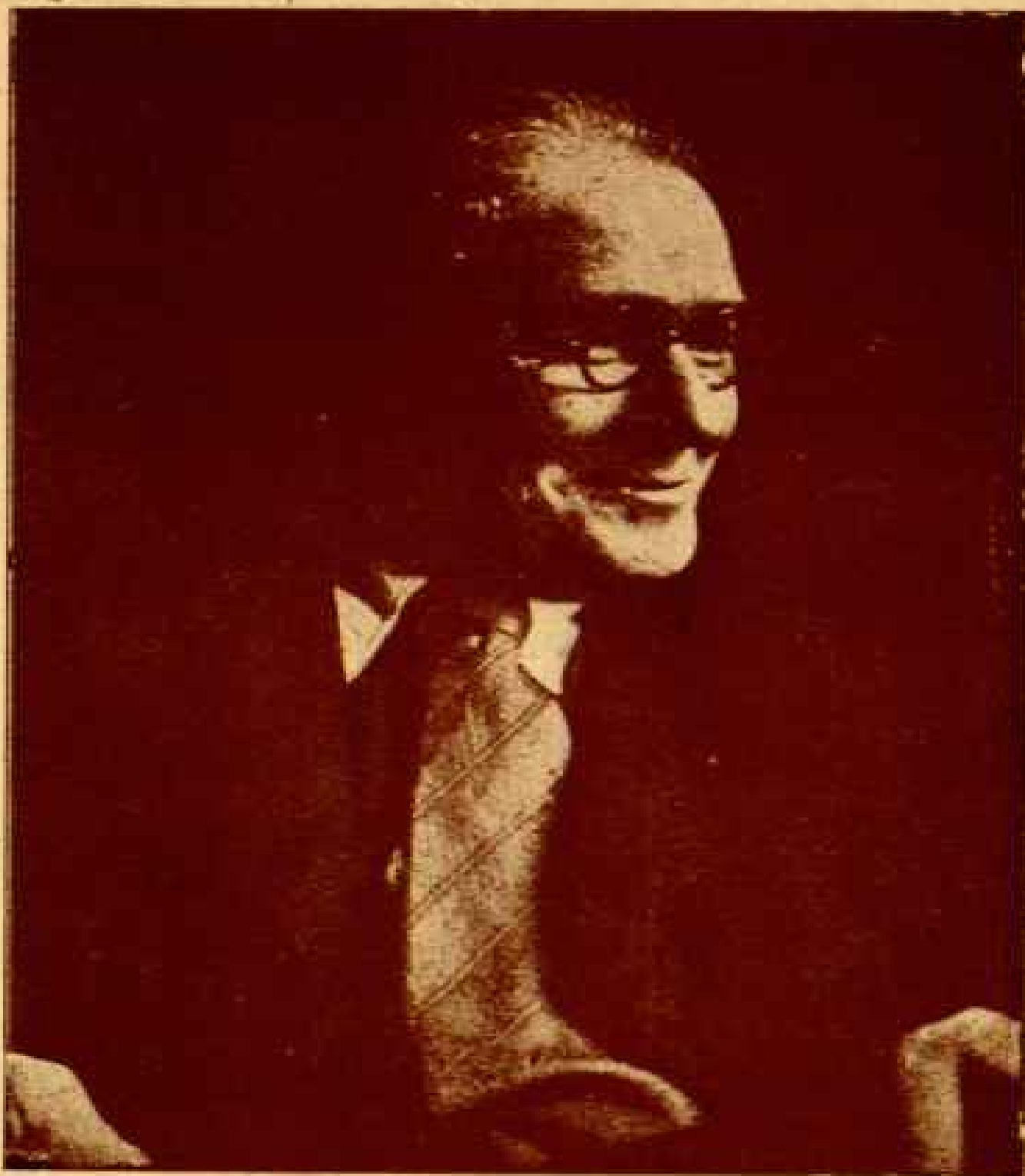
El P.S.U. de C. ha estat i segueix éssent l'artífex de l'aliança dels pagesos amb els obrers, com ho és de la unitat nacio-

nal, on sigui que es trobi un sol dels seus militants i fonamentalment a l'interior de Catalunya, on es forja pas a pas, segellant-se dia a dia amb la sang i el sacrifici dels millors fills del nostre poble, que sovint cauen sota les ungles carnívores de Falange.

El P.S.U. de C. avança per aquest camí segur de defensar així els interessos dels pagesos i dels obrers, de Catalunya i de la República. Segur que interpreta la voluntat i els sentiments més pregonos del poble català. Amb la mà de germà combatent oberta a tots els catalans, a tots els partits lleials a la democràcia i al poble per vèncer avui el feixisme i la reacció, per construir tots junts el demà de llibertat que volem i mereixem. Aquest és el P.S.U. de C. i l'esdevenidor que es proposa conquerir per Catalunya i els catalans fraternalment units amb tots els pobles hispànics.

Es, evidentment, el Partit de la classe obrera, però també el de la pagesia de Catalunya.

RAFAEL VIDIELLA, Secretari del P. S. U. de C.

AMADEU BERNADO

CONTRIBUCIO A LA HISTORIA
DEL PROLETARIAT HISPANIC

La primera vaga general d'Espanya

Barcelona, juliol del 1855.

IV

COM dèiem en el tercer article d'aquesta sèrie, aquell dimarts dia 3 de juliol fou pròdig en allocucions, crides i manifestos de tota mena. Tota aquella literatura anava destinada a convèncer els vaguistes dels perills als quals s'exposaven si seguien persistent en llur actitud. Dels treballadors, i només que dels treballadors, depenia, segons la divertida opinió dels progressistes, que les faccions carlines fossin derrotades i salvades, la pàtria, el progrés i la llibertat. Només aquells que veien atropellats els drets més elementals de l'home eren exhortats a fer els sacrificis més durs. Cap d'aquelles exhortacions no demostrava massa interès a convèncer els rics propietaris de fàbriques, els quals, amb llur explotació i llur desmesurat egoisme, eren els causants directes i els únics responsables del desordre que tant temien unes autoritats que actuaven d'acord amb els dirigents de la classe els interessos de la qual servien i tenien en custòdia.

L'explicable parcialitat de les autoritats i de la premsa, tota ella representant i portantveu dels diferents partits polítics en què es subdividia la burgesia catalana, no bastava, un cop trencades les

hostilitats, a tórcer la voluntat dels treballadors amb la falòrnia dels perills de l'absolutisme. Ningú no podia tenir més interès que els treballadors a què la llibertat fos un fet i que es conservessin totes les conquestes polítiques i socials per modestes que fossin les conquestes de la revolució del 1854. Per la llibertat i la democràcia de la qual es deien defensors els governaments i els periodistes progressistes havien vessat llur sang generosament centenars i milers de treballadors barcelonins. La revolució de juliol que tant carregava d'orgull els esparteristes, havia triomfat en gran part gràcies al concurs que l'havien prestat les masses treballadores que tan clarament eren escarnides i defraudades pel progressisme encimbellat al Poder.

Fent veure que no es recordava d'unes coses tan certes i sagrades, el governador civil, senyor Franquet, es va creure obligat a adreçar uns mots als que per eufemisme anomenava els seus conciudadans. A primeres hores de la tarda d'aquell dimarts, el senyor Franquet feia pública una proclama en la qual deia :

«Gobierno de la provincia de Barcelona.

Conciudadanos :

Ayer, como autoridad al frente de vuestro Cuerpo municipal, os dirigí mi palabra, lamentando las causas que estaban perturbando vuestro reposo, y asegurándoos que por parte de vuestras autoridades y corporaciones nada se perdonaría para restablecer la calma y la confianza. Doy las gracias a vuestra benèmerita Milicia por haber al primer llamamiento acudido presurosa a llenar su elevada misión : pero deploro al mismo tiempo que, a pesar de las aclaraciones y seguridades dadas por S. E. el capitán general en su alocución y de las patrióticas excitaciones de vuestro Ayuntamiento, continúe hoy en mucha parte el trabajo en suspenso.

Yo os excito de nuevo, laboriosos y sensatos obreros, a que viváis alerta contra los hombres criminales y liberticidas, que confundiendo entre vosotros, manchan y envilecen vuestra causa con horribles atentados como los cometidos en Igualada con una familia entera i las perpetrados en Sans donde con un noble y digno patriota, perdió nuestra industria uno de sus más probados e inteligentes defensores. Se pretende aniquilarla; se pretende hundir la libertad y destruir el hermoso porvenir de la patria.

Si vuestros enemigos consiguen arrancaros del terreno legal de la libre convención, será gbiarnos con vuestro mismo triunfo, siendo vuestro oprobio, vuestra muerte. Volved, pues, al trabajo, y desde el pacíficamente procurad la conciliación de vuestras diferencias.

A vuestro lado entonces las autoridades y los hombres de razón serán celosos medianeros que contribuyan a armonizar vuestros intereses y los del fabricante para salvar la industria. Oid y aceptad el consejo de la autoridad amiga que ha tantos meses se

halla consagrada a fomentar el bienestar de este país, manteniéndolos en posesión del orden ! Av de vosotros y de vuestros hijos, y de vuestra patria, y de la libertad, sino rechazáis de vuestro seno a esos pocos enmascarados que os agitan, y no marcháis por el ancho camino de la legalidad !

Habitantes de Barcelona y de la provincia, los que alentáis instintos generosos, los que os preciáis de leales españoles, concurrir todos en auxilio de vuestras autoridades, Ejército y Milicia para la conservación del sosiego público empeñando vuestros patrióticos esfuerzos para que cese esta inquietud desgarradora.

Y si olvidando sus deberes y profanando el santo nombre de libertad hubiese todavía quien promoviese nuevos conflictos e imposibilitare al invicto duque de la Victoria el llevar a cabo su gloriosa tarea de regeneración política, caiga sobre él vuestra maldición y el rigor de las leyes, porque con razón será acusado de liberticida y destructor de vuestra industria y clases productora y obrera.

Barcelona, 3 de julio de 1855. — Cirilo Franquet. »

Com era costum d'ençà que el conflicte havia esclatat, les crides i bans de les autoritats es feien per partida doble, per la qual cosa a la proclama del senyor Franquet, governador civil de la provincia, en va seguir una altra del senyor Franquet, president de la Diputació provincial. La segona era molt més ensucrada que la primera : deia carronereries com aquestes :

« A los honrados obreros de esta provincia.

Conciudadanos :

Vuestra Diputación lamenta con vosotros el inesperado conflicto que os mantiene lejos de esos talleres, orgullo de Cataluña y alimento de vuestras familias. Situación tan violenta no puede durar, porque mata la producción industrial, aviva las criminales esperanzas de los enemigos del actual orden de cosas, es el momento de una continua alarma, y da ocasión a escenas horribles que vosotros, a fuer de leales y honrados, sois los primeros en condenar altamente.

Venid, pues; acercaros con confianza a la primera autoridad popular de la provincia; ella os abre sus brazos paternales para recibir benignamente vuestras quejas y mejorar vuestra suerte. Ella sí (os la promete y podéis creer en su sinceridad), ella se encarga de defender vuestras pretensiones en todo lo que sea compatible

con la justícia, y de constituirse intérprete fiel de las mismas ante los poderes constitucionales del Estado.

Escuchad la voz amiga de vuestra Diputación, desechando perfidas instigaciones, y no está lejano el día en que terminadas para siempre tan deplorables discordias, os cabrá la gloria de haber devuelto la paz y el bienestar a nuestro desventurado país.

Barcelona, 3 de julio de 1855. — El gobernador civil presidente, Cirilo Franquet. Los diputados, Mariano Borrell. — Manuel Gabanellas. — Manuel Torrent y Ramalló. — José Oriol Mauri. — José Ricart. — Juan Ballesté. — Teodoro Creus y Corominas. — Por acuerdo de la Exma. — Diputación provincial, Mariano Vidal y Merli, secretario. »

UNA TARDA HISTORICA

HAVENT dinat hom va començar a notar per les Rambles una aflluència extraordinària de vaguistes. Homes, dones i marrecs acudien en gran nombre a la via principal de la ciutat. Els grups venien de tots els barris obrers de la capital i llurs converses eren molt animades i tots posaven una gran passió a comentar els bans i les crides oficials que els convidaven a capitular sense condicions honoroses per als treballadors.

A mesura que passaven les hores, els grups es feien més espessos, amb la qual cosa les Rambles, de Canaletes al Pla de la Boqueria i fins i tot al Pla de les Comèdies o al peu de la Muralla de Mar, pot dir-se que tota la ciutat obrera era allà. Va contribuir-hi, encara més, l'arribada de grans contingents de treballadors procedents dels pobles dels voltants de Barcelona, els quals van trobar fàcil l'entrada de la ciutat gràcies a les ja enderrocades muralles de la part nord de la capital. Aquells grups venien de Gràcia, de Sant Martí i Sant Andreu, de Sans, d'Hospitalet. Després en van arribar de molt més lluny : de Badalona, de Granollers, de Mataró, de Vilanova, de n'ingà no sabia d'on. Aquell exèrcit de caminants, puix que venien a peu, feia llur entrada a Barcelona mort de set i brut de pols, amb els peus llagats i el ciatell torrat pel sol del nostre mes de juliol. Barcelona constituïa per a aquella multitud una nova terra de promissió i l'esperança que arribaven a la fi de llargues anyades de patir.

Una tal invasió de forasters o d'estrangers — així els qualificaven els enemics de la classe treballadora, — emplenà d'horror l'esglaiada burgesia barcelonina. Les cares dels caminants de la marxa aquella feien molta més por als burgesos que no pas les dels vaguistes urbans. Les angoixoses preguntes de : « què volen aquests forasters ? » o les de : « què venen a fer aquests morts de gana ? » corrien de boca en boca entre els que es deien esclaus de l'ordre social.

Tothom va saber aviat allò que venien a fer uns tals hostes. Sobretot aquells que ho volien saber de veres. Aquells pelegrins tan singulars arribaven a Barcelona guiats per l'afany d'expressar llur solidaritat i simpatia als vaguistes de la capital, llur íntim sentiment pel proletariat de Barcelona, la ciutat mare del primer aixecament del Quart Estat espanyol com a força social autònoma i particular en la vida política i econòmica del nostre país. El fi instint que caracteritza l'eternament escarnida massa popular va posar en marxa la multitud que el 3 de juliol del 1855 envai Barcelona, per tal com endevinava que alguna cosa nova s'havia produït en la vida política espanyola. Atreta per l'originalitat i per la sensació que quelcom de transcendental era debatut dintre de les muralles de Barcelona, tot el poble productor de la província va mobilitzar-se per si els vaguistes barcelonins necessitaven el seu ajut.

La significació i el tresor moral d'aquelles ambaixades prioritàries foren estimades en llur exacte valor pels treballadors de Barcelona, de la mateixa manera que ho foren, d'acord amb llur interès de classe, per tots els sectors de la burgesia catalana, fossin moderats, liberals o progressistes. El proletariat català marxava per primera vegada sol i deixava d'ésser el patge d'armes de la fracció radical de la burgesia. Que temps després el proletariat fos víctima altre cop de l'engany dels santons de la política dels partits burgesos no treu pas importància, — ans el contrari la hi dona més àmplia — a l'esdeveniment històric de l'estiu del 1855 a Barcelona. Allò que va constituir la mèdulla d'aquell moviment és molt més important de tenir-se en compte que tot el que han deixat escrit governants i vaguistes.

A les set d'aquella tarda memorable, milers i milers de treballadors, de la ciutat i forasters, es van congregar al peu de les runes dels glacis del vell Portal de l'Àngel per a escoltar la veu dels oradors més autoritzats de les organitzacions obreres. Tres foren els oradors que amb paraules càlides van dir a tothom que volia escoltar-los quins eren els desigs i la voluntat dels vaguistes, quina era la ferma decisió de no tornar a la feina mentre no fossin reconeguts els drets legítims de la classe obrera a organitzar-se, tot plegat clarament exposat en els manifestos repartits d'ençà que havia començat la vaga general.

En el manifest del dia 3, repartit entre els assistents a aquell miting a l'aire lliure, hom observa la reivindicació d'un dret tan comprensiblement reclamat com explicablement negat. Els treballadors demanaven participar a l'armament popular contra l'absolutisme. Els treballadors volien armar-se per tal de veure, amb la defensa del règim liberal, assegurada una garantia de llur defensa com a treballadors, a la qual cosa els Poders Públics no consentien, esverats com estaven davant l'increment de l'esperit d'associació del proletariat.

En el manifest en qüestió figuraven, per fi, expressions d'adhesió a Espartero, les quals, si bé avui semblen xocants, en aquella època eren necessàries per tal de no veure's criminalment confosos amb els rebels carlins.

Heus aci la còpia del manifest del 3 de juliol :

« Muchísimos son los fabricantes del Principado, que alentados por los últimos bandos del capitán general, y despreciando anteriores convenios han despedido a sus trabajadores, enviándoles a pedir limosna.

El guante arrojado por los amos quieren recogerlo de una vez los trabajadores, y por lo mismo pacíficamente dejarán las cuadras y talleres hasta que se les haga completa justicia, dando de esta manera una prueba del espíritu de fraternidad que les anima. Desgraciado del que se entrometa con la clase obrera para dar vivas a los carlistas, quemar fábricas y arruinar familias, porque en sus mismas manos purgará con la velocidad del rayo las consecuencias de su imprudencia y maldad.

A los trabajadores no les sugieren otros fines que la libre asociación, para impedir que, como ha sucedido, se apodere la autoridad de los caudales que tenían para socorrerse mutuamente. Quieren también fijar de un modo estable las horas de trabajo, y que se constituya un jurado de amos y obreros que arreglen buenamente las discordias que entre ellos se susciten; y desean, por fin, que se les considere como ciudadanos españoles para ser admitidos en las filas de la Milicia Nacional, de la que se les excluye ahora de una manera absoluta.

El estado excepcional del Principado autoriza al capitán general para atender las justas peticiones de los trabadores, interin las Cortes o el Gobierno de la nación arreglan de una manera estable el porvenir de amos y operarios. A la autoridad, pues, de su S. E. se dirigen los trabajadores, esperando verse ayudados en tan justa demanda por el Ayuntamiento constituido de esta ciudad y por la benémrita Milicia Nacional de todo el Principado, que no puede ver en los obreros más que hermanos suyos, decididos como ella misma a sacrificarse mil veces por el Suque de la Victoria, por la libertad, y para que sea una verdad la revolución de julio. »

Un cop acabat el miting, es va organitzar una manifestació imponent, la qual, als crits de «Viva Espartero!», «Viva la asociación! » i « Pan y trabajo ! » i omplint la Rembla de gom a gom va pujar carrer de Ferran amunt amb la intenció d'arribar a Casa de la Ciutat. La plaça de la Constitució, igual que els carrers que hi desemboquen, havien estat presos militarment des de les cinc de la tarda. Per tot arreu no es veien més que milicians que havien acudit cridats al toc de generala. Un esquadró d'hússars ocupava la plaça de l'Ajuntament i ningú no podia acostar-s'hi per res. La por dominava totes les esferes oficials i tots els sectors de la burgesia barcelonina.

D'aquella riuada humana es va destacar una comissió que va sol·licitar de parlar amb l'alcalde per tal de demanar-li que fos tornada la bandera que els vaguistes havien plantat damunt de la barricada de la plaça Pedró, la qual havia estat retirada la nit abans per uns guàrdes municipals i disposi-

tada a Casa de la Ciutat. Una tal pretenció va provocar una forta discussió entre vaguistes i regidors. L'Ajuntament es resistia a lliurar una bandera que era considerada com un signe de sedició i l'estendard de la revolució social. Els obrers reclamaven llur bandera cada cop amb més energia i en felen una qüestió d'honor. Veient que la cosa prenia mala espina, els alcades constitucionals van deixar que el comandant dels sapadors de la Milícia, senyor Torrents, lliurés l'estendard al senyor Coello, cap de la guàrdia municipal, el qual, al seu torn, el va posar en mans dels vaguistes, — en mig dels crits d'enorme alegria de la multitud, — tot dient-los en castellà : « El Ayuntamiento creyendo que en esta bandera habia un lema sedicioso, me mandò que la recogiera y la presentara. Examinada ésta y viendo que no habia nada contrario a la libertad, os la devuelvo. Viva el Duque ! Viva la libertad ! ».

La bandera roja fou passejada en triomf i sota l'escorta de l'esquadra de gastadors dels bombers de la Milícia, la banda de música dels quals no cessava de tocar l'himne de Riego i altres marxes patriòtiques de circumstàncies. Carrer de Ferran avall, tota aquella gernació va arribar al Pla de la Boqueria i es va escampar després pels carrers de l'Hospital, Carme, Sant Pau i les Rambles, presa d'un entusiasme indescriptible i crits de victòria que ofegaven les veus de les trompetes i els ra-ta-plams dels tambors. Els visques a les reivindicacions de la classe obrera es confonien amb els visques a Espartero i a la revolució de juliol. Allò que unes hores abans feia presagiar una tragèdia acabava en mig d'un grandíolós alegroï que prova la candidesa, la ingenuïtat i l'infantilisme que dominaven, en molts aspectes, les masses treballadores tan grosserament calumniades abans i després del conflicte que provocà la vaga general.

Era ben fosc quan els darrers manifestants van dissoldre's per a anar a buscar un recó on passar la nit després de les fatigues d'una diada tan plena d'emocions i de rodar d'un cantó a l'altre. Les portes i els arbres de la Rambla van servir de llit a una gran part d'aquell exèrcit de ciutadans que amb la brusa proletària havia fet la seva històrica entrada a Barcelona per a solidaritzar-se amb els seus germans de la capital i augmentar el pànic de les classes riques catalanes.

La vaga, però, no era acabada i en el proper article veuren que prou li'n faltava.

Per aquest camí, pel que és i representa Catalunya en el conjunt dels pobles d'Espanya, el P. S. U. és una gran conquesta de la classe obrera i dels pobles hispànics. Mai no agraïrem prou al Partit Comunista d'Espanya, a Josep DIAZ i a Dolores IBARRURI, els seus caps volguts; al seu Burò Politic i al seu Comitè Central, el valuós ajut que ens prestaren per formar el nostre Partit, la conseqüent i empenyada ajuda que ens han presat i ens presten en el camí de fer del nostre Partit, el més nombros, fort i influent Partit català, el Partit de la victòria nacional, republicana i democràtica, victòria que obrirà per a Catalunya, i per a tots els pobles hispànics, brillants perspectives de progrés, grandor i benestar vers el socialisme, en el qual Catalunya veurà satisfetes plenament les seves reivindicacions nacionals i socials tan pregonament sentides.

Wenceslau COLOMER
Secretari del P. S. U. de C.

L'impuls de la democràcia en els països d'Europa Oriental

I

CERTS nuclis estrangers menen aquests darrers temps una campanya sistemàtica força orquestrada contra els règims polítics establerts en els països alliberats de l'Est i Sud-Est d'Europa. Hom pretén que l'ordre instaurat pels pobles d'aquests països després de llur alliberació per l'Exèrcit Roig no correspon a les exigències de la veritable democràcia; i les crítiques més agressives arriben fins a afirmar que aquests règims són «totalitaris» i «policiacs», manifestant que si subsisteixen en aquests països és per la voluntat de la Unió Soviètica. Acaben traient la conclusió que la col·laboració és impossible entre les potències de la coalició antihitleriana i àdhuc que un conflicte és inevitable entre els aliats d'ahir.

No hi ha res de sorprenent en el fet que aquesta campanya sigui particularment intensa en els països anglo-saxons. Car en aquests països una tradició secular de dominació sobre les nacions dites endarrerides ha donat als medis governamentals el costum de creure que llur propi règim era el més perfecte i de menystenir les formes de la vida política i econòmica dels altres pobles.

Avui, a l'endemà de la segona guerra mundial, la humanitat i particularment els pobles d'Europa i d'Àsia, han entrat en un període de grans canvis. Però, això no impedeix als medis dominants d'Amèrica i Anglaterra de mantenir les idees d'un passat caducat, d'un passat ben llunyà algunes vegades. Això es degut al fet que aquest, medis estimen el passat molt més que el present i que tot construint uns plans d'hegemonia mundial no deixen de sentir certa inquietud per a l'esdevenidor. Buscant la manera de retardar tot el possible la marxa de la història vers el progrés fan molt de soroll a propòsit de la democràcia. Es per això que s'esforcen per denigrar el punt de vista i les aspiracions de la Unió Soviètica. Però, és suficient analitzar aquest problema col·locant-se sobre el terreny dels fets, de la lògica i del bon sentit perquè resulti seguidament, amb tota claretat el veritable objectiu afalagador de la democràcia.

II

DIFERENTS països de l'Est i del Sud-Est d'Europa es troben actualment entre dos camins. Abans de la guerra estaven dominats per elements ambiciosos de vista curta corromputs fins a les arrels, que formaven part de les capes paràsites i que guanyaven tots els rècords en la mala direcció de l'Estat. En llurs països, aquests Governs encarnaven la reacció més negra en el terreny polític, econòmic i social. Llur política exterior es limitava a seguir servilment les ordres de les forces imperialistes estrangeres. Aquests Governs, àdhuc aquells que durant la guerra sostingueren els aliats, havien tingut abans de la guerra relacions més actives amb l'Alemanya que amb les potències antihitlerianes. Durant l'interval de les dues guerres mundials les masses populars dels països de l'Est i del Sud-Est d'Europa varen apurar fins a la darrera gota la copa de la misèria, de la fam i de l'opressió. Estaven reduïts a una existència de pàries i a la ignorància més absoluta. Odiaven el règim que els oprimia i de vegades manifestaven llurs sentiments a través de moviments que eren reprimits salvatgement.

Va arribar l'any 1939. Fou el començament de la segona guerra mundial. Un a un, tots aquests països han estat arrastrats a aquest torbellí de foc. Han sofert cruelment les conseqüències de la guerra. No tots s'han trobat en el mateix costat de front. Els uns han seguit els aliats, els altres han marxat amb els feixistes. Però en tots aquests països, fossin al costat de l'una o altra de les coalicions, hem vist produir-se un sol i mateix fet: per tot arreu, els medis governamentals que tenien el poder a la vetlla de la guerra han fracassat rotundament durant aquesta, i junt amb ells llurs règims poderts. Quan el front alemany de l'Est va ensorrar-se sota els cops de l'Exèrcit Roig, quan els pobles del Sud i del Sud-Est d'Europa obtingueren per fi la llibertat, es va posar davant d'ells aquesta qüestió de primera importància: Quin camí seguir? Quin règim crear?

Està ben comprès, que no podia ésser qüestió de retornar al passat. Però si el passat havia estat definitivament llançat als records de la història, en què consistia el règim nou que havia de substituir a l'antic?

III

ELS medis governamentals dels països anglo-saxons esperaven amb seguretat que els pobles de l'Est i del Sud-Est d'Europa vinguessin a demanar-los llur parer i assistència. Els preparaven a jugar el paper de protector potent cridats a organitzar en aquests països pobres i endarrerits, un règim semblant al que havia existit en aquells països. Es a dir, es comptava a Londres i a Washington,

mantenir al cap d'aquests pobles el poder d'un grup de paràsits com el que havia governat fins aquella data, disposats a blanquejar-los un xic per presentar-los amb un color més o menys democràtic. Però, els esdeveniments han pres un curs diferent.

Els pobles que han passat per la dura prova de la segona guerra mundial han après moltes coses. Particularment han après a mirar amb un ull crític els medis governamentals de l'Occident, i la prudència política que «ells» predicaven. Aquests pobles han arribat a la conclusió que, com un arbre, la democràcia ha d'ésser jutjada pels seus fruits. I en el moment que els profetes anglo-saxons han invitat els pobles de l'Est i del Sud-Est d'Europa que seguissin després de la guerra els camins «planers preparats per la democràcia occidental», aquests pobles han reflexionat a diferents fets ben coneguts i molt suggestius.

Heus ací l'exemple de França. Abans de la guerra, aquest país tenia a l'Occident i principalment als Estats Units i a Anglaterra, la reputació d'una «petita democràcia model». Però, la guerra ha posat al descobert el veritable contingut d'aquesta «democràcia».

Mirem la mateixa Anglaterra i els Estats Units els quals, amb la Unió Soviètica, han dirigit la coalició antihitleriana que ha liquidat Alemanya.

La forma de democràcia que existeix en aquests països anglo-saxons, és el resultat de la evolució històrica d'aquests països i, contràriament als enganyos estúpids escampats pels reaccionaris, ningú no pensa a imposar-los des de fora les bones coses d'una altra forma de democràcia. Hom no caldria que es parés a analitzar els punts forts o debils de la democràcia anglo-saxona, si no s'assagés de proclamar que la democràcia conservadora és l'única fórmula legítima de la democràcia. Però, quan es preten que els pobles dels països alliberats d'Europa han de seguir docilment els consells i mètodes de Londres i Washington, aquests pobles no poden evitar de constatar un gran nombre de fets que no justifiquen de cap manera llurs pretensions exagerades.

Aquests pobles es demanen perquè, a Anglaterra, centre d'un riquíssim imperi de 500 milions d'habitants, prop de la meitat de la població manté un nivell de vida molt inferior al mínim desitjable per viure.

Per què, dins els parcs públics de Londres, hom veu durant l'estiu, un nombre tan gran de ciutadans sense treball, dormint per no disposar d'estatges?

Perquè l'atur forçós sols ha desaparegut a Anglaterra en el moment que les necessitats de la darrera guerra sagnant han imposat una mobilització total de la població, i per què, avui, que la guerra ha acabat, l'espectre de l'atur forçós amenaça de nou el proletariat britànic?

Per què, en el conjunt de l'immens imperi britànic, algunes centenes de milions d'indigents de color, reduïts al semi-esclavatge, han de pagar la vida luxosa de la classe dominant de la metròpoli, realitzant un treball que els fa suar sang i aigua?

Per què la famosa llibertat de premsa de la qual estímen vanagloriar-se tant els anglesos, ha degenerat en llibertat d'acció per una mitja dotzena de reis absoluts del periodisme?

Per què els dirigents de la política britànica, conservadors o treballistes, han ajudat i ajuden Franco, el despreciable fillol de Hitler i de Mussolini, el qual s'aguanta damunt el seu pedestal trontollant gràcies a aquesta ajuda ?

Per què els dirigents de la política anglesa, conservadors o treballistes, han sostingut i sostenen a Grècia les forces més reaccionàries ?

Per què a Indonèsia, des de molts mesos, les tropes angleses estan combatent el moviment d'alliberació nacional, intentant que el país esdevingui de nou una colònia holandesa ?

Per què a Alemanya, les autoritats angleses intenten deixar a Alemanya important recursos de guerra ? I per què es mostren tan indiferents i superficials davant el problema de desnazificar Alemanya segons s'havien compromès ?

Per què tots els elements conservadors i reaccionaris d'Europa alliberada senten una gran simpatia per Londres com veient-hi un gran punt d'apoi ?

Seria molt fàcil de multiplicar aquestes preguntes, però, les que hem enumerat ens semblen suficients.

I els Estats Units ? Quan els pobles de l'Est i del Sud-Est d'Europa miren la gran república transatlàntica, no poden deixar-se, allí encara, de plantejar-se nombroses qüestions que els deixen perplexos.

Per què en efecte, en aquest país el més ric del món, hi han constantment alguns milions d'obriers sense feina i, durant els anys de crisi una part molt important de la població es troba privada de treball ?

Per què, a menyspreu de les estipulacions de la llei democràtica, els negres són pràcticament l'objecte d'una acerba discriminació als Estats Units, comprenent-hi la bàrbara llei de Lynch ?

Per què les autoritats dels Estats Units són impotents per suprimir el gangsterisme ?

Per què a Washington, a l'exemple de Londres, es mostren tan indulgents amb el règim de Franco ?

Per què a Xina, els Estats Units han seguit i segueixen una línia de conducta encaminada a sostenir a tot preu els elements conservadors contra les forces populars progressives ?

Per què avui, després de la debacle d'Alemanya i del Japó, els Estats Units van per apoderar-se de totes les bases navals i aèries de tots els recons del món ?

Contra qui, volen ésser utilitzades aquestes bases ?

Per què els Estats Units no han jutjat possible donar a conèixer el secret de la bomba atòmica als altres països pacífics ?

En aquest cas també, els « perquè » podrien ésser fàcilment multiplicats, però, no es segurament necessari.

Aquests són alguns dels aspectes de la democràcia occidental i, en primer lloc, anglo-saxona, adhuc a hom la considera la millor i la més luxosa. I en aquest cas, què cal comprendre per una edició a bon preu de la mateixa democràcia ?... És veritat que els profetes polítics de Londres i de Washington prometen que, poc a poc, gradualment, dins de dos cents anys, per exemple, totes les plagues de la democràcia occidental desapareixeran i que a partir d'aquell moment es viurà tan bé. Però, és evident que les promeses d'aquests

gènere no poden seduir molt els pobles dels països renaiçents de l'Est i del Sud-Est d'Europa. Cal estranyar-nos si aquests pobles han resolt de trobar el camí més curt i més directe per arribar a una democràcia realment d'acord amb els interessos de les masses populars i susceptible de servir, encara que no sigui més que els més urgents d'aquests interessos, des d'ara, tots els éssers d'aquesta generació ?

IV

QUIN és doncs el camí adoptat pels pobles de l'Est i del Sud-Est d'Europa ?

Els han decidit de crear una democràcia progressiva. No és de cap manera el « comunisme » ni la « sovetització », malgrat el que diuen els profetes anglo-saxons. La democràcia que ha nascut i que es fortifica a l'Est i al Sud-Est d'Europa és una conseqüència natural de la situació i de les tradicions d'aquests països, de la situació que s'ha format ucl durant i després de la segona guerra mundial. El desenvolupament d'aquesta democràcia es fa en m'g de moltes dificultats econòmiques i polítiques. Encara hi ha allà moltes coses que no estan ben acabades. Es probable que moltes coses hauran d'ésser més d'una vegada revsades i arreglades. Però, des d'avui aquesta democràcia comença a dibuixar-se en les seves grans línies. Quin és el seu fons ?

Des del punt de vista polític, consisteix essencialment que, amb la supremàcia de les forces democràtiques de l'Estat — sufragi universal per als homes i per a les dones, govern responsable davant el parlament, règim republicà, etc. — el govern del país es basa sobre el principi d'un bloc de tots els partits democràtics i antileixistes. Hom coneix que això és així a Polònia, a Romania, a Iugoslàvia, a Bulgària, a Txecoslovàquia i a Hongria.

El principi del bloc de tots els partits democràtics seguit en aquests països no és un fet que no tingui precedents. Hom pot trobar-se'n d'exemples en el passat i precisament en els països d'Occident. Considerem que és suficient recordar el Front Popular a França, el 1936.

Des del punt de vista econòmic (i els pobles saben molt bé avui que cap democràcia política real no pot existir sense una base econòmica adequada), el que constitueix el fons d'aquesta democràcia progressiva és que ella suprimeix la classe de grans propietaris latifundistes i entrega la terra als camperols a títol de propietat privada; ella concentra a les mans de l'Estat les rendes de comandament econòmic (banques, grans indústries, ferrocarrils, etc.) i aporta alguns elements de planificació en el conjunt de la vida econòmica del país.

El conjunt d'aquests elements polítics i econòmics constitueix la base de la democràcia progressiva que contràriament a la democràcia occidental, pren el poder de les « dues centes famílies » i el posa realment sota el control del poble.

Hi ha una diferència entre la democràcia com la que s'orga-

nitza avui en els països de l'Est i del Sud-Est d'Europa, i, per exemple, el Front Popular del 1936 a França?

Si. La gran diferència, és que en aquests països, els blocs dels partits democràtics són molt més sòlids, actius i resòlts que l'ampla coalició que, ara fa deu anys, havia arribat al poder a França. Això s'explica per moltes causes: els pobles han fet uns grans progressos, s'han trempat a l'escola dura de la guerra; els mestres d'abans han perdut llurs posicions econòmiques dirigents; les velles classes dominants han estat desbancades, mentre que les masses treballadores han pres consciència de llur força.

La Unió Soviètica ha alliberat tots aquests països de la dominació hitleriana. El govern soviètic els acorda tot l'ajut econòmic que tenen necessitat des de l'acabament de les hostilitats, tot respectant sense cap mena de reserves, llur completa independència. L'amistat i la simpatia del poble soviètic reforça llur moral. Però, això no esclou de cap manera l'existència de lligams entre aquests països i l'Occident. Al contrari, totes les condicions existeixen pel manteniment de bones relacions entre aquests països d'una part, i els Estats Units i l'Anglaterra per un altra. Però, cal per això el respecte absolut de la independència dels pobles alliberats de l'Est i del Sud-Est d'Europa; cal deixar-los seguir el camí de desenvolupament que ells han escollit. Cal que Washington i Londres renunciïn a tota tentativa d'imposar-los llur voluntat.

Aquest és el camí seguit per aquests països després de la guerra. Cal dir que un fet molt important ha accelerat aquesta determinació.

El problema més important i el més urgent dels nostres dies consisteix a extirpar les arrels del feixisme, i no solament a Alemanya i al Japó. És actualment la pedra de toc de qualsevol règim democràtic; doncs és d'això que depèn en quina mesura serà possible assegurar la pau i de prevenir una nova agressió, una nova guerra durant un període més o menys durable. I què és el que passa? Els pobles veuen el que es fa en aquest ordre de coses en els països on el destí de les nacions és controlat per Londres i per Washington, a Espanya i a Portugal, a Itàlia i a Grècia, a les zones occidentals d'Alemanya, al Japó i a alguns altres països. Veuen, per altra part, el que es fa en aquest domini on els destins de les nacions es troben a les mans de la democràcia progressiva. Les comparacions s'imposen, i els pobles, principalment les grans masses de treballadors, en treuen conclusions pràctiques. La democràcia es desenvolupa, i pren força.

Aquesta és la marxa incanviable de la història.

V

I OM compren que aquesta línia de desenvolupament sigui poc agradable a alguns mitjans estrangers influents. D'aquí llurs clamors sobre l'absència d'una « veritable democràcia » en els països de l'Est i del Sud-Est d'Europa que renaixen de llurs cendres.

Hom crida a la « mà de Moscou ». De l'arsenal antisoviètic del temps de la intervenció hom treu els vells maniquins, hom els repren d'urgència i els posen als estatges polítics de Londres i de Washington, com una novetat.

Però, ja no som al 1920, hom és al 1945. El món no és més el que era fa un quart de segle. Els pobles s'han fet grans. Ells no volen contentar-se amb una democràcia il·lusòria, de pura forma, ells volen la democràcia en acció. Responent als sermons dels profetes anglo-saxons, hom els demana irònicament : la veritable democràcia es redueix a basar el govern d'un país sobre una espècie de balanci polític ? I que els homes polítics que es fan una violenta concurrència durant les eleccions reclamant-se, el dia següent de l'escrutini, d'un « esperit de continuïtat » significant simplement la negació a complir les promeses fetes als electors ?

El procés de desenvolupament i de reforçament d'una democràcia progressiva és el fet característic de la vida política d'Europa de després de la guerra; es un fenomen regular de l'evolució històrica i res no el pot deturar ni retardar durant molt de temps. Nosaltres creiem que els reaccionaris d'Anglaterra i dels Estats Units s'en donen compte. Si malgrat tot, ells fan molt de soroll en relació al « totalitarisme » a Europa oriental, totalitarisme que ells han inventat, si ells busquen posar bastons sota les rodes quan es tracta de la reconstrucció de Polònia, de Romania, de Bulgària i d'alguns altres països, això vol dir simplement :

Primerament, els reaccionaris dels països anglo-saxons busquen entorpir la instauració a Europa de règims veritablement democràtics. Ells tenen por que el contagi no guanyi a altres pobles més aprop de « llur missió », per exemple en el si de l'imperi britànic o en alguns Estats d'Amèrica llatina. I és per això que aquests reaccionaris manifesten tot d'un cop un tan gran interès per l'organització interior de Polònia, de Romania, de Bulgària, etc. Heus ací perquè estan enrabiats al veure l'existència de blocs de partits democràtics dins d'aquests països; vet ací perquè els comben d'injúries. Si els partits democràtics estessin trencats i absorbits per les discòrdies interiors, els « herois » de la reacció d'avantguarda podrien molt més fàcilment arribar fins al poder.

Segonament, — i és pot ésser el motiu més important — els reaccionaris dels països anglo-saxons volenprofitar de l'ocasió (puix el mot de « democràcia » pot molt bé induir les masses en error) per llançar una gran campanya anti-soviètica per tal d'aportar l'escissió en el si de la gran coalició soviètico-anglo-americana la qual ha guanyat la guerra, però que ha tingut sempre la virtut d'exasperar els posseïdors de cofre forts dins els dos hemisferis.

Però, és ja hora d'acabar amb aquest joc poc digne i poc intel·ligent. Que els medis governamentals dels països anglo-saxons compreguin doncs una bona vegada que l'existència de la democràcia progressiva és inevitable a l'Est i al Sud-Est d'Europa. Com més aviat comprendran això, més fàcilment els pobles amants de llibertat organitzaran la cooperació de la post-guerra, sense la qual cosa, ni l'afiançament de la O. N. U., ni la instauració d'una pau sòlida i duradera no són possibles.

La defensa dels interessos vitals dels obrers, dels treballadors, dels empleats, dels tècnics, de tots els assalariats constitueix l'objectiu fonamental de les dues organitzacions sindicals. L'emancipació econòmica i social, la finalitat. Els problemes fonamentals de la U. G. T., son també els mateixos de la C. N. T. La lluita que menen una i altra no és discrepant ni oposada.

La conclusió correcta, doncs, és que l'existència de la U. G. T. i de la C. N. T. correspon a un passat històric, ja superat, i no a una realitat present.

Josep MOIX
Secretari del P. S. U. de C.

El Secretariat del C. C. del P. S. U. de C. s'adreça a tots els catalans

El P. S. U. de C. ha vingut lluitant, des de la constitució de l'actual Govern de la Generalitat, perquè aquest fos ampliat i es convertís en un veritable Govern de coalició nacional antifranquista catalana.

La nostra posició política està basada en que la lluita del nostre poble contra el franquisme és cada dia més aferrissada. D'això en són manifestacions paleses les nombroses vagues de la nostra combativa classe obrera, els fets de combat dels heroics guerrillers al camp i a la ciutat, les manifestacions de protesta de les nostres abnegades dones, dels estudiants, de la joventut en general i de totes les masses populars.

Aquestes lluites del nostre poble i dels altres pobles d'Espanya, en constant incrementació, fan la situació del règim franquista cada dia més precària. Aquestes lluites possibiliten l'anihilament del feixisme a Catalunya i a Espanya en un futur immediat, si els esforços de tots els patriotes són ben dirigits. Per a assegurar aquesta direcció i coordinació indispensable, el P.S.U. de C. ha propugnat i propugna per un Govern de coalició nacional antifranquista catalana que agrupi entorn seu tots els antifranquistes catalans i que, dins de la coalició antifranquista de tots els pobles hispànics, ens porti al triomf sobre el feixisme en un termini mínim de temps.

Ensems que la lluita augmenta i que la situació del franquisme es fa més crítica i difícil, es manifesta la possibilitat que cristallitzi alguna de les maniobres de claudicació davant el franquisme i la reacció. Maniobres totes elles inspirades pel propi franquisme i pels seus mantenidors, els capitosts de l'imperialisme i la reacció anglo-americana. Maniobres a les quals

són aïrets antifranquistes vacil·lants, i que de prosperar retardarien l'hora de l'alliberament del nostre poble.

Per a impedir una sortida antipopular i antidemocràtica el nostre Partit ha propugnat y propugna per un Govern de les característiques esmentades.

El Secretariat del C.C. del P.S.U. de C., assabentat de l'ampliació del Govern de la Generalitat, anunciada el 22 de juliol proppassat, per l'Honorable President de la Generalitat, senyor Iria, ampliació que no respon en absolut a les necessitats del nostre poble, es veu en l'obligació de fer constar que:

1 Dita ampliació ha estat portada a cap sense la presència al Consell del nostre secretari general i conseller del Govern de la Generalitat, camarada Comorera, absent per malaltia.

2 El Secretariat del C.C. del P.S.U. de C., assabentat amb anterioritat de la possibilitat d'una ampliació del Govern de la Generalitat, en la forma i caràcter en que ha estat efectuada, féu constar oportunament per escrit a l'Honorable President senyor Iria, la seva disconformitat.

3 El P.S.U. de C., segur d'interpretar els anhels i les necessitats del nostre poble, ha sostingut i sosté que el Govern de la Generalitat ha d'ésser un veritable Govern de coalició nacional antifranquista catalana, capaç de dirigir la lluita del nostre poble i portar-la, junt amb els altres pobles d'Espanya estretament agrupats entorn del Govern de la República, al triomf sobre el franquisme i impedir tota maniobra de claudicació, tota sortida antipopular i antidemocràtica.

4 Per tal que aquest Govern de la Generalitat pugui realitzar la seva tasca, unificadora d'esforços, dirigent de la lluita, es necessari que hi estiguin representats tots els sectors antifranquistes i que la classe obrera, l'heroica classe obrera catalana, que ha portat i porta el pes principal de la lluita del nostre poble, com el portarà en la reconstrucció de la nostra Pàtria, avui representada pel P.S.U. de C. hi tingui la representació que justament li correspon.

5 Creiem necessària, doncs, la representació directa al Govern de la Generalitat dels Partits i Organitzacions que lluitaren i lluiten contra el franquisme, sense exclusió de les Organitzacions obreres com la U.G.T. i la C.N.T. i l'organització pagesa catalana, la Unió de Rabassaires.

6 La representació directa o indirecta al Govern de la Generalitat dels traidors a Catalunya i a la República, els trotsquistes, és contrària als interessos del poble català, i de la seva classe treballadora i de les llibertats catalanes, com es va posar de relleu en la criminal sublevació de maig del 1937.

El P.S.U. de C. lluitarà sense descans, dintre i fora del Govern de la Generalitat, com ho ha vingut fent fins ara per a transformar-lo en el Govern que representi tots els antifranquistes catalans, segur que així podrà fer front, en millors condicions, amb major autoritat, a les necessitats del nostre poble i de Catalunya.

EL SECRETARIAT DEL C.C. DEL P.S.U. DE C.

Paris, 3 d'agost del 1946.

El Partit Comunista d'Espanya denuncia les maniobres contra la unitat de les forces republicanes

El Partit Comunista d'Espanya denuncia a tota l'opinió democràtica espanyola i internacional la maniobra de gran volum que els elements franquistes i reaccionaris espanyols, ajudats per certs medis estrangers, realitzarien per tal de trencar la unitat de les forces republicanes i destruir el Govern republicà que presideix el senyor Giral.

Davant les dificultats cada cop més creixents que troba el règim franquista per a mantenir-se al Poder, atesa l'hostilitat de la immensa majoria de la nació i la pressió democràtica internacional, davant la proximitat de les reunions de l'O.N.U. en les quals serà tractat altra vegada el problema espanyol, les forces més reaccionàries tracten de desfer la unitat republicana i el Govern Giral per a justificar, per la divisió republicana, la negativa de prendre mesures enèrgiques per al trencament amb Franco i d'ajut al poble espanyol.

El Partit Comunista dóna l'alerta a l'opinió pública sobre les greus conseqüències que tindria per al futur de la democràcia espanyola el desenvolupament i la consumació d'aquestes maniobres i crida tots els espanyols perquè manifestin llur solidaritat i llur ajut al Govern republicà del senyor Giral i realitzin entorn d'ell la més ampla unitat.

Crida, també, l'opinió pública internacional perquè exigeixi enèrgicament la ruptura de relacions amb Franco i el reconeixement del Govern republicà.

EL BURÓ POLITIC DEL P.C. D'E.

JORDI DIMITROV

**Discurs del camarada Jordi Dimltrov
en la Conferència Regional del
Partit Obrer (dels comunistes)
de Sofia, celebrada el 26 de Febrer.**

L'Organ de premsa del Partit Obrer (dels comunistes) «Rabotnicheskoe Delo» del 2 de Mars del 1946 publica el discurs del camarada Jordi DIMITROV a la Conferència Regional del Partit Obrer (dels comunistes) de Sofia, pronunciat el 26 de Febrer del 1946.

Camarades :

EL nostre Partit, que és el Partit de la classe obrera, el Partit del poble treballador, el Partit dels marxistes, dels Comunistes, es diferencia radicalment de molts altres partits polítics. Hi ha partits polítics que subsisteixen per un temps, es formen per accomplir certs fins i tasques i, que, complides, d'una o altra forma aquests fins i tasques temporals, desapareixen, moren. El nostre Partit no és d'aquests; pot dir-se que el nostre Partit és un PARTIT HISTORIC. Va néixer en la lluita, es creà, desenvolupà i créixerà en la lluita. El nostre Partit viu sense interrupció, legalment o il·legal, més de mig segle i ha de continuar existint i existirà necessàriament fins el moment històric en què el comunisme, la societat comunista, sigui una realitat plena, i llavors naturalment, l'existència de partits polítics serà supèrflua. (Aplaudiments.) Fins que no arribi aquest moment el Partit ha d'ésser capaç de complir les tasques que es plantegin en cada etapa del procés social. Quan el comunisme hagi triomfat plenament, el Partit, complert el seu paper històric, es dissoldrà en el poble, en el si de la societat comunista.

I precisament perquè el nostre Partit té aquest caràcter, i aquesta tasca històrica, ha de diferenciar-se dels altres partits polítics temporals, per la seva vida interna, per la seva disciplina, i pel seu nivell polític. Ademés el nostre Partit, com és sabut, ha crescut, des del 9 de Setembre, fins a convertir-se en un gran Partit de masses, d'acord amb les condicions de Bulgària. Han entrat a formar en el mateix molts nous elements : obrers, camperols, artisans, intel·lectuals, treballadors de les ciències i de les arts. En el nostre Partit han ingressat molts elements honrats i abnegats del poble. Però vosaltres també sabeu que, com a Partit governant, hem adquirit una força d'atracció que abans del 9 de Setembre no podíem posseir.

Fins el 9 de Setembre en el Partit ingressaven aquells que estaven disposats a sacrificar-se, a sacrificar llurs interessos materials, la seva comoditat personal, i adhuc la vida. Després del 9 de Setembre vénen al Partit entre altres alguns elements tortuits, estranys al Partit Comunista. Uns s'adhereixen perquè volien protegir-se contra certes accions desfavorables relacionades amb llur passat;

altres atrets per possibles avantatges personals i aspirant a obtenir llocs ben remunerats per crear-se un benestar personal i per llurs amics. Aquestes persones es proclamaren adhuc els més zelosos comunistes, comunistes de « primera classe ». I també és necessari dir que en el nostre Partit, que compta amb més de 400.000 afiliats, existeixen elements que no mereixen ésser membres del Partit, que han d'ésser exclusits de les seves files, com elements estranys i perjudicials que comprometen el Partit.

Si nosaltres volem ésser el Partit del qual jo us he parlat, **PARTIT DE CATEGORIA HISTORICA**, si volem que el nostre Partit subsisteixi, fidel als interessos del poble, fins a l'època de la construcció del comunisme (Aplaudiments), no hi ha d'haver en les nostres files lloc pels carreristes, per gens que cerquen càrrecs, ni hi ha d'haver lloc per aquells que es serveixen del poder per a fins personals. En el nostre Partit no es pot permetre cap mena de corrupció, res que pugui comprometre la seva activitat. (Aplaudiments.) En aquest aspecte és necessari éssers severs implacablement severs. Essent-ho així el nostre Partit no solament no perdrà res, sinó que sortirà guanyant. No importa que el nombre d'afiliats sigui de 400.000 i no de 450.000; però aquests 400.000 han d'ésser lluitadors honorats per la causa del poble búlgar. Aquests 400.000 combatents honorats i abnegats per la causa del Front Patriòtic, per la causa del Socialisme, poden conduir en el futur a milions i milions d'homes i dones búlgars. (Aplaudiments.)

En el Partit ha de regir, igualment, una disciplina conscient i voluntària, però de ferro; disciplina que es basa i haurà de basar-se sobre la nostra unitat de pensament, sobre les nostres tasques i objectius comuns, i sobre la nostra ciència marxista, que ens mena vers el triomf. Altal unanimitat i disciplina són essencials perquè el nostre Partit pugui complir la seva missió històrica. De tot això es dedueix que no es poden col·locar els interessos i desigs personals per damunt de les tasques i fins del Partit. La qüestió personal, en nosaltres, membres del Partit, independentment del lloc que ocupem, ha d'estar supeditada als interessos del Partit, als interessos del nostre poble. (Aplaudiments.) D'això es dedueix, que en les nostres organitzacions de Partit, i en aquest pie, no pot haver lloc per grups diferents, per fraccions i, en general, per nius hostils al Partit. Allí on aquests es manifesten han d'ésser extirpats implacablement i, si fos necessari, el bisturi del Partit ha d'entrar en acció. No pot existir cap mena de complaences ni liberalismes amb aquells elements del Partit que pretenen desorganitzar i desmoralitzar les seves files, que es converteixen en portadors d'influències estranyes i perjudicials.

Això, camarades, és tant més necessari, quant en el Partit tenim no pocs nous afiliats, que coneixen insuficientment la nostra

teoria, que no dominen per complet la línia general del Partit, la línia del Front Patriòtic; membres que poden caure en la confusió, sota la influència de la demagogia de gent aliena al nostre Partit i ésser víctimes de provocadors i agents dels nostres enemics. Els nostres enemics no estan en condicions de fer vacillar el nostre Partit atacant-lo des de fora, perquè el Partit descansa damunt una basa ferma, de roca. I per això intenten, usant diverses fórmules radicals i frases demagògiques, confondre a certs membres del nostre Partit, descomposar les seves files, debilitar la seva disciplina i la seva unitat política des de dins. Semblants elements han d'ésser vigilats dintre del Partit. Contra aitals elements que desorganitzen i desmoralitzen el Partit, és necessari actuar sense pietat. En un Partit combatiu com és el nostre no hi ha i no hi pot haver lloc per anarquistes, anarco-sindicalistes, anarco-comunistes i altres elements perjudicials d'aquesta espècie.

Però la cohesió, la disciplina i la capacitat combativa del nostre Partit depenen, abans que tot, de dos factors importants: Primer, dels quadres del Partit. Segon, de la justa comprensió de la línia del Partit i les seves perspectives, és a dir, de comprendre a on anem, per què lluitem i què volem assolir com Partit i com a poble.

Pel que respecta els quadres del Partit, freqüentment es parla entre nosaltres de quadres « vells » i « joves ». Vells i joves ! Divisió completament errònia. El Partit té, essencialment, diferents categories de quadres; podem dir que té quatre categories bàsiques, però en cada una d'elles hi ha vells i joves.

Una categoria de quadres — vells i joves — la componen aquells que pertanyien al Partit amb anterioritat al 9 de setembre, alguns adhuc abans del 1923, altres més tard, però tots ells sempre dintre del Partit sense interrupció, treballant activament, lluitant contra el feixisme, i participant en la històrica obra del 9 de Setembre; i després d'aquesta data, continuaren honradament i fidel servint el Partit. Aquesta és la primera categoria.

La segona categoria està formada per aquells, també vells i joves, que abans del 9 de Setembre — uns, des de 1923, altres més tard — malgrat no ésser elements actius del nostre Partit, malgrat permanèixer apartats, ajudaven el Partit, d'acord amb llurs forces i possibilitats, en llur treball en les ciutats i poblets. Aquests són homes honestos i fidels, però no són herois. No foren capaços d'ingressar en un destacament de guerrillers, atacar la presó central o un camp de concentració. Aquests, són homes que van permanèixer al marge, però que volien entranyablement el Partit i la causa que aquest defensa, i s'esforçaven per ajudar-lo moral i materialment, donant refugi als nostres camarades que treballaven en la clandestinitat, ajudant els ferits, etc. Aquesta és la segona categoria.

Hi ha també una categoria especial de quadres del Partit, vells i joves, que durant el règim feixista, fins el 9 de setembre es separaren del Partit, foren passius, es mantingueren apartats, es dedicaren a llurs assumptes particulars (alguns eren advocats, molts mestres, funcionaris, etc), però cap d'ells es mostrà hostil al Partit; no es passaren a l'enemic, no ajudaren el feixisme. Aquesta és la tercera categoria dels nostres quadres del Partit.

I per últim tenim els nous quadres del Partit, vells i joves, per

llur edat, que han sorgit i s'han desenvolupat després del 9 de setembre, quan s'obriren amples possibilitats a l'activitat política, quan el cel s'aclarà i per tot arreu ressonaven els hurres i incessants Aleshores començaren llur activitat política en el Partit i s'han desenvolupat com nous quadres del mateix, en l'aparell d'Estat, en les organitzacions de masses, en els Comitès del Front Patriòtic, etc. Aquesta és la quarta categoria dels quadres del Partit.

Tals són les quatre categories fonamentals dels quadres del nostre Partit. El Partit està interessat que tots aquests quadres siguin utilitzats de manera racional, ja sigui en el propi Partit, ja en l'aparell de l'Estat, en les organitzacions de masses, o en el si del poble, perquè tots puguin ésser utilitzats en interès de la construcció de la nova Bulgària, del Front Patriòtic. Per aquesta raó tots els elements individuals d'aquestes quatre categories de quadres mereixen l'estreta atenció de la direcció del Partit, tant central com regional, etc. En el període que vivim, la nostra tasca consisteix en accelerar la cohesió de totes les categories de quadres en un tot únic, i d'això ha de dependre molt la unitat, la disciplina i la capacitat combativa del nostre Partit.

Naturalment, el Partit no pot adoptar una actitud igual vers les quatre categories de quadres. Hi ha diferències. Els organismes dirigents del Partit central, regionals i de districte, hauran d'estar formats, abans de tot, pels homes de la primera categoria.

La primera categoria de quadres constitueix la columna vertebral dels quadres del Partit, la columna vertebral del propi Partit.

Són precisament aquests quadres els que ofereixen la més completa i millor garantia per a una direcció encertada del Partit, per l'educació justa de les masses del mateix. (Aplaudiments.) Segueix a aquests la segona categoria, composta dels que fins el 9 de Setembre no foren actius, però es mantingueren fidels i ajudaren el Partit en la lluita contra el feixisme.

La tercera categoria no es pot per menys de tractar-la que amb certa reserva. Aquesta tercera categoria està composta per elements que no ajudaren el Partit, però que tampoc es passaren a l'enemic. En el curs d'un llarg període de temps — alguns àdhuc en 20 anys — visqueren allunyats de la vida política del Partit, de la seva lluita. Per consegüent aquesta categoria de quadres, ha quedat retardada políticament i ideològica. Aquesta categoria no pot aspirar a ocupar llocs dirigents en el Partit. S'ha d'educar, assimilar la línia del Partit; ha de recuperar tot el que perdé en 10-20 anys, atrapar els altres per adquirir el dret a pretendre a una participació decisiva en les determinacions del Partit.

Aquesta categoria de quadres pot ésser i serà molt útil en l'aparell de l'Estat, en les organitzacions de masses, en l'economia, però únicament sota la direcció del Partit. Els quadres d'aquesta categoria, precisament per ésser advocats, metges, enginyers, mestres i d'altres especialitats, és a dir, que posseeixen uns coneixements determinats, seran útils sempre que compleixen les directrius del Partit, de la direcció del Partit, sempre que es sotmetin sense vacil·lacions a la disciplina del Partit i observin la moral del Partit. Alguns camarades d'aquesta categoria senten ara cert disgust, es senten amargats. Alguns d'ells foren dirigents regionals o de districtes abans del 1923, altres àdhuc formaren part del Comitè

Central van ésser diputats i consellers municipals. I ara quan en una atmòsfera de llibertat política han sortit a la superfície, pensen que haurien de tornar a ocupar aquells càrrecs dirigents en el Partit, en l'aparell de l'Estat, en els municipis, etc. Això dóna lloc a certes friccions desagradables per ells i per les organitzacions del Partit. Es necessari acabar amb això.

Aquests camarades han de comprendre bé i reconèixer que un lloc dirigent en la vida del Partit i un lloc de gran responsabilitat en l'aparell de l'Estat o en la vida pública el poden ocupar únicament després que s'hagin entregat de veritat a la causa, que es dediquin íntegrament a la mateixa i es sotmetin a la direcció del Partit i a la disciplina del Partit. (Aplaud.) Per altra part, el Partit ha d'ajudar-los en tots els aspectes, per tal que puguin recuperar l'abans possible, el que van perdre en un temps passat.

En arribar ací hem de dir que preval sovint una actitud incorrecta vers els quadres de la tercera categoria, per part de certs dirigents del Partit. Aquests diuen : « Nosaltres hem estat lluitant, ens hem sacrificat abans del 9 de setembre i ells solament es preocuparen del seu despatx d'advocat, de llurs assumptes particulars, no es comprometeren sinó que van procurar conservar la pell, i ara volen ésser grans dirigents, caps regionals, caps de districte en les organitzacions del Partit. Com es pot consentir així cosa? ». Adhuc existeix cert odi contra aquesta categoria de quadres. Aquest tracte no respon als interessos del Partit. Cal acabar amb això. Pel contrari, és necessari aprofitar plenament la capacitat i els coneixements d'aquests quadres, la qual cosa serà profitosa pel Partit i pel Front Patriòtic.

En relació als quadres de la quarta categoria, és a dir, els que han arribat al Partit després del 9 de setembre, aquests han d'esforçar-se per assimilar l'experiència del Partit, corresponent al període anterior al 9 de Setembre, i familiaritzar-se amb les nostres doctrines bàsiques, amb la seva història, dedicar una seriosa atenció a l'elevació de llur nivell polític ideològic, amb el fi d'arribar a ésser fermes militants del Partit.

••

ELS nostres quadres, tots nosaltres, començant per mi i acabant pel darrer afiliat del Partit, hem d'aprendre a dirigir. Nosaltres no vam ésser Partit governant, érem un Partit d'oposició; criticàvem, combatíem, però no governàvem a excepció, temporalment, en alguns municipis abans del 1923. Ara, després del 9 de Setembre, hem adquirit experiència com a Partit governant. Aquesta experiència és essencial per a nosaltres. Els nostres quadres, en qualsevol lloc que es trobin, han d'estudiar. Tots nosaltres hem d'estudiar, dirigir i construir (aplaud.) hem d'aprendre a construir, al costat dels nostres aliats del Front Patriòtic, aprendre a treballar amicalment amb ells. Hem de competir amb

els nostres aliats, i competir de tal manera que poguem donar els millors especialistes, de tal forma que els nostres quadres ocupin sempre el primer lloc, que justifiquin la confiança que en ells es diposita. Per tal raó és necessari el treball, el coneixement, l'estudi i no la peresa i l'autosatisfacció sectària; no hem de dormir-nos en els llorers, sinó estudiar i estudiar, capacitant-nos incansablement. Si un és enginyer ha de perfeccionar-se; si és administrador, elevar la seva qualificació, el mateix s'ha de mestre, i si és un col·laborador del Partit, encara més. En qualsevol lloc que ens trobem i sigui el que sigui el càrrec que tinguem, hem d'aprendre incansablement, perquè si no dominem la ciència de governar, de construir una nova i democràtica Bulgària, no podrem garantir a la nostra Pàtria i al nostre poble el progrés i un esdevenidor lluminós (aplaud.)

Estic segur que en aquesta conferència es discutiran amb atenció aquestes qüestions dels quadres i de llur educació, instrucció, etc. Però malgrat això, vull parlar sobre el que ens ensenya la nostra doctrina marxista-leninista. D'això se'n parla molt en el Partit, però malauradament es fa molt poc. El nostre treball d'educació i d'instrucció ha d'estar sempre lligat, de manera directa, amb l'activitat pràctica, amb el treball en el Partit i fora del Partit. La separació entre la teoria i la pràctica, entre la formació teòrica i l'activitat pràctica és perjudicial. Ha d'existir una coordinació completa entre el nostre treball pràctic diari i la nostra formació teòrica. No es pot pensar que ja hem assolit el pinacle de la saviduria. Cada u en el seu terreny, no sap tot el que hauria de saber. Tots hem de saber més. Es necessari estudiar en el mateix procés del treball, com fins el 9 de Setembre estudiàvem en el procés de la lluita contra l'enemic, a la presó, en el camp de concentració, en la guerrilla. Ara, hem d'estudiar en el procés de la construcció i de la creació.

..

EL segon factor del qual depèn la cohesió, la capacitat de lluita i la disciplina del nostre Partit, és el de la comprensió correcta de la nostra línia política general. Sovint es senten veus (que solen ésser veus de provocadors, però influeixen damunt certs camarades políticament poc madurs) dient que el nostre Partit, com força principal del Front Patriòtic, s'ha convertit en un de tants partits democràtics, que ha renunciat al socialisme; i es diu també que existeixen contradiccions entre la lluita per la realització del programa del Front Patriòtic i la lluita pel socialisme.

Cal acabar amb aquesta concepció. Mentre aquest o aquell camarada dubti sobre aquesta qüestió fonamental no podrà treballar pel Partit, per la causa popular del Front Patriòtic amb totes les seves forces, amb tota la seva energia i entusiasme. (Aplaud.)

Quina és concretament la nostra política en aquesta etapa de

desenvolupament social, és a dir, en l'època del Front Patriòtic ? En poques paraules es pot definir de la forma següent : Des del punt de vista del nostre Partit, com a Partit de la classe obrera, com a Partit del poble treballador, la nostra política és ara i en l'esdevenidor, el compliment pràctic del programa del Front Patriòtic, la creació d'aquelles condicions essencials que permetin al nostre poble passar al socialisme. (Aplaud.) És sabut que el futur de tots els pobles, està al cap i a la fi, en la realització del socialisme. Però la lluita pel socialisme, actualment, no és el que era en 1917-18, en la Rússia tsarista, quan s'efectuà la Revolució d'Octubre. Llavors fou necessari fer caure el tsarisme rus, i per a la transició al socialisme fou necessària la dictadura del proletariat. Des d'aleshores, com sabeu, han passat prop de 30 anys, i la Unió Soviètica com Estat socialista s'ha transformat en una gran potència mundial. En la Gran Guerra Patria, el país del socialisme ha demostrat la major vitalitat, presta la major aportació a la victòria damunt el feixisme i per salvar la civilització d'Europa i de tot el món. La força, la potència i la superioritat del règim social socialista han estat confirmats brillantment durant aquesta guerra. Això ha tingut i continua tenint una influència tremenda en tots els aspectes del desenvolupament internacional. (Aplaud.)

Com a resultat de la guerra i degut a la influència de la gran obra de la Unió Soviètica, s'han produït profundes transformacions democràtiques en molts països, per no dir en tots. Aquests és el cas de Iugoslàvia, Txecoslovàquia, Polònia, Hongria, Romania, Finlàndia, Bulgària. (Aplaud.) Aquestes transformacions democràtiques, aquest desenvolupament pel camí del progrés contra els vells règims reaccionaris, que es realitza en el món, contra els règims del gran capital especulatiu, dels cartels i consorcis, de l'imperialisme, aquest desenvolupament, el veiem també en les colònies i semicolònies : Indonèsia, Índia i altres parts del món.

L'existència d'un gran Estat socialista com la Unió Soviètica i les històriques transformacions democràtiques que han tingut lloc després de la guerra, plantegen davant molts països la qüestió de la realització del socialisme, no com un problema de la lluita de la classe obrera pel socialisme en contra de les endarrerides capes socials de la producció, sinó pel contrari, com un problema de la col·laboració de la classe obrera amb els camperols, els artesans, els intel·lectuals, i les capes progressives i avançades del poble. A Bulgària, quan es planteja també, davant nosaltres el problema del pas del nostre poble de l'actual règim social a un nou règim socialista, els comunistes, apo'ant-nos en el poble, construïrem una nova societat socialista, no en lluita contra els camperols, artesans i intel·lectuals, sinó junt amb ells, com una obra històrica de tot el poble. (Grans aplaud.)

Aquest camí del desenvolupament social, camarades, pot semblar a alguns com més lent que el : « Pren les armes, pega a dreta i esquerra i implanta la teva dictadura ». No obstant és el camí no solament possible, real, sinó, que al mateix temps, és indubtablement el menys dolorós pel poble. I per això, nosaltres comunistes, manifestem obertament, i no ens avergonyim de dir-ho, que en les circumstàncies actuals escollim precisament aquest camí, doncs és el més real i menys dolorós per arribar al socialisme.

(Aplaud.) I que els pobles, els grans i els petits, arribaran, al fi i al cap, al socialisme, sobre això no pot haver cap mena de dubte, ja que constitueix una necessitat històrica, tant pels pobles grans com pels petits (Aplaud.)

Nosaltres, com a marxistes, hem de saber bé el següent : cada poble electurarà la seva transició al socialisme no pel mateix camí no seguint exactament el camí de la Unió Soviètica, sinó pel seu camí propi, dependent de les seves condicions històriques, nacionals, socials, culturals, etc. (Aplaud.). Amb la gran doctrina de Marx-Engels-Lenin-Stalin, nosaltres, comunistes marxistes sabrem trobar el nostre camí propi bülgar vers el socialisme (Aplaud.). El que parla de contradiccions entre la nostra política de Front Patriòtic, de lluita per la unificació de totes les forces democràtiques progressives en el Front Patriòtic, per la realització del seu programa, per una part, i la lluita pel socialisme, per altra, el que parla d'aquesta contradicció, o no és marxista o és un provocador (Aplaud.) Cada etapa del desenvolupament social planteja davant el poble una gran tasca central. En la nostra era del Front Patriòtic, la gran tasca central consisteix a complir el programa del Front Patriòtic, a portar endavant, fins el seu triomf final, l'obra històrica del 9 de Setembre, en garantir al poble bülgar la democràcia en la vida estatal, social, econòmica i cultural. Per tant, el que no treballa i lluita en les files del Front Patriòtic per complir aquesta gran tasca nacional, per molt que cridi sobre socialisme, tira aigua al molí de la reacció, dels enemics del socialisme (Aplaud.)

Camarades ! Com que no vull entretenir-vos més, sols em resta dir unes paraules. Nosaltres hem de sentir un noble orgull com membres del Partit Comunista, hem de mostrar-nos en totes les nostres accions com a bons i fidels deixebles de Lenin i Stalin (aplaud. i exclamacions : « I del camarada Dimitrov ») Constantment, dia rera dia, hem d'aprendre a resoldre els problemes i tasques del nostre poble i del nostre país, no d'una manera rutinària, sinó prenent en consideració concreta, la correlació de forces socials, la moral del poble, les seves aspiracions i anhels. Nosaltres hem de forjar l'alliberació del poble bülgar de tota explotació, de tot sofriment i desgràcia, amb la nostra pròpia intel·ligència i sentit pràctic, amb les nostres pròpies forces creadores.

Es necessari pensar, ensenyar i actuar amb encert i bé, ja que això ens ho dicten en cada moment els interessos vitals del nostre poble. Això ha de realitzar-se a la ciutat, en el districte, o en el llunyà llogarret; així hem d'actuar en les institucions, en les fàbriques, en el taller, a la mina i a l'escola, per tot arreu. Es necessari dominar aquest art com a marxistes, com a bolxevics, plantejant concretament els problemes i les tasques i resolent-les concretament. El nostre sobri camperol, que posseeix un saludable sentit comú, en la seva feina, sap calcular la sembra i sap el que vol recollir. El nostre camperol no és fantasista, és realista. Nosaltres aprenem poc de l'experiència pràctica del poble. En el treball de Partit, molts dels nostres camarades no reflexionen i sovint es dediquen a fer grans i llunyans plans, fantasegen i pronuncien frases buides. El camperol pot dir amb raó : « Deixeu-nos de frases, volem veure les coses a la pràctica : vinguin escoles, ponts, cultura,

instrucció, cinema, teatre, anem a arreglar els camins, a assegurar la palla, etc. ».

Hi ha llocs en els quals els dirigents del Partit prefereixen manar en lloc de tractar els membres del Partit i a la població com camarades, amb paciència enlloc d'explicar, ensenyar i educar, i a l'ensembls aprendre els mateixos de les masses.

Ens hem reunit en una Conferència. Examineu quina gent hi ha ací, i què representen, eleveu a aquells que siguin capaços, que Linguin facultats. L'experiència demostra que els camarades del Partit més capaços són per regla general, modestos i encara més que modestos, permaneixen apartats, no se'ls veu, i en canvi els xarlatans, sovint es col·loquen en primer terme, perquè saben parlar molt. Busqueu aquests camarades modestos i capaços, busqueu-los com Diogenes buscava l'home amb una llanterna ! Busqueu nous activistes, descobriu els capaços, obriu-los camí !

Hi ha camarades honorats, joves i fidels, que veient com altres que saben més pronuncien discursos, pensen : « Jo no podré atrapar-los mai ! » I resulta que aquests camarades són organitzadors capaços, posseeixen un gran sentit natural i caràcter ferm. He de dir que així es deixen d'utilitzar en el poble i en el nostre Partit a molts quadres capaços. Es precis prendre mesures per elevar aquests nous quadres, és necessari ajudar-los en llur desenvolupament. Hem de recordar que els quadres decideixen l'èxit de cada obra, com a assenyalat repetidament el camarada Stalin. (Aplaud.)

I per últim, nosaltres, comunistes búlgars, hem de sentir l'ambició que el nostre Partit, com a partit governant, sigui un exemple en tots els aspectes. I amb els nostres aliats, els agraris, els membres del Partit Popular « Zveno », els social demòcrates, i els radicals, hem de saber treballar com a camarades, en bé de la causa comú. Hem d'ésser els primers en el gran moviment popular del Front Patriòtic. (Aplaud.) No oblideu que els homes no fan sempre el que volen, sinó el que les circumstàncies els imposen. Creem amb el nostre treball exemplar en el Front Patriòtic, i amb la lluita, nitals condicions a Bulgària que tots els nostres aliats, així com els elements vacil·lants del poble, apoïn amb entusiasme la causa històrica del Front Patriòtic. (Tots els delegats dempeus. Grans i perllongats aplaudiments. Crits de « Hurra ! Visca el camarada Jordi DIMITROV ! »)

Nosaltres no volem la guerra civil ni parlem de revolució per sistema. La guerra civil la volen Franco i els que l'ajuden amb corrents de passivitat a perpetuar-lo en el poder. El Partit propugna per la unitat combatent a l'interior del país, que és el millor mitjà d'acabar amb Franco i la Falange, que personifiquen la guerra civil. Nosaltres no rebutgen l'ajut exterior, però sabem que aquest serà tant més actiu com activa serà la nostra unitat i la nostra acció de combat.

Rafael VIDIELLA
Secretari del P. S. U. de C.

ERRADES MES IMPORTANTS

<i>Pàgina.</i>	<i>Línea.</i>	<i>H A D E D I R</i>
28	15	descomponant les forces...
31	25	si actúa com a fol, ...
48	17	incompleta; impossibilitant la...
63	8	del matriçat, ...

**«Quaderns del Comunisme»
acceleraran el procés de bolxevit-
zació del nostre P. S. U. de C. I en
bolxevitzar-se i en la mesura que va
reeixint, el nostre Partit serveix al
nostre poble, esdevé el seu Partit
nacional. Per això tenim raó quan
afirmem que Catalunya serà, en
definitiva, el que sigui el P.S.U. de C.**

Joan COMORERA

PREU DEL NUMERO :
Catalunya: 3 Pessetes (*)
França: 20 Francs
Amèrica: 0'30 Dollars

(*) El producte de l'interior és per
l'ajut al moviment clandestí de
Catalunya
